

சூ. 1

ஆழ்வார் ஐம்பெருமானார் தீயன் திருவடிகளே காணம்.

ப்ரபந்தஐதகடஸ்தரான

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழி.

[ஐந்தாம்பத்து]

பெருமான்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அன்னங்கராசாரியரால்

எல்லாநமக்கும் தீன்பம்பலக்குமாறு எளியகூடலில் தெளிய எழுதப்பட்ட

நிவ்யார்த்த நீதிக்கடன் கூடியது.

சென்னை சிவசூழல் அச்சுக்கடத்தில் செ. அச்சுக்கடற் தலைவரால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ:

போதுளான் பெருந்தேவித்தாயர் திருவடிகளே சரணம்.

சூழ்வானெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

**நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
திருவாய்மொழியில்—ஐந்தாம்பீத்து.**

முதல்திருவாய்மொழி—கையார்சக்கரத்து.

உரையவதாரிகை:—சிற் றாணம்பந்திற் றாணுதார் முறுவளிப்ப
வென்றும் பதிகத்திலே ஸம்ஸாரிகைப் படுகிற வருத்தங்களை களைத்த, அவ்வருத்
தங்கள் அவர்களுக்குத் தொலையும்படி எம்பெருமானுடைய பெருமையை
உணர்த்துவாமென்று பார்த்து அதனையுணர்த்தினார் சிற் றா னுத்தேவுமென்
கிற திருவாய்மொழியிலே. அவ்வுபதேசம் கேட்டுத் திருத்தினவர்கள் இக்கிணத்
திலே விரம்பியிருக்கிறபடியைக் கண்டவாழ்வார் "பொலிக பொலிக" வென்று
அவர்கட்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதாக இருக்குமளகிலே, தம்மைப்பற்றிச்
செறிது கிளைத்தாக் கொண்டார்; "சாரும் இவர்களைப்போலே ஸம்ஸாரத்திலே
தொன்மாரிக்கிடையே இவர்களுக்கு உபதேசம்பண்ணும்படியாகவும் இவர்களைத்
திருத்தும்படியாகவும் எம்பெருமான் காக்கு அருள்புரிந்திருக்கின்றன, இவ்வரு
ளுக்கு சிதானம் ஏதேனுமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; அவ்வருள்
சித்தேனாகம் என்பதை அங்கநீந்தார்; உவ்ருகமுற்ற அதனைப் பெரிதாபகிச்சி
ஞர் இத்திருவாய்மொழியில்.

சுப்தாதிவிஷயங்களிலேயே நான் மண்டிக்கிடக்க, பகவத் விஷயத்தையும்
வாயாலே சொன்னபவமே போல் பாடுகிற செய்தவனென்பவது உங்களிந்த ப்ரேமம்
செறிதுமுடையென்கின்றேன்; அப்படியிருத்தும், க்ருத்திரமான அந்த உத்திரம்மே
மே பத்ருசாகக் கொண்டு எம்பெருமான் என்னை விஷயிகரித்தவாறு என்கே!
என்று ஆச்சரியப்படுகிறாவிற்ற.

கையார்சக்கரத்து என்கருமானிக்கமேயென்றென்று*

பொய்யேனைகம்மைசொல்லிப் புறமேபுறமேயநடி *

மெய்யெனெற்றொழிக்கேன் விநிலாய்க்கின்றகாப்பாராள் ? *

ஐயோ! கண்ணபிரான்! அறையேவெளிப்போனாலே.

(க)

கை ஆர் சக்கரத்த	{ 'திருக்கையில் பொருள் நில திருவாய்மொழி காண்புகடையகனும்	விதி வாய்ச் செந்த	{ பகைத்திருவை பவித்த மிடத்தில்
என் ஒரு மாளிக்கமே	{ என் ஒரு விதேயமான சுருமாணிக்கம் போன்ற வழுவான பெருமாவோ?	வாய்ச் ஆர்	{ அகநத் தடுக்கெல்லா ய்?
என்ற என் த	என்ற பகையாகும்	என்னவிராய்	{ ஸ்ரீசுருஷனோ!
பொய்யே	பொய்யாயின	இனி	{ உன் திருவை எனக்குப் பலிக்கப் பெற்றபின்பு
கைம்கை	{ உபடகார்த்தகையச் சொல்லி	பெருந்	{ எந்நிலைநிச்சி போ கிருப்பினுலாவின்
(அந்த வார்த்தைக்குத் தருதியின்மையாக.)	சொல்லி	அகநயோ	{ இராமமாதப்போலையம்; (செடுப்பெனக்கலென்.)
புறமே புறமே	{ விஷயந்தாமனியே யே அகநாநித்திருக் கும்	ஐயோ	{ (சந்தோஷத் குறிப்பு) [இனி உன்னும் பெய்க்குறையோ முடியாதென்றாக.]
மெய்யே பெற் குருழிக் தென்	{ மெய்யன்பர் பெறும் பகையே பெற்ற கிட்டேன்;		

* * * [கையாரசக்கரத்து.] என் இரகசியபங்கனி? மிகவுயிடுபட்டவருவி
ருத்த கைத்த, பகைத்திலுபத்தியிடுபட்டவன் போல நடித்துச் சில கருந்ரிமச்
சொற்களைச் சொல்ல, அவ்வகையே எம்பெருமான் என்னை விஷயிகரித்தருளினு
னென்கிருர்.

எம்பெருமான் கையுத்திருவாய்மொழியாகிடுக்கிற இருப்பு உன்கையினே
நெஞ்சை உருக்குமதாயிருந்தாலும் இரும்புபோல் வலிதான என்னுடைய நெஞ்
சும் அநிதேசம் அபெட்டாகது; அனாதம் அபெட்டவர்கன் போலே பாகையினே
"கையாரசக்கரத்தென் சுருமாணிக்கமே" என்று பேசினேன்; இப்படி ஒரு தட
வை சொல்லி விற்காதே பகைடகை சொன்னேன்; பங்கையிரத்தடகை சொன்னு
தும் உன்கனித்த சொன்னால் அழகியதே; அப்படியுன்றித்தே எம்பெருமனையும்
வருகிப்பதற்காகச் சொன்னேனத்தனை. வாய்ச்சொன்னுவதே இது; எட்டகை
யோ விஷயந்தாமனியேயாயிற்று. அப்பகையிருத்தும் மெய்யன்பர் பெறும்
பேற்கை என்னும் பெற்றுகிட்டேன்; பொய்யான சொல்லுக்கு மெய்யான பலன்
என்கையும் பெறமுடியும் என்று சொல் சங்கிக்கக்கடும்; [விதிவாய்க்கின்ற காய்பா
ரணி?] எம்பெருமானுடைய சுருக்கென்கம் கையுடைய பெருகப்புகுத்தாக்
எம்பெருமானானதுதும் அகையெப்பமுடியாதென்றாக.

ஆக மூன்றகையாகத் தம்மனேதாம் சொல்லிக்கொண்டு, என்செய்யுமை
எம்பெருமானுடையே கோக்கச் சொல்லுகிருர், "என்னவிரானோ! இனி நீ
என்கையிட்டுப்போகத் திருவுன்னையின் கிட்டெப்போ பார்ப்போம்" என்று கிர
வாதம் பண்ணுகிருர். இனி உன்னும் கிட்டெப்போமுடியாதென்றாக.

அகநயோ வென்பது தம்முடைய சொற்றிசைக் காட்டுதென. கிரவா
தத்தைத் தயிழர்கன் அகநகவுதென்றம் என்கிடுதென்றம் சொல்லுவர்.

* * * [உன்ன] முன்னிரண்டுகளால், மேலான கையொப்பம் தாம் பொய்
பே கையகம் சொல்லித்தொண்டிருந்த வாதகர்த்தொல்லி, பின்னாடிகளால்—
அந்தக் கையகம் தவிர்ந்த கையமற்ற பத்திலையெழு பகைத் பீராவணியம்
மேலிடப் பெற்றேனென்கிறார்.

மனத்தினால் கையாடுகின்ற வண்ணங்களோ வேறுபட்டவை; கெளரிநில்
வாபாற் சொத்துநிறையாக்கலோ புறப்பூச்சான பொய்யுதரணவோம்; எம்
பெருமானுடைய துணதார்பம் முதலிய குணங்களினால் வடிவமுறையும் மிக நடு
பட்டகம்போல “வள்ளலே! மணியகண்ணோ!” என்று பலகாதுஞ்சொல்லி
* உன்னுளாகும்கிறந்தென்ன முடனிருத்தறியும் அப்பெருமானையும் வஞ்சிக்கும்
படியான என்னமனமுடையவனாகையே யிருத்தேன்; அப்படியுட்பட்ட நான் அந்தக்
கன்னமனம் தவிரப்பெற்ற உஞ்ஞிக்கவண்ணவகையினேன். இனி வேறுவழிகளில்
தெல்லப் பரவத்திடில்லை என்றாடிகிறது.

“வஞ்சக்கண்வன் மாமாவன்” என்று பரவலித்தி பெற்றிருத்தே எம்பெரு
மானையும் வஞ்சிக்கவண்ணவகையினேன் என்பது தோன்ற “உன்னையும்” என்று
உம்மைகொடுத்தப்பேசுகிறார். (ப)

என்னோள்வனுவன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள்கொல்லியும் *
வன்கள்வனென்மனத்தையலித்தக் கண்ணகிகள்கூத்து *
நின்கண்டெழுங்கணவந்தே எதைநாயினையேக்ககிலவேன் *
என்கண்மலினமறுத்து என்னைக்கவியகுளாய்கண்ணனே! (ச)

என்னோ	எம்பெருமானே!
வன் நன்	யிகச்சொல்லு ஆதலா
மேன்	புறவாக்கண்வனுவன்
உன்ன விட்டு	“உன்னவிட்டு வேறு
என் கொள்	கண்டகொண்டேன்!
வன் என்றும்	என்றே கையாற்றாத
காசகல்	கண்ணொல்லியும்
சொல்லியும்	
மனத்தை	விவகாரத்தால்கண்
வலித்து	வான்றினை செஞ்சா
	புறந்தகாலம் மீட்டு
என்ன நீ	அக்கவியவாந்தரகண்
கூத்து	அதாவதிகப் பெருமை
	பரவாகும் துக்கத்தையும்
	மற்றி

நன் நன்	உன்னிடத்திலே
கெருக்க	மனத்தை வன்மனத்து
வயத்த	கண் ஆதலான
காத ஆதலான	கண் ஆதலான
நீக்க கிலவேன்	வண்ணத்தில்கில்தம்
	வினிக் கெழுபாறவனா
	யிருக்கின்றேன்;
என் என்	என் பக்கவிலுள்ள
மலினம்	அவித்யா தோஷத்தை
அதத்து	போட்டு
என்னை உன்	என்னை உன்பக்கவிலே
அருளாய்	அழைத்துக் கொண்ட
	குண மேனும்,

* * * [என் கொள்வன்] இவற்று முன்பென்னாம் இப்படி உன் பக்கம் பொய்ய
சூப்பப் போக்தது பரக்குதி அப்பந்தத்தாலேபாதலாம் அந்த பரக்குதிபப்பந்த
காதப் போக்தெந்தகையுமென்கிறார். [இப்பாட்டுக்கு மற்றொருவகையான அவ
தாரிகையும் உண்டு] மேற்பாட்டின் “உன்னக் கண்டு கொண்டுப்பந்தொழிந்தே

னே" என்றார்; அந்தக் காட்சி மூலமாகக் காட்சியாகிஞ்சதது; காட்சிக்குப் பிறகு பாத்ரப கைச்சேவடித்தினே குளி பிறக்குமாகையாலே கையை நீட்டினார்; கைக்கு அகப்படாமையாலே தளர்ந்து, இப்படி எம்பெருமான் கம்முடைப கைக்கு அகப்படாமலுக்குக் காரணம் தேவனைப்பத்தமாயிருந்ததென்று உணர்ந்து, இங்கிரேதியை நீயேபோகி உன் திருவடிவளியை அகழத்துக் கொண்டருளவேணுமென்கிறார்—என்று செ ஆசாரியன் சிவஜிப்பர்சன்.

உன்னைவிட்டு எங்கேவெனென்னும் வாசகங்கள் சொல்லியும் — சிறந்த பாதமகாந்திகளன்றோ இவ்வாற்றுகை மெய்தத் தகுந்தவர்கள்; உன்னைத் தவிர மற்ற வந்துக்களியேயே காணுத்த திரிசெந்தபான் "உன்னைப்பொழிய வேறு எதைக்கொள்ளேன்?" என்று சொல்லத்தகுந்தவனா? அல்லவா? இவ்வாறே இவ்வாறே பச்சையப்பன்மேல் பேசிக்கொண்டு திரிசெந்தபென்றார். அதற்கு இப்போது அதுதவிர்த்த வன்கள்வனென் என்கிறார்.

எவனுடைப பொருளைத் திருமெனேருமே அவனைப் பற்றவும், எத்தப் பொருளைத் திருமெனேருமே அத்தப் பொருளைப்பற்றவும் கையு வலிமை பெற்றிருக்கும்; இங்கு ஆத்மவந்துமே ஈர்வெச்சவனான எம்பெருமானுடைபது; வந்துதானும் கெண்டபய்யேயே மிகச்சிறிபது; ஆக இரண்டானும் இதயில் மிக்கவையிலும் பெந்து தணிந்த வன்கள்வனென் என்கிறார்.

மனத்தை வலித்து = விடிவாந்தரங்களைச் சொந்த மனத்தை அவற்றின் சிந்தும் மீட்டு என்றபடி. மனத்தை மீட்பதிலுள்ள அருமை தோன்ற வலித்து என்கிறார்.

கண்ணகி கருத்து = விடிவாந்தரங்களைச் சொந்தக்கிடந்த காலத்தில் அவற்றின் அதுபயம் பதேஷ்டமாகக் கெடலாதபோது கண்ணீர் பெருகுமே, அதைச் சொல்லுமென்று இங்கு; அந்தக் கண்ணீரையும் மாற்றவேணுமே இப்போது. இவையெல்லாம் கில்லென் என்பதிலே அக்கிரிப்பை; அதாவது, மனத்தை வலிக்கவில்லை. கண்ணகி காக்க [மாற்ற] கெடுவன்; (மனத்தை) சிந்தன் கொடுக்க கைக்கெடுவன்; வந்துதானும் நீக்கிவென்—என்று ஒவ் வென்றும்மாட்டாகை உறுபவாது.

எனதாவியை நீக்ககில்லென் = இந்த வந்துதேவத்தை கிட்டு ஆத் மாகையப் பிரிக்கமுடியவில்லை பென்கை. அதாவது — பாக்குதினைப்பத்தத்தை அதுக்கமாட்டிற்றினே வென்றவாது.

என்கண் மலினமவத்து—இங்கு மலினமென்கிற பாக்குதி கைப்பத்தத் தை; அதை பதுத்த உன் திருவடிவளியை என்னை பகழத்துக்கொண்டருள வேணுமென்கை.

இரண்டுவகையான அவதாரிகைகளுக்கு இனக்க, இரண்டாமடி மூன்று படிகளுக்கு இரண்டுவகையான பொருள்கள் காணத்தக்கன. இங்கே எட்டு

ஸ்ரீ ஸுத்திகன்; “அதவா, [என்கொள்வனியாதி.] ஸ்ரீ ஸுத்திகன் பாத சத்தை வாயாலே சொல்லி சிந்தைச் செய்தபும். [வன்கள்வனின்] உத்தேச வந்துகவம் கடுக ஸபிக்கப்பெறுத இன்னப்பாலே ‘மறதாபாதி’ என்பாளைப்போ லே சொல்லுகோர். [மனத்தை வலித்து இப்பாதி] பக்திபாசவப்பத்தானே சிதிலமாசெ மகஸ்கவத் திண்ணிதாக்கி. * தன் கெழிதகான் கண்ணிர் கொண்டான் * வந்தெ கண்ணிகாரபும் மாற்றி. [கிண்கண் கெடுங்கவைத்தே] * காலமும் கெஞ்சழியும் * என்மறபடியே உன்னைக்கெட்டினவுதே உடைகுவிப் படுதே மகஸ்கவத் தரித்துமென்று உன்னைபதனாத்திக்கும்படி பண்ணி இச்சரீரத் தில்லென்றும் ஆதமாவைப் பிரிபவதனாத்திக்க கடிமகுமிநிலை” என்பதாம். (5)

கண்ணபிரான விண்ணோர்க்குமானிக்கத்தையமுதை *
கண்ணியுட்கண்ணில்லென் கடுவையோருடம்பிலிட்டு *
திண்ணமழகத்தக்கட்டிப் பலசெய்வின்னவன்சலிற்றால் *
புண்ணைமறையவரித்து என்னைப்போசவைத்தாய்புறமே. (6)

கண்ணபிரான	ஸ்ரீ கெடுங்கவம் அது தரித்து மறதாபாதி என் செய்ததனும்	நர் உடம்பில்	ஒரு சரீரத்திலே சொப் பிட்டு
விண்ணோர்	கிதவனாரிக்கு கரு மாணிக் சத்தை	பலசெய்வினை கல் கலிற்றும்	பலவகைப்பட்ட ஒரு மகனாகிற வலிய பாசக்களாலே
அமுதை	அமிருதம்போன்றதது மான உன்னை	திண்ணம் அழுத்த எட்டி	மிதவும் திடமாக்கெட்டி தேயபதேஷக்களை
கண்ணியும்	கிட்டியிருக்கச் செய்தே வும்	மறைய வரித்து	தெரியாதபடியாகப் பண்ணி
கண்ண கில்லென்	கிட்டப்பெருதார் கணச் கிலே பிராகித்தேன்	என்னை	அசத்தனான கண்ணை
(அதற்குக் காரணமேதென்னிங்)		பதமே	உணர்குப் புறம்பான விஷயக்களினே
கடுவைய	இடைச்சகலான	போச	தன்னிலைத்தாய்.

* * * [கண்ணபிரான.] கிழிப்பாட்டின் மலினம் என்று பிரஸ்தாவிக்கப் பட்ட பாக்குகிளம்பத்ததைப்பாக்க அருளிச்செய்கிறாதிதில். மிகவும் நேரய மாய் கிரகப்பலிக்கத்தகுத்ததான அந்தப்பாக்குதி னம்பத்ததைப்பற்றிப் பேசுவ தற்குமுன்னே கெஞ்சுகாரி பகவத்கவியத்ததைப் பேசுகோர்—கண்ணபிரான விண்ணோர்க்குமானிக்கத்தையமுதை என்று.

‘விண்ணோர்க்குமானிக்கத்தை’ மென்பதமுத்தற அர்வயித்துக்கொள்ள வேறுமென்பது ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். “ஸ்ரீ கவகுண்டநிலயனாய் * அபர்வதுமயர்க்குநிபதியாவிருத்துவத்து ஸர்வபோகப்பனும்படியவந்து வணு தேவக்குறேற அகநீர்னானவனவன்” என்பது ஆராய்ச்சப்படியருளிச்செயல்.

"குட்டுவன்மாலைகந்துபவவேந்தி கிண்ணோர்கண் கண்ணிராட்டி அந் தூபம் தாவிந்வேயங்கு, ஒழிமாநயவினாவிட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போந்து" (திருவிருத்தம்) என்றொப்படியே கிண்ணோர்களை வஞ்சித்தவந்த கண்ணிரானாகத்திருவவதரித்து, அப்போதைய அதிமாறுவசிலங்குந்த வேஷக் கணியெல்லாம் பரத்பகஷையாகாகாகமாக காண்கு வேணவனாதிப்பித்து ஆராவ முதமாரிக்குக்குமெப்பெருமாளை என்றபடி.

கண்ணியும் கண்ணகிலேன்—பெற்றவைத்துப் பெருதார்கணக்கா லென். ஞானலாபம் பெற்றது கொண்டு 'கண்ணியும்' என்றார்; சீர அம்பந்தத் தோடேயிருக்கிற கிருப்பைப்பற்ற 'கண்ணகிலேன்' என்றார். அதுதன்னைத் தாமே கிவரித்தருளுகிறார் னேவேயோதும்பிலிட்டி என்ற தொடக்கி. னேவே என்பதனால், இந்த அழுக்குடம்புகள் அதுபவவிரோதமாய் நிற்கிறதென்று காட்டியவாறு. இருவர்க்கு னெவிலே ஒருவர் இருந்தாக் அது கிரோதமாயிருப் போலே ஜீவாதம் பாமாத்தமாக்களின் அதுபவத்திற்கு இவ்வுடலே காணும் இடைச்சுவலாயிருக்கின்றது. கழித்துக்கொண்டப் பார்த்தாலும் னாத்மமாகாத படி புண்ப்பாபருபக்களான பவவகைப் பரவகைவிட்டுக் கட்டிவைத்திருக்கின்றோம் என்றிருப்ப.

புண்ணாமறையவரிக்கு என்ற கிடத்தாட்டு ஸ்ரீமுகித்தி காண்மின்;— "தோலை மேலிக் கைப்பாணியிட்டு மெழுக்குவாசிரியே பாயிக்கும்படி பண்ணின கித்தனைப்பொழிய, அவைய புறவாபாதிற்றுகிம் காக்கை கோக்கப் பணிபேரு மத்தனைவிறே" என்பதாம். "நிண்டாவழும்புஞ் சென்றிக்கும் சீயும் நாய்புஞ் செறிதகையும் வேண்டா காற்றமிரு முடல்" என்ற ஐயக்கார் பணித்தபடி மிகவும் ஆபாஸமான இந்த வுடல், மேலுக்கு ஏதோ சிறிது மலக்கத்தை கிளைப்ப தாலும் உள்ளேகிடக்கிற கச்சுக்கள் வெளியே தெரியுமாயின் காக்கை குத்த வும் அதையொட்டாமன்றோ வேலைபோத்திருக்கு மென்றபடி. *பலிநாகிரவ்யு காபலயு படிநீழாந் தவிர்ப்புகை! னுநிராப கொகொபம் ஸாக் காசாஸு வாரபெல—யதி நாமாய் காபல்ய பதந்தல் தத் பதறிப் பவேத்; தண்டமாதாய னெகோபம் கா: காகாய்ச் வாரபேத்." என்ற கலோசம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. (இ)

புறமறக்கட்டிக்கொண்டு இருவல்லினையார்த்துமைக்கும் *

முறைமுறையாகக்கைப்புகலொழியக் கண்ணுகொண்டொழிந்தேன் *

நிறமுடைகால்துத்தோக் செய்வவாய்செய்யதாமரைக்கண் *

அறமுயலொழியங்கைக் கருமெனியம்மாந்தன்னையே. (ஈ)

இரு	} புண்ப்பாபவசென்ற இருவகைப்பட்ட	எட்டி	} ஒன்றே பொன்ற பிரிந்தொன்று
வல் வினைபா		கொண்டு	
புறம் அற	பிரபல கருமங்கள்	குணங்கும்	கவிதைக்கு துடமான
	புச்சம் தோன்றுதபடி	சூக்கை	சீரத்திலே

முத்த முத்த	தோம் மாதம் கைக்கி	அதம் மூவம்	கையாச்சக்காத்து தருமத்தி
புதல் ஒழிய	புருத்த தவிரும்படிவாக	உழி அம் கை	கைக்கிமுத்தைய
நீதம் உடை	அமுதமுருத்திய		திருவாய்மொழியே
கால் தட	கிசாமையா கைக்கு		அமுதபெற்ற திருக்
தோம்	திருத்தோன்னையும்		கையாச்சக்காத்து உடைய
செய்ய வாய்	செய்த திருப்பவாந்தை	சுரு மேனி	சரிய திருமேனியை
	யும்	அம்மான்	புடையவருள்
செய்ய தாமரை	செய்தாமரைக் கைக்கி	தன்னை	சுருபெருமானை
கை	யும்	கைக்கி	கைக்கி
		ஒழித்தேன்	ஒழித்தேன்

* * * [புறமறக்கடிக் கொண்டு.] சீழும்பாட்டில் பச்சுநிலைப்பந்தத்தை வினைத்து வருத்தமுற்ற ஆழ்வாருடைய இழவு ஒருவாறு திரும்படி எம்பெருமான் தன்வடிவழகைக் காட்டியருள், அதை வினைத்தவாரே தம் உடம்பை மறந்து மலிந்த பைகிஞர். இவரை மெய்மறக்கப் பண்ணித்த அவன் வடிவு. * சிறமுடை கால்தடத்தோன் செய்வாய் செய்தாமரைக்கை அந்முயலாழியங்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னை யே கைக்கி கொண்டு ஒழித்தேன் * என்று பெருங்கனிச்சிவாகை உறுகிஞர்.

முடிபொட்ட கிடந்ததபறித்த அவிந்ததுக்கொள்ளமுடியாதபடி புச்சுத் தோற்றமே உன்முடியாக முடித்து வைக்கப்பட்ட இரண்டு மறாதுபாய்கள் உண்டே; புண்பம் பாயம் எனப்படுமவர்கள்; அந்த முதலியார்கள் பிடிப்பதற் றிடமான சரீர்க்களிலே, திர்த்த மடந்த வாகைத்தோறும் தவழ்ந்து திரியும் இந்துபோலே புருதல் தவிரும்படியாகக் கருமேனியம்மான் தன்னைக் கைக்கி கொண்டு கொண்கை.

முத்தமுதல் எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்குத் தோள்களாலே அணைக்க வந்ததுபற்றி 'சிறமுடை கால்தடத்தோன்' என்றார். உடனே சில அமுதமொழி களைப் பசுத் தோட்க்கொளுதலால் செய்யலாய் என்றார். உடனே குளிரக் கட்டாக்கையாலே செய்தாமரைக்கை என்றார். * இன்னொன்றறியேன் அன்னையாழியொடும் பொன்னுர் கைக்கிமுத்தையவடிவை இன்னொன்றறியேன் * என்று மதிமயக்கால் திருவாய் திருச்சக்குகைக் காட்டியருளித் திருமேனியையும் முத்தாட்டாகக் காட்டினமை பற்றி, 'அந்முயலாழியங்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னையே' என்றார்.

* உருளார் திருச்சக்காத்தால் அகல் கிசம்பும் கிசனும் இருளார்க்கினை செட்சென்கொல் கடவுதிர் * என்றபடியே திருவாய்மைக்கொண்டே எம் பெருமான் லோகாத்தாணமாற தருமத்தை கடத்த கையாளே அந்முயலாழி என்றார்.

அம்மாளுழிப்பிரான் அவனெவ்வீடத்தான்யானும் *
 எம்மாபுள்ளியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்றவாய்க்கும்கண்டிர் *
 எகம்மா இன்னொழித்தாயென்ன எனநயிப்பூசலிட்டே *
 மெய்ம்மாலாயொழித்தேன் எம்பிரானுமென்மெலவனே

(எ)

ஆழி பிரான் } திருவாழியாழ்வானாய்
 அம்மான் } உடைய பிரபுவாய்
 அவன் } அவனென்பெருமான்

எவ்விடத்தான் எவ்வாய் பெரியவன் !

யான் ஆர் } என் எவ்வாய் தெரிய
 வன் ;

(இய்யாழிஞ்சு)

எகம்மா } என்னுள்ளவனாய்
 தன்பு ஒழித் } தன்பதற்குத் தீர்த்த
 தாய் என்ற } உனோ! என்ற

எக தலை பூசல் } சொல்லியே அஞ்ஞவி
 இட்டே } உலபபன்னி

மெய் மாய் ஆய் } குணமாய் பிரேம
 ஒழித்தேன் } முகையாய் ஆய்
 விட்டேன் ;

என் பிரானும் என்மேலவனும்

என் மெலவன் } உன்மீது அன்பு பூண்ட
 ஆனவனாய் ;
 (ஆதவரவ)

எம்மா யானி } எவ்வாய்மே மனவாய்மே
 யார்க்கும் } தானவர்க்குக்கும்

விதிவாய்க் } தயவென்கூறாத அரு
 கென்ற } தாதெ விதி பவிப்ப
 தாமதமின்

உய்க்கும் என் } பவித்தேவிமே.

* * * [அம்மாளுழிப்பிரான்] தமமுதல தெனமகையும் அவனுதல ஒப்
 புபாயற்ற பெருமகையும் கோக்குமிடத்த அவனுக்கும் எமக்கும் என்ன
 சொத்தியுண்டு! என்ற பிரகாசிக்கென்குகிறுக்கச் செயிதயும் அவனுதல
 க்ருபாசனம் கையழியப் பெருகெய்யாமே ஒரு நீராய்க் கலக்க கோிட்டத
 என்கிறார்.

ஆழிப்பிரான் என்பதற்கு—திருவாழியாழ்வானைக் கையின்கீழ் பெரு
 மான் என்றும், திருப்பாங்கடிகே பன்னிகொண்ட பரமபுருஷன் என்றும்
 பொருள் கொள்ளலாம். எவ்விடத்தான் என்றத—அவனுதல பெருமை எப்
 படிப்பட்டது!, வாய்மேகோசாயன்றோ என்றபடி. யானார் என்றத—என்னு
 டைய தாழ்வு பேச்சுக்கு வினமே என்றபடி. ஆக முதலுயிரை—எமபெரு
 மான் முன்னே சிற்பதற்கும் தாம் போக்பாசலர் எனபகத சினைிட்டாய்விற்றம்.

ஆனதும் ஒரு குகையின்கீழ்பெய்க்கிறார் நிரகடாமுகிறும், என்னவழி
 யாதும் மனவாய்பகையுப் பன்னிதானான திரத்தினும் எமபெருமனுதல
 பரமக்குகை பெருமையுக்காக் தகடயுண்டோ என்கிறார்.

பெரும்பாலும் இப்பாசாதற்குத் திருவுணர்ந்திற்கொண்டே வேதார்த்த
 தேகனை தயாசதகத்தினை உலிஷ்டாடாந்த தாகவிகுஞவனில் காலி ஸவரீ
 காவெனக் காவலாணா யுஷாயவதபொகோஷ்யுஷிதி கீஷ்டாண் கிஷ்டைம் கீஷ்ட
 மிரிவொதாணாணகிஷி பூணலெனக் கெய்யொதாணி பூணலித் துணவெ!
 வலிபலி—கீஷ்டாணம் வேதா கயிருகையில் காலி தயீ குசேன ரூபஜா வர வ்ரஜ
 யுலதயேவ மாய்வக்குதிதி, அயீஷ்டம் கிஷ்டம் வக்ஷஸிபதேருக்கதிரிபிப் ப்
 ளுததன் க்கோதேயிப் ப்ரணயமதகம்பே! அமபலி. * என்கிற சீனோசந்தத

தேவு ஆர் ரோ } நிவ்வண ஹோமம்		ஆ ஆ வந்த ஐயோ ஐயோ வென்ற
வந்தோமம் }		அருள் செய்த கருபயன்ணி
திருச்சாரம் } திருவழி திருச்சங்கு		அடிபெருமே }
சங்குமே }		கைமேடு பெருள்-

* * * [சுவாமிநாதர்.] இந்த ஹோம மண்டபத்திலே இதுவரையும் வந்த பட்ட கிளைக்கொண்டதும் தீர எம்பெருமான் தன்னுடைய பேரருளாலே அபாரக்குதமான வடிவோடேயுள்ள எங்கேயோ கைத்தொழுந்திருந்தார்.

காவாய் வந்த கப்பலுக்குப் பெயர் ; இவருக்கு எப்போதே பொருளாகக் கொள்ளலாம் ; இவர்களைவரக் கப்பலுள்ளவர்களைப்போலப் பொருளாகக்கொள்ளலாம். எப்போதே பொருளாகக்கொள்ளலாமோ, கைத்தொழுந்தவரக் காவாய் தரிசுபெயர்ந்த கதறம்படியாக ஒரு கப்பல் கடலுள்ளே அழுந்தியபோலே எந்தராகக்கொண்ட. இப்பொருளில், தரிசுபெயர்ந்த கைத்தொழுந்த 'தரிசுபெயர்ந்த' என்றபடி. ஒரு கப்பலாகக் கடலுள்ளே அழுந்தியபோலக் காவாய் அருந்தியபோல தடந்தரின் 'ஐயோ ! இப்படி தீரணலே அழுந்தியிருந்த இக் கப்பலுக்குக் கைகொடுப்பார் யாருமில்லையே !' என்று கதறலாக ; அவன் கைமாற அழுந்தியிருந்த கப்பலோலே என்றபடி. தேவு படுமேருமென்ற கைத்தொழுந்த இவர்களைக்கொண்ட இந்த திருவடிகள்.

இனி, காவாய் வந்த கைகொடுக்க கொள்ளும்படித்தில் சுவாமிநாதர் தரிசு பெற வந்தபடி அவர்களுடையதே பார்க்கலாம். இப்படி கைத் தீரிக் கைதான் துளக்கிவைத்தல், எம்பெருமான் அபாரக்குத திவ்ய ஹோமத்தோடும் அவ்வடிவுக்குச் சேர்ந்த திவ்யபுத்தகங்கொண்டகூடத்து ஐயோ ! ஐயோ ! என்று என் படுமேருமே கருணை புரிந்து எங்கேயோ கைத்தொழுந்த கைத்தொழுந்த கைத்தொழுந்த.

“தேவர்களைத்தொடும் திருச்சாரம் சங்குமே அடிபெருமேருமே” எனப்பதரு—திருவழி திருச்சங்குமேருமே பொருத்தமாயேயே அடிபெருமேருமே பொருத்தினான் என்பதாய் பொருள் தீர்வதரிப்பாய், எம்பெருமான், “காவாய் திவ்யச்சங்குத்தொழுந்த” என்ற சுவாமிநாதர் தரிசுபெயர்ந்த திவ்யபுத்தகங்கொண்டகூடத்து கைத்தொழுந்த கைத்தொழுந்த தீர்வதரிப்பாய் ‘...’

(க)

சுவாமிநாதர் தரிசுபெயர்ந்த கைத்தொழுந்த கைத்தொழுந்த

தரிசுபெயர்ந்த கைத்தொழுந்த கைத்தொழுந்த

மீனாம்பலாய் காவாய் காவாய் காவாய்

காவாய் காவாய் காவாய் காவாய் காவாய்

(க)

கார் வண்ணம்	மேவண்ணமும்	சூர் வண்ணம்	சூர் வண்ணமும்
கண்ணபிரை	கண்ணபிரை	ஒன் தமிழை	ஒன் தமிழை
கமலம் திட	தாமரைமொத்த விலை	இவை ஆயிரத்தன் இ பத்தம்—;	இவை ஆயிரத்தன் இ பத்தம்—;
கண்ணம்	பாந் திருக்கைகளை	சூர் வண்ணத்	அமிருதபானம் பன்ன
தன்னை	புடைபுறமுள்ள ஏம்	கை	மாபேரே
	பெருமனைக்குறித்த;	கைப்பார்	சுதமயக்கம்
கர் கனமநன்	கர்க்கின் மீருதைய	பொலித	கங்குத்தியோடே
செயினி	புடைத்தாய் அறுபை		யிருத்த
	காண் கழனிமனை புடைப	அடி சே	அங்குமபெருமான்
குருவர்	திருக்கெரிக்குத்தி	புருவார்	திருவடிக்கின் மீது
	காண		புடபெறுவர்கள்.
கடகோபன்	ஆழ்கார்		
கொன்ன	அருளிச்செய்த		

* * * [கார்வண்ணம்] இப்பத்தம் கண்ணம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ மிக்கவர் களாய்க்கொண்டு எம்பெருமான் திருவடிக்கீழ் புருவாகனென்று பயனுரைத்தத் தலைக்கட்டுமென்று, காவணம் கவையணுப்பக் கொந்தாமரைக் கண்ணாறுப் ஆச்சித ஸுபகாபனா எம்பெருமானை குறித்ததென்றென்ன இத்திருவாய்மொழியை அம் குத பானம் பன்னாசுரைப்பாரென சொல்லவல்லவர்கள் "எம்பெருமானைப் பேரே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடேயிருத்து" தின்பு தாயமிழலினை பொதுக்கு வரைப்பாரென அவை திருவடிக்கீழே புடபெறுவர் என்றதாயிற்று.

ஆர்வண்ணத்தால்—சூர்தலாவது பானம் பன்னாதன்; பட்டர் ஸ்ரீ குண தன் கோலத்தினை "கலிக் கிம் கமக்யது.....யாம் கண்ணம் கண்ண குதாரை கையோ லயணி" என்றார்; கொந்தைக் கொந்துப்போது எஞ்சாதே வென்ற கொந்துகைப்பன்றிகளை கொஞ்சுகின்ற கொங்கையேனும்; அங்குதபானம் பன்னாசுரைப்பாரென விளக்கியனும். (கக)

முதன் நிருவாய்மொழி உரை முடிந்தது

ஆழ்வார் திருவடிகளே காணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலிற்றிடுக விருக்க *
பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு *—மெய்யான
பேற்றை உபகரித்த பேரூனின் தன்மைதனை *
பேற்றினனே மாரன் சொலித்து.

காதல் இன்றிக் } (பாகதவிஷயத்தில்) கே திருக்க } அன்பு இயலாமலிருக்க	மெய் ஆன } உண்மையான புரு பேற்றை } ஷார்த்தத்தை
பொய் ஆய் பே } உடமானப் பேசினத சம் }	உபகரித்த } உதவிசெய்த
புறன் உரைக்கு } அஞ்சை கார்த்தனனை } வேபத்தொகை	பேர் அருளின் } மதனா ஞானியின் தலை தன்மை தனை } மயமை
கா ஆரும் சக } திருக்கையிலுள்ள திரு காதலோன் } வாழிவாயுடைவருமா மெய்பெருமான்	மாதன் } உழவார்
	பொலித்த } திருவுண்மையுடையது
	பேர்திறன் } தெய்வீகத்துடையது.

* * * எப்பெருமான் தம்பக்கலில் உன்னாருகி பக்திசெய்ப்பவர் திறத்தில் ஞானியு
புரிவதுபோலவே, என்னாருகி பக்தியின்றிகடுக உடமான பக்திமைச் செய்பவர்
திறத்திலும் ஞானியுபுரிவதுண்டு; இதை ஆழவார் தம் பக்கலினை அதுபலவரித்
தயாகக் கண்டாராதலால், தாம கண்டவதனை. இத்திருவாய்மொழியில் எடுத்த
துரைத்தாக்கிரித்த.

“கையாருஞ் சக்கரத்தோன்” எனபது ‘உபகரித்த’ என்பதிலே அந்
வயிக்கும்.

புறனுரை = வேற்றரை என்றபடி. உமனேயில்லாமல வெளியிலே
மாத்நிசுஞ் சொல்லுதெ வார்த்தை. முதல் திருவந்தாதியில் (41) “புறனா
கையேவையினும்” என்றதும் காண்க. ‘புறனுரை’ எனபதற்குப் பழிச்சொல்
என்ற பெருஞ் சொல்லும் உண்டு; பெரிய திருமொழியில் (6-4-7.) “இவன்
பொல்லான் திரைத்தானென்றும் புறனுரை கேட்பதன்மூன்” என்றது
காண்க. (சக)

ஜீபர் திருவடிகளை காணும்

ஸ்ரீ 1

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தரம்பத்து—இரண்டாம் திருவாய்மொழி,

பொலிக பொலிக பொலிக.

உணர்வதாரினை :—இவ்விழுதிவிதங்கள் ஸ்ரீ கைங்கிய வயகுத் திரு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறது இத்திருவாய்மொழி. இப்போது இந்த மங்களாசாஸனத்திற்கு பாகத்தி ஏதென்கிற; மேலு காலம்பத்தில் * கண்ணு தார் முடிவளிப்ப வெண்டும் பதிகத்திலே ஆழ்வார் அம்மாரிகளின் கிலைக்களை அதுரைத்தது, அதற்குப் பரிதாபமாக * ஒன்றேயேவு மென்ற பதிகத்திலே எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப் பாசப்பேசித் திருத்த, அத்தாளே திருத்தி, அம்மாரம் பரமபதம் வகித்த வேறதுமையற்ற அக்குவனாரும் இங்கே வரலாய்வு விருக்குமிருப்பக்கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகு ராரித்த.

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ கைங்கிய ஸ்ரீகயக் காண்பதற்காக கீதவனஞ்சிகள் சித்ய விழுதியில் சிந்தும் இச்சிலத்திலே பெழுத்தருள, அவர்களுக்கு மங்களா சாஸனம் பண்ணுகுரர் என்றும் சில ஆசார்பரகம் சித்தநிறிப்பர்களாக, ஆழ்வா ருடைய ஸ்ரீ கைங்கிய ஸ்ரீபரகது, ஆழ்வாருடைய உபதேசம் கேட்டுத் திருத் தின ஸ்ரீ கைங்கியர்களின் அம்ருத்திபாரித ஸ்ரீபரம். இந்த ஸ்ரீ கைங்கியர் களுக்கே அரகாத்தாக இத்திருவாய்மொழியால் மங்களாசாஸனம் செய்வதாக ஒரு சிவவாதம். இந்த ஸ்ரீ கைங்கியர்களைக் காண்கைக்க லோகத்தாத் தில் சிந்தும் வந்தவர்கட்கு மங்களாசாஸனம் செய்வதாக மற்கொரு சிவவாதம். ஆசார்ப வற்குதயத்தில் — * அடிமையுக்களையும் ஆட்செயலாசையுங் காண லோகத்தலிபாத்தாங்களில் கிண்ணம்போத்த தேவர்குழாவகளைக் கண்டு காப்பிட்டு ” என்றருளிச் செய்ததும் இங்கு அதுரைத்தேயம். (*)

பொலிகபொலிகபொலிக பொலிற்றவல்லுயிர்க்காரம் *

கலியும்காகமுமகைத்த கழக்கிக்குயாநொன்றுமில்லை *

கலியும்கெடுக்கெடுக்கோணியின் கடல்வண்ணன்புதங்களமண்மேல் *

மலியப்புகுத்திசைபாடி ஆயுயுறிதரக்கண்டோம். (க)

பொலிக	} காந்தி! காந்தி! காந்தி!	சரண	பாசமானது
பொலிக		பொலித்த	தொலைத்தது;
பொலிக		கலியும்	} அருத்தத்தை வினை விக்ககட்டிய
உயர்	ஜீவாரிசைக்குண்டான	காகமும்	
அவ்	உவிதான		காகலோகங்காரும்

காந்த	அழிந்தபேயின்	உடல் உயர்	உடல்மேலே நித்தந்த
இவ்ரு	இவையுயரின்	காள்	புடைபுடை படை
கமணுக்கு	கமணுக்கு		துடைபு
யாத ஒன்றும்	இவையு	பூதநன்	பந்தர்நன்
	ஒரு காரியமுயின்;	மண் மேல்	இவ்வதற்கு
கலியும்	கலியுருகுகுறும்	மலைய புருந்து	நிதம்பி
கெடும்	(கிணரின்) தொலைபு	இவ் பாத	இவ்வீ பாத்கெடும்
	கடும்		பாடிக்கொண்டு
கண்டு கொள்	(அகற்) பாதவயுயரக்	ஆடி உழிதர	இவ்ரும்கும் கெடாடக்
யின்	காண்போக;	கண்டோம்	காண்கிறோம்.

* * * [பொலிக பொலிக.] இந்த ஸ்ரீ காளண்டை எங்குதந்தித் து எப்போதும் ஒரு குறையிலமைந்திருக்கவேண்டுமென்று காப்படுகிறார். “பொலியுளையுளையி” என்று வேதம் மும்முறை ஒதுமாபோலே இவ்ரும்கும் “பொலிக பொலிக பொலிக” என்று மும்முறை ஒதுதற்படி.

போயிற்றி வல்லுவிற்க்காபம் = சரபம் என்றிதர பாபத்தை; அவையெம் அனுபவித்தே நீரவேண்டுகையானே. ஆதலானவப்பற்றிக் கிடக்கிற அவிதவய முதலானவை தொலைந்தபேயினவென்றபடி.

கலியும் கருகும் காந்த = இனி கருகுகிற பதவியை ஆளிக்காமை யானே அகல புலவெழுந்தொழிந்தனவென்கை. ‘காந்த’ என்றது காந்தன என்றபடி; அச்சாரிதவ பெருந பலின்பால் இறந்தகாலத்தினமுதறு

கமணுக்கு இவ்ரு யாதொன்றும் இவ்வை = கமன் ஆரப்ப்சி செய்வதற்கு இவ்ரு விவ்ருமென்றவிலை. கமனெனும் புருவார் இருந்தாலன்றோ அவன் கணக்குப்பார்க்கவேண்டுவது. “நித்திராந்த மெழுந்தரல தென்புலக்கோள் பெறிமொற்றி. அவத்தவிலக்கினை மாற்றித் துதலவோடி பொலிந்தார்” என்றும்படிபாவிற்றென்கை.

கலியுங்கெடும் = கலியுருகுகும் கிணரின் தொலைந்திவையென்கிறார். ஆராய்ந்தருதவத்தின இரண்டாம் பிரகாசத்தின “நமிழ்மாமுனிதக்கு சரப்ப மெனறவாகையானே” என்றித ருர்ணிகையின் “கலியுருகெடுமபோலே காடுசு தம்” என்றகிடத்திற்கு விவாகப்போன மருவிச்செய்ப்பாவின்ற மணவாளமருணி கள் “இவ்ந்தரம் மயர்வற மதிநகை தெற்றவாகையானே ‘கலியுங்கெடும்’ என்று—திருமங்கைபாழ்வார் உடைபவர்போல்வார் அவதரித்துக் கலியுருகவ பாலமும கழிபுமென்று மேன்மரும அமசத்தை தர்சித்து அருளிச்செய்தாய போலே” என்றருளிச்செய்துவை ஸ்ரீ கிருஷ்ண இவ்ரு அதுகாந்திக்கத் தக்கன.

கண்டுகொண்டின் எப்பதனும் இதில் கந்தேனாயில்லாமை காட்டப்பட்ட தாகும். அதுபலத்தாலே அறிபுமதுக்கு உபதேசம் வேண்டுமென்கை.

இப்படிச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் இன்னதென்றொரு மேல்—கடல்—
-வண்ணமென்று சொடங்கி. இதுவன்றில் பாகைத ஸஞ்சாரமில்லாமையாலே
வந்துவிடச்சார்பம் கிடப்பெற்ற, கலியும் காகமும் மலிந்த, மெனக்கும் கிசேஷ
-விருத்தி கிடைத்ததென்றென்றதது; இப்போது பாகைத ஸஞ்சாரம் மிக மிக
வுண்டானபடியாலே “பேயிற்ற வந்துவிடச்சார்பம், கலியும் காகமும் காகத்த,
மெனக்கெரு பாதொன்றுமிகும், கலியும்கெடும்” என்று உறுதிஉறத் தடை
யில்கி பென்றபடி.

பூதங்கள் = வடமொழியில் “ஹி - ஸ்தரபா” [ஹி - உத்தரபா]
-என்ற நரதுவடியாகப் பிறந்த பூதம் என்றுசொல். அதனை பெற்றது
என்று பொருள். எம்பெருமானது திருக்குணவகை பதபயித்தே அதனை
பெற்றவர்கள் என்றவாறு. (உ)

கண்டோங்கண்டோங்கண்டோம் கண்ணுக்கினியன்கண்டோம் *
தொண்டர் ! எல்லும்வகை நொழுதுநொழுதுகின்றும் *
வண்டார் தண்ணகையான் மாதவன்பூதங்கள்மண்மேல் *
பண்டார்பாடிக்கின்றடிப் பாக்தரிசிகின்றவே. (உ)

கண்டோர்	} (உறுபாசத்திச்சாரக) கண்டோர் பொருத்திய
தன் அம் தழா	
யான்	} குளிக்கழலெ திருத் தழாய் காரணமய பண்டவருள
மாதவன்	
பூதங்கள்	திருமாளினது
மண் மேல்	பத்தர்கள்
பான்	இக்கிசத்திமே
பாடி கின்ற	இரண்டோர்
ஆடி	} பாடிசெய்து ஆடிச் கொண்டு
பாத்த	
நிரிசென்ற	எங்கும் பாவி
	உலாவுகின்றனர்;

கண்ணுக்கு	} (இப்படி) கண்ணுக்குப் பாமபொய்யமான கிணமகை
இனியன்	
கண்டோம்	கண்டோம் கண்டோம்
	கண்டோம்—;
தொண்டர்	} பாகைத்காரை கால வீருமீ. பேசுதலும்
கீழும்	
காரி	காருகன்;
தொழுது	} கண்ணுக்கினியன்
தொழுது	
கைத	
ஆத்தம்	ஆகாரிப்போம்.

* * * [கண்டோங்கண்டோம்.] பூதி கவடிவம் எங்குத்திகலக்கண்ட ஆழ
-காள் இந்த எங்குத்திகல பண்புபிபாதரு மந்தம் பல அறகலக்கலையும் ஆத
-ரத்தோடு அகழ்க்கிறார். தம்மால் அகழ்க்கப்படுகின்றவர்கள் கிணத்த ஓடிவா
-ஆகைப்படுத்தற்குறுப்பாக “கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்” என்று
பெருமிடது செய்கிறுப்போதும், கீழே * கண்ணுதார் முதுவகிப்புகிறே “கொடு
-வுகைம் காட்டேனே” என்று சொல்லும்படியாக, அபாகைத்காரைக்கண்ட கைப்
-புத்திர் பூதி கவடிவம் கைக்கவடிவம் கண்ணுதார்-காரணப்பெற்றோர் மென்கிறார்
கண்ணுக்கினியன் கண்டோம் என்று.

தோண்டி! எவ்வீரமாவார் = “மெய்யடியார்கள் தம் சுட்டக்கண்டிட்டு
கடுமையுடைய அடியாடும், கண்பயனாகவே” என்றும் “பேராளன் பேரோடும்
பெரியோரை ஒருவராக யோடுகேனை” என்றும் பாசவத கோஷ்டியின் கையட
திர்த்திருக்கு மவர்களே! நீங்கள் ஒருவர் தப்பாமல் எடுக்க வராதீர்கள். எதற்காக
யென்ன;

தோழன தோழன நீங்கள் ஆர்த்தும் = இத்திரிந்த, தோழனதானே
பாம பாயோஜனமாதே? பாயோஜனத்தால்தான் பாயோஜனம் யெனாமோ
யென்கிறார். ஆர்த்தும்—தன்மைப் பன்மை வினை முற்ற. தோழனதான் பன்
மையெனப் பதபடி.

பாசவததோழனது? என்று; பின்னடியினாலும் விவரிக்கின்றார். எம்
பெருமான் * தோளினமேதும் என்மார்யினமேதும் சுடர்முடிமேதும் தாவின
மேதும் தன்னாத்தழாய் புனைத்திருக்கு மழகமும் அதிசே என்னுள் மதுப
பருக ஆர்த்திருக்குபடியுமாயும், அப்பெருமான் தான் திருவிண்மனானது
யிருத்த அடியாரை கோக்குறெபடியுமாயும் என்ன இசைகளினே இட்டிப்பாடித்
தொண்டர்கள் எம்மோடும் பன்னாதிக்குங்கள்; இக்காட்சியைக் காண வராதீ
கள் என்னுடையிற்று. (உ)

திரியும் கலியும்கீழ்த்த தேவர்கள்தாமும்புதுது *
பெரியதிதயுகம்பற்றிப் பேசினபென்னம்பெருக *
செய்யமுதில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மணமேல் *
இரியப்புதுத்திணைபாடி எங்குமிடம்கொண்டனவே. (ஈ)

திரியும்	தருமங்கள் தலைநோக ஆருமபடியான	எடல் வண் னாக	எடல்வண்ணனாயுமுள்ள.
கலியும்கீழ்த்த	கலியும்கீழ்த்த	எம்மான்	எம்பெருமானுடைய
பெரிய	தருமம் தெத்த	பூதங்கள்	பத்தர்கள்
தெய்யும்	தெய்யுமாயானது	மண் மேல்	இவ்விழுவியே
பற்றி	கட்டிப்புகுத்த	இரிய யுகுத்த	மிகக் கோளாறும்க ளடல் கத்த
தேவர்கள் தா	தேவப் பிரசுருதிகளும்	இசை பாடி	தேவரீரப் பாடித் கொண்டு
மும் புதுது	தாமசனே கெருகி	எங்கும்	என்னவிடக்களிதும்
பேர் இரபம	மறத்தான ஆனந்த	இடம் கொண் டா	விவரித்தவிடக்கள்
மெசனம்	கெசனம் பெரும பெருக		
செய்ய முதிர் வண்ணன்	காமமெகவண்ணனாயும்		

* * * [திரியும் கலியும்கீழ்த்த] திரியாவிடமும் இவ்விதத்தினே அடியிட்டு வந்து
சேர்ந்து ஒன்றுகூடிப் பரிமாறவாய்ப்பு என்னாமென்பதும் முழுதும் ஸ்ரீநாமம்
என மயமாதிற்றென்கிறார்.

திரியும் கலியும் கீழி — கலிபெயர்ந்த கார்பத்தமும் நுரையினே ஆழ்வார் அவதரித்தாரென்று பெரிபார் உறுவர் ; இன்னமும் செவ்வையென தான் செவ் கொல் செவ்வத்தவதாக வந்துபுகுந்த கலிபுகுவன் கிதைபுமபடியாயிற்று ஆழ் னாகுண்டப பெருமை திரியும் கலியும் மென்றது தருமமாய்க்கம் குறுவாக இருக்கையன்றித்தே தனிமேலாக இருக்கும்படியான கலியுமென்றபடி. மஹா பாரதத்தில் மோகனதர்மத்தின... உபநிஷத்தினி லிதஃ ஸுக்ரீர ஹ்மஸுஷா ஸ்வமெவாடிதஃ | தஹ்மக்ரீர தஹ்மக்ரீரானி ஸலிஷ்ஷக்ரூரீராதாஸ்ய = கருணர் வந்தி யிதஃ புத்ரா க ஸ்தாஸா க ஸ்தேவாதாஸ்ய, க பருத்பக்ரீர கஸ்தாஸானி பவிஷ் வத்பதிரோத்தபஃ." என்று சொல்லிற்று ; கலியுத்தமித தகப்பன் பேச்சை மகன் கேளான் ; மாயிபார் பேச்சை மனாட்டுபெயன் கேளான் ; தகையன் பேச்சைத் தமயி கேளான் ; ஸ்வாமியின பேச்சை வேலிகளான் கேளான் ; கணகன் பேச்சை மணிகி கேளான் ; கல்லாய் தனிமேலாகவே ஆகப்போகிறது என்பது அந்த கலோகத்தில் பொருள் ஆழ்வார் அதைத் திருவுள்ளம்பற்றித் திரியும் கலியும் மென்றிருர்.

தேவர்கள் தாமும் புதுக்கு—இங்குத் தேவர்கள் என்பது இந்திரன் முத லிய தேவர்களைப்பன்று ; அவர்த் தருட கிஷ்கங்கொள்கைகளான தீத்பனாலிகளைச் சொல்லுகிறது. இந்தக் கொடுமைகத்திலே அவர்கள் அடியிதோடுகே பாஸத்தி யிலே, அப்படியிருக்கும், அவர்கள் இவகே சீகவடிவை மருத்தியைக் கண்டு இந்திரனிலே காருணகவந்துபரிமாறி வந்தத பெறவேணுமென நினைத்து இங்கே புதுத்தாரைகளாயிற்று.

பெரியதீதபுகம்பற்றி — பெரிய க்ருதபுகமெனவும் தெரிய க்ருதபுகமும் ஒன்றுண்டெனென்று சங்கீதமேண்டா ; தரோதபுகம், தவாபாபுகம், கலியு கம் என்றிப்படியேறு புகைகளாலே கிரோதயித்திற்கே ஒரு பேரெயராக வந்தத திருதபுக மென்றபடி. ஆதி ஸுஷ்டியில் திருதபுகத்தைச் சொல்லுகிறது என் பாகுமுண்டு.

பேரின்பவெள்ளம் பெருக — பாயதத்தில் ஆனந்தமும் நிறைபும்' என்று சொல்லுதம்படியாக, பகவததபவ ஆனந்தம் இங்கிலத்திலே அதிகரித்த தாய்ந்து. ததனாகே பெண்கு ;

[கரியமுதில்வண்ணனிந்தாதி.] இராமரோன் செத்திரகடத்தில் ஏழைத் தருளியிருக்கும்போது அவனைக் காணப் புறப்பட்ட அபேரத்பாவாலிகள் “வெவஸுரோசிம் நஹாஸ்பாஹம் லயீரஹத்வம் ஓயஸ்யத்யு | கஹ ஓயஸுரோஹே ராரிம் மஹதஸுராகதஸ்யத்யு = மேகசுவாமம் மஹாபாஹம் ஸதிராஸத்யம் த்ருடவ்ரதம், ததா த்ரஸ்பாயமஹே சாமம் ஜகதச் சேரகராகம் ” என்று எழில் மேகவண்ணான இராமரோன் எந்துகாண்போம் ! என்று தாண்போம் !! என்று வாய் வெறுகிக்கொண்டே வந்ததுபோல எம்பெருமானுடைய வடிவமு தன்னிலேயே சபலர்களான பாகவதர்கள் இங்கிலத்திலே கிரம்பிவிட்டார்கள்.

இரீய — பீரீதிகோலாதைம் தித்கும்படிபென்னை இரீதனாத —
இருத்தவிடத்திலின்னமை. (உ)

இடங்கோள்மையத்தையெல்லாம் எடுத்தக்கணவனபேரே *
தடங்குட்பன்னிப்பெருமான் தன்னுடைப்புதக்களையாய் *
சுட்டதுரிஞ்சுதமெழுத்தும் கீதம்பலபலபடி *
பெரும்பறத்தும்குளித்தும் காடகம்செய்சின்றனவே. (ச)

இடங் கொள் மையும் மிகத்த
சமயத்தை என் } தடங்குட்பென்னை
வாய் } வாய்
எடுத்த சிறு } தேவநிபாசப்பறித்த
வன பேரே } தொழையார்ப்
பேரே } பேரே
தட எடங் }
பன்னி பெரு } அருந்தாசாயின படி
மான் தன் } மாணுடைய பத்த
இடை } எனே மலிந்து
புறம்பே }
சூய் }

இடத்தம் படுத்தகொண்டே
இருத்தம் உட்காத்தகொண்டும்
எழுத்தம் சிந்த கொண்டும்
பல படி தேவ } பலபல பாட்டுக்கொண்
படி உட } படிக்கொண்டே
தம் } உட்கொண்டும்
பந்தம் } தனாயில் எல் பகாத
குளித்தம் உத்தாடிக்கொண்டு
எடகம் செய் } எளிததத் திரிபா
பிந்தன } சிந்துதன்.

* * * [இடங்கொள்] உகைத்திகே மிகச்சிறந்த வந்துக்கள் வலம்பமாகவும் உபயோகமற்ற வஸ்துக்கள் அபரிமிதமாகவும் விளைவது இவையு. என்செய்வனவிற் பேரதவத்திகே தேவிகள் “வலபுதக் காவிராஜீய வஸ்துதெ வஸ்தாபெவனா | துதவஸ்திவித் பசு துதா துதாபுலா மதா—அந்தத் காவிராஜீக் கூடுத ஸாகாமினா, பருதனஞ்ஜீவித் பதா அருப்பமாணததாம் ததா.” என்னொரு கலோக மருளிச்செய்கிறார்; இவ்விதத்தில் உச்சப்பூண்களான அலரி முதலியவை மிகமிகவாக விளைகின்றன; உலிகையீட்கும் துததிகன் மாருதிபேரவார் பாடுபட்டுத் தேடிப் பிடித்துக் கொணாவென்மெயடி மிகவும் அருமைப்பட்டிருக் கின்றனவென்பது அந்த கலோகத்தின் கருத்து. இதுபோலவே இவையளவில் பாற்றபமதங்கள் குறிஞ்சுடிமதங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற தீயமதங்கள் மலிக் தும், ஆண்டிகமதம், ககதிகமதம் என்று உண்மையில் நிறப்பித்தக் கூறப்படுகிற மதம் மிக விளையாடியிருக்கும். அங்ஙனம் மலிந்து விடக்கிற தடங் மதங்களைப் பெண்களும் பறித்ததுப் பொருவாரைப்பேரே ஸ்ரீகவுண்டுவர்கள் மலித்துவிட் டார்க்கொண்டிருர். இதன் கருத்து என்னெனையில்; * பெ கணுமுத்குணவீ தவி தகவிராஜா; பெ வாமுனிவிகவிரிவித் தவ்வவசு; | பெவா கவாடி வஸ்தெ வஸ்து துபுபுபுபுபு; தெ வெவ்வவா வுதவதிராஜா வவித்யுபவி =

பே கண்டவக்துலவீகவிசாகுமாணா; பே பாறா—அவபரிசிறவிதசக்கக்கர், பே கா கவாபவகே கவதார்த்தபுண்டார்; தே கவகவலா புலகம் ஆக பவித்யபதி. * இப்பாதிவகிற் கொத்துறெபடியே ஸ்ரீகவுண்டுவகிகாமணிகள்

காணகிவிப அழகிய வடிவம்மனில் குகத்தின்நீயே பனபனவென்று விளங்கும். படிவம் மண்டலம், கண்டகாட்சியேயே அமைதிமதங்கள் அகித்தபோமத் தனை. விளக்கு வாக் கண்டவாரே இருள் தன்மைமேயே கைத்தொழியுமா, போலே பூதிகவடிவவர்க்கின் கைவர் அமைதிவம் மண்டலாரே அமைதிவர் மதங்கள் அகித்தபோமத் தட்டுண்டோ?

இந்தே கட்டு ஸ்ரீகங்கைக்காவின் ;—“மொலே பென்பாமைக்கென் னின்; காத்திகர்க்குப் பிறகா கையிலேயுமென்கொரு அபிவிருத்தியில்லையே; செஞ்செய்யப் புல் தேயுமாபபோலே இவர்கள் வந்த தீவர அமை தன்மைமேயே தேயுமத்தனை” என்பதாம். பரமகாதலிகர்க்காவை பெரிபார்க்கப் பிறக்க வது அத்தந்தனையும் ஆசாங்கனையும் அழகுபடக்கூட்டும் முகத்தாலேயே பிறக்கருகடவவகைகள் கண்டித்தார்களாவர்.

இப்படிப்பட்ட மதார ஸ்ரீகங்கைக்காவின் இக்கித்தியே மலிந்த பகை ததபவத்தாதுண்டான மகிழ்ச்சியாலே புல பூட்டுக்களைப் பாகையும் மகிழ்ந்தா மாடு உலகியும் துக்கிக்குளித்தும் பன்னுதிரு எம்பிரமங்கள் என்னே! என்று கடுபடுகொள்கிறது.

“எம்பெருமானுருகடவ கித்தி மமஸ்யவாழ்க்கை காய் செகண்டாடு மாப்போலையும், ஆவனந்தார் கைகடவ தாது செகண்டாகுப்போலையும் இவர் செகண்டாடுகிறபடி” என்பது கடு. இப்பாசாத்தின் பின்னகாவின் அமைப்பை ரோக்கி இது அருகிச்செய்தபடி. (சு)

செய்தித்தந்தென்னைகூட்கொன்றே ஒக்கித்தநிவ்வுலகத்து *
கைகுத்தக்பூதங்கனையாய் மையத்தினுலெங்கும்மன்னி *
ஐயமொன்றில்லை அக்கொன்றைப்பித்தித்தென்னோக் *
உட்குட்குலகையிலுநென்னவர்! எழிபெய்த்திடும்கொன்றே. (இ)

செய்தித்தந்த } இவர்கள் செய்கிற வர்
கை குத்தக்பூத } கை பூத்தகிடத்த
ஒன்றே ஒக்கித் } ஒன்றபோலே பிர
தது } கித்தந்த,
இ உலகத்து } இக்கித்தியே
கைகுத்தக } பாகுத்தபத்தாவே
பூதங்கனைய }
மையத்தினால் } உத்தெத்தாவ
எங்கும் மன்னி } கைகையிடக்கித்த
ஆய } இருக்கித்தந்த;
அக்கவர் } தாதுக்கொன்றையும் *
அக்கவர் } அக்கக்கொன்றையும்

பித்தித் உள் } பித்தித்தகையித்தந்தி
கை } கை
தொன்றவர் } இத்தகையவர்க்கினே
கை } கைக்கொன்றிருப்பவர்
கை } கை
கை } உக்கைக்கொன்றெய்த
கை } புத்தகையே மாத்நித்த
கை } கை; [கையுத்தகை
கை } இருத்தகையாவே
கை } கைக்கித்தென்னவர்.]
(ஆவனக் உத்தகைக்கு)
உய்யும் கை } பித்தித்தகை கைத்தித்த;
இக்கவர் }
ஆய் ஒத்த } (இத்த) பித்தித்த கைத்த
இக்கவர் } தாதுக்கொன்றையும்

* * * [செய்தித்தொடர்]. இவ்வடிவத்தின் படிபெறாவிடப்படும் அகரவெழுத்து அகரவெழுத்து ஆகியவையுடைய திருக்கணிகளில் பார்ப்போம் ஒரே ஒரு விஷயத்தால் தமது திருக்கணிகளுக்குப் புண்படுகின்றதாய் இதில் அருளிச் செய்திருக்கிறார். அங்குப்பார்த்ததாய் பாவமத கொஞ்சியொன்றே மெய்யு னாதிக் கின்றதாய் தமக்கு.

மஃபத்திருக்கென்கும மன்னி-புத்தியருண்ட ராதனையுடைய பத்திசொன்ன நித்யமும் மூன்றாம் ஆச்சரியமாக எங்கும் புருத்திருக்கிறார்கள் என்கை, மாயம் என்ற ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுமதத்திற்கே "மாயவஸ்து" ஆகியபடி—மாய வஸி ஆத்மமாயபடி" இப்பாதித்தவகைகிற்போக இக்கைபென்ற பொருளையும் சொல்லுமததால் 'இக்கையாரே' என்ற எம்பெரிசையருளிச்செய்யும்படி. உதவவா-தராவத-புதே தவவா-தராவத-புதே * என்ற உபநிஷத்தின்படி திருவாட்டி-தன்னவர்கள் இக்கித்தத்திற்குத் திருப்பதம் இக்கிப்பாதிருக்க, அவர்கள் இக்கு உபநிஷ வாக்யமே? என்று எங்கெங்கெவண்டா; எருமமடியாகத் திரும் புதம் இக்கிப்பென்றதே தவிர, இக்கையாரே திரும் புத தாம் இக்கிப்பென்று சொல்லித்தவிர; உதவவா-தராவத-புதே தவவா-தராவத-புதே * என்ற உபநிஷத்தத்தாரே ஒத்ததென்பே. இது தோன்றிய மஃபத்திருக்க என்பதற்கு "இக்கையாரே" என்று பொருள் பணித்தது.

ஐயமொன்றில்லை—இது எவென்ற தீபமாய் இருத்த மூன்றடிவளிலும் அகவலிக்கும், பின்னடிவளிலும் அகவலிக்கும். கையருத்தன் பூதங்கள் எங்கும் மன்னியிருக்கிறார்கள்என்பதில் ஐயமொன்றில்லை; காண்பாக்குதிகளையும் ஆண்பாக்குதிகளையும் இக்கென்கிறப்படிதான் இனித் தொழையவே போகிறார்கள் என்பதில் ஐயமொன்றில்லை.—“புத்தியாரேமனையின் எடுவே கையாரானான் புருத்தார்போனே புருப்பார்த்தாரகண்டாடிக் உக்கருக்கு உத்திவிக்கையிடுகிறார்” என்பது சிவ.

கோண்ட ஐயம் பெயர்த்திடுமே—கையருத்தன் பூதங்கள் உக்கரிப்புகொண்ட ஐயமென்பது பெயர்த்திடுவார்கள் என்கை. ஐயமென்ப பெயர்த்திடுகையாவது காலத்தையே மாற்றியிடுகை. --- --- --- --- --- (10)

கோண்ட ஐயமென்பதுமேவிசாதி பகையித்தியனவெல்லாம் *
 கித்தியவளில்கையவான் கெறிப்பிதான் தமப்பெய்தார் *
 கெறிக்கையவாதும்தன்னியாதுமே குலையுந்தார் *
 கோண்டதொழுதுய்யின் தோன்றார் | சிவந்தவய்ச்செய்தத்தியே. (11)

கொண்ட	கொண்டெய்த	கந்த பாடியும்	கங்குலப்பாடியும்
உயிர் உண்ணும்	பிராணமொழுகு	தூசு அடியும்	தூசுவிட்டுத்தும்
	சதான	சூரண	தூசிதத்தின
விசாதி	விசாதிபும்	பந்தார்	பாவிபுக்கன்கன்
பகை	தடுக்கையும்		
பரி	பரியும் (முதலான)	தொண்டர்	இதாவியுயக்கனில்
நீயன என்னம்	மந்தமுன்ன கொடிய		பொய்யுருக்கின்த
	அவ என்னவதையும	கிண்டைய	உண்டது கொஞ்ச
இ உலகில்		செய் சிறத்தி	செய்கையாக (செய் விசு
கின்ற அடி	இவ்விழிநிலையே		பத்தியே) கந்தாயித்த
காள்	தொண்டப்பதங்க	செய்த	தூய்யப்பட்ட பந்தர்
செயி பிரான்	செய்யாளியான எம்	தொருது	கனிடத்தே போய்
தமர்	பெருமானது பந்தர்கள்	உயலிள்	கனகதி
பொந்தார்	கந்தும்பார்கன்;		உருஜி விபுக்கோன்.
இகா	இகாவின		

* * * [கொண்டவிருண்ணும்.] இரத அம்மாரிசுத்தித்திரிய கலைக்கொன்
களும் திரும்படி பாவையர்கள் கந்தென்றும் பார்த்தார்கள், அவர்களை ஆச்சரித்த
உருஜிவிபுக்கோன்! என்று, சிறுச் சென்னையர்களை கோக்கிபருகிச்செய்திருச்.
விசாதிபென்ற விசாதிபைச் சொல்லுகிறது. விசாதிபென்றும் பகைபென்றும்
பரிபென்றும் சில கெடுதல்களைத் தனித்தனியே சரிபாசொல்லியதே, நீயன
வெய்லளம் என்று அமுதாய்மாக அருகிச்செய்திருச். இவ்வுலகில் கெடுதல்களாக
எவ்வெவையுண்டோ அவையெவையுண்டதையும் எந்தபடி உபசாரவாசனமொ
லியென கணாலாமொ கெடுபதே | உ உரு வண்ணியுருவி உருகிடிக்கிடிக்க
கலுராய்? உ பந்தாஷ்டாஷ்டாணம்வித்தோ மந்தாபாரகே மந்தியதே, உ தந்த
கருகரிவ்யத்தி வ்யாதி தூப்பிசுததக்காரை * [திருவட்டாஷ்டாவலித்தியுப
மந்தாபாவையர் குருவர் வரமுவிட்டத்தின் விசாதியோ பஞ்சமோ கனவகோ தன்
காட்ட கோரது] என்னை பிரமாணத்தின்படியே இப்பாட்டான் முன்னடிதன்
அமைத்திருக்கின்றன.

கேயிப்பிரான் தமக் கன்கையானே—திருவாழியாழ்வான பகைவர்களைப்
படுத்துகிறபாடு இவர்களும் படுத்தவர்களுக்கெனவது விளக்கும்.

அவனாம் பேரந்த கேயிப்பிரான் தமருடைய சேவடிதனகளைச் சொல்
துகிறது மூன்றாமடி. அவர்களைச்சென்ற ஆச்சரித்த உருஜிவித்துப பேரன்
கா; அல்லது, அவர்களைட்டம் சென்ற அவர்களைத் துண்கொண்டு எய்பெரு
மான ஆச்சரித்த உருஜிவித்துப் பேரன்கள்—என்னை *ந்நடி. கிண்கையச்
செய்கையாக விவரித்ததித் தொழியெனுமென்றது—பிரபோஜனார்த்தத்திற்கு
மடியேற்காதே அகப்பாபயோஜனாகத் தொழியெனுமென்றபடி. ... (க)

நீறுத்திறம்முள்ளத்தென்கொள்ளும் தெய்வங்களும்தாமதாய்க்கொள்
மறத்திறம்முள்ளதென்கொள் மறக்கொண்டெய்ணும்கரீபே *
கருத்திறம்முள்ளதென்கொள் கண்ணனல்லாததெய்வமில்லை *
இதர்ப்பதெய்வம் அல்லமுந்திறமாயவக்கேஇதரீனே. (௭)

தம் உள்வந்த உறவுக் கொள்ளும்தென
நிறத்தி } உயிப்பித்த உட்கா
கொள்ளும் } மறத்திறம்முள்ளதென
தெய்வங்கள் } தெய்வங்கள்
உயிமை } உயிமை
உயிப்பதென } உயிப்பித்ததென
அவருடே } அந்த எம்பெருமான்
மறத்திறம் } மறத்திறம்முள்ளதென
கரீபே } கரீபே
(இவ்விஷயத்தின்)
மாரக்கண்டேய } மாரக்கண்டேய
கரி } கரி

தெய்வம் } (உயிப்பித்த) உயி
ஒன்றம் } மறத்திறம்முள்ளதென
கொண்ட } மறத்திறம்முள்ளதென
கண்ணன் } அந்த எம்பெருமான்
கரீபே } கரீபே
தெய்வம் } தெய்வங்கள்
இவ்வி } இவ்வி
(கரீபே)
இதர்ப்பதென } இதர்ப்பதென
கரீபே } கரீபே
அவன் } அவன்
மாரக்கண்டேய } மாரக்கண்டேய
இதரீனே } இதரீனே

* * * [நீறுத்திறம்முள்ளது.] எங்கும் பாம்பாடவதற்கென மலிந்துவிட்டார்
கொண்டு பாம்பாடவதற்கென பூரித்து விந்த ஆழவார் காலதொடங்குவதென
அவ்வாறுவந்தவரும் கண்டார்; அவ்வாறு பாம்பாடவதற்கென பாம்பாடவதற்கென
பாம்பாடவதற்கென பாம்பாடவதற்கென பாம்பாடவதற்கென பாம்பாடவதற்கென
அவ்வாறுவந்தவரும் உயிப்பதென திருத்த பார்த்த இப்பாம்பாடவதற்கென
கொண்டார்.

உறவுக் கொள்ளும்தென நீங்கள் கண்டப்பட்டு நிறத்திக்கொள்ளும்தென
தெய்வங்களானவை உறவுக் கொள்ளும்தென அப்போதென்கொண்டார் என்ற காம கொள்ளு
மென்றதென, அவை தெய்வம் அல்லாமல் காரணம் வழியாகவெய்நித்தாமம்
கவையால் என்னும்தென; இவ்விஷயத்திற்கு மாரக்கண்டேயனே காரணியா
விரி நின்றுள் என்னுள் முன்னடிவந்த.

தே * ஒன்றத்தென “புக்கொண்டென தண்டிக்கண்ட மாரக்கண்ட
டேயனவன், எக்கொண்டென தண்டிக்கண்ட காரணமானருளே” என்ற
விடத்து பாம் உறவுத்தென இங்கு அறிவத்தென.

“மாரக்கண்டேயனும் கரிபே” என்றவிடத்து— “இவ்வாற்தத்
தென காரண பூமிமாரக்கண்டேயன்; அவன் கொள்ளும்தென ஆசாயிக்க
அவ்வாறுபார்த்து கொள்ளும்தென நீ கண்ட ஆசாயித்தாய்; இவ்வாறுபாம்பு பாம்பு

பொலிபொலிபொலி; உய்யுவி எய்யுவி வாசிரிசி, உய்யுவி புன்
காட்டித்தாப்பொரு' எய்த வாசிரிசைப் பக்கினை வெண்டு செந்த அவ
வெய்யுவித்தாத்தத் தாக்கித்த கொடுத்தான்; ஆயின்பு இதில் வாசிரி
அவனை." என்பதாம்.

"உய்யுவி" என்ற பதமும் ஒதிவருகின்றன; 'உய்யுவி' என்
பதே பொருத்தமான பாடம் என்பர் பெரியோர்.

ஆய்வார் இப்படிக்கொண்ட வேட்டையாரே, தேவதீர்த்தபஞ்சம பன்
கித் திரிவருகடைய மூலம் உதந்து விட்டது; எம் தெய்வத்திற்கு இவ்வளவு
குறை கொடுத்துவிடுவோமென்று அவர்களுக்கு மனமும் உதந்து மூலமும் உதந்த
படிவயல் கண்ட ஆய்வார் "உதந்த மனமொன்றும் வேண்டா" என்று அவர்
கருகடைய கன்றித் துடைக்கிறார். "ஆதாதேவதானைப் பக்கினைப் பாற்ற
யாதிபத்தி பன்னிரிசுக்கும் தன்னிய கொஞ்ச உய்யுவிக்கு வேண்டா!" என்று
பொருள் உதப்பட்டது.

உதந்ததத்தத் தையொன்றெய்த கொடுக்கிறார்—கண்ணனய்வால்
தெய்வமில்லை என்று. [இதப்பதெல்லாம் இப்பாதி] இதுப்பதாவதுசெய்த
தாவது நீங்கள் இவ்வளவு புகழுகளைப்பென்னம் என்பது, தீயவருமே கையித்
தீய வருமே கைய வருமே ஆகிய இவற்றை யனுட்டியபதம் 'இதுப்பதெல்லாம்'
என்பதமும் கிவந்திதம் அக்கரும்களை யனுட்டிக்கும்போது 'அக்கரு
ம்களாவது' என்றும், இத்தாபக்களாவது' என்றும் 'கருமயங்களாவது' என்று
யிப்பது பண்பு தேவதார்த்தங்களின் பெயர்களை உச்சரித்த அவர்களுக்கு ஆர
தனை செய்வதாவது தோத்தயாபுரித்தாவதும் "உய்யுவி, கையாதுது
தெய்வமில்லை!" என்று உய்யுவித்தார்த்தத்தின்படி எம்பெருமானை உய்யுவி
அத்தி "அத்தித்தாதி தேவதானை உடனாவும் யாதிபத்திபன்னிரிசெய்து
அனுட்டியுள்ளான் என்றதாயிற்று. உதந்தித் உதந்துச் செய்யும் காரியம்
களையே உய்யுவி தருப்பியகடையக் காண்கிறோம்; அதுபோல கையாதுதாவது
தேவதானைக்குச் செய்யும் காரியங்களாவும் அவர்கதையாபிபாண எம்பெரு
மானை தருப்பியகடையக் குறைவினில் என்று கிருதித்ததாயிற்று. "நீங்கள்
தேவதார்த்தங்களை உத்தேசித்ததுச் செய்து கையாதுதானை வேண்டாமென்று
மறுக்கவில்லை; தாராயமாகச் செய்யுங்கள்; ஆனால் அந்த தேவதார்த்தங்கள்
எம்பெருமானாகடைய மூர்த்தியாக [கையாது] உதவார்கள் என்றப் பதிபத்தி
யோடே செய்யுங்கள் என்றதாயிற்று. (எ)

இவ்வுய்யுவித்தானை எவ்வளவுக்கும் தன்மூர்த்தி *
கையத்தினுள் தெய்வங்களை அத்தெய்வங்களுக்கான *
மறுத்திருக்கவாண்டான் பூதங்களைத்தெய்வமாக *

வேண்பின்னிராவத்தார்த்தங்கள் மேலித்தோழையுய்யுவினே.

(அ)

“எம்மாவீட்டுத்திறமும்செய்யும்” என்றது: “இச்சகலத்தித்யாவஸீயம்” இத்திர
கோகயாசுரமச்சகல பெரிதாய். வேறுபெயர்: “எம்மாவீட்டுத்திறமும்” விஞ்ஞான
வாதே ஞானத்தின் மோதப்பு இன்னவையுமுண்டு.

மேலித்தொழுவாய்ப்பினிச்சென் வெதப்புனிதலிடுக்காக
காவிய்கொண்டக்கதன் தன்னை ஞானவிதிபிழையாமே
பூலிப்புணைகழும்விளக்கும் சாத்திரம்கீழும்மலிந்து
மேலித்தொழுவாய்ப்பினிச்சென் பகவதும்பிக்கதறுவகே.

கேதம் புளிதம்	{	கேதத்தினுள் பாயபதிர்	மேலி	அகட்டி
திருக்கை		நிர்மாண புருஷனாகித்	தொழும்	காவேரீயம் செங்கித
காலில்	{	தம் குதலியைத்தத	அடியாரும்	அடியார்விரையும்
செய்யும்		காலினும் உச்சரித்தார்	பகரும்	{ குறுதபை நிஷ்பத்திரை
குணம் விதி	{	பத்தியாக்கம் தகமுத		யும்
பித்தமுயமே		படி	உனருயிர்க்கை	{ திங்கையொன்றை அநிதி
பூவில்		மலரோடு உடன		காக்கொண்டது;
புண்டையும்		துபளும்		(ஆதாயின்பு)
விளக்கும்		நீபளும்	நீர்வன்	நீர்வன்
சாத்தளும்		சாத்தளும்	மேலிதொழுத	{ (அகல்கை) விரும்பி
கீரும்		நிரும்புள்ளளும்		வகாக்கி
மலர்ந்த		பூர்வமகவெனெய்கி	உய்ய்கின்	உய்ய்கிவிபுலகன்.
அச்சதன்	{	தன்னை		
		உய்பெருயாரை		

க * * [மேலித்தொகுதி.] பகைப் பந்தர்கள் இருபகைப்பவனாகனர். பகைபகை. கைக்கெய்வந்தொச்செய்து போதபோக்குவாரும், குறையபகத்தினே வந்திப் போகுவாரும். அப்படியப்பட்ட பந்தர்கள் ஸ்மியென்கும் பந்தாக்கென்ற. நீக்கலும் அங்கனமொடொக அச்சரியுமொ கொன்றொக.

* வேதப்புனிதவிருக்கைப்பென்ற தொடங்கி * மேலித் தொழும்புந்
கூடும் என்னுமனவும் கைக்கரிவ விஷ்டர்களைச் சொன்னதென. பகவதும் எனது
குணநயவ விஷ்டர்களைச் சொன்னதென. [வேதப்புனித விருக்கை] வேதங்க
கூட புனிதமான குத்துக்கொண்ட புருஷனாகித்தம நாராயணநயவம முந
தியவந்நைச் சொன்னதென

ஞானவிதி வெவ்வு பகவத்கோதலவர் கொலறுதிறநக ஸமயிததரபம்.
 ஆகர்ப் பறமுதயத்தில மூன்றும் பிதககனத்தில “ பகவத் ஞானவிதி பணிவகை
 பென்று இயங்குகோததாலே அதுக்கு உத்கர்ப்பம் ” என்ற ஆர்ணிகக கால்க.

“தொடர்ச்சி அடிமைசெய்யும் இளைப்பெருமையையும், கிடந்தவிடத்தே
கிடந்து குணமபயம் பண்ணுதல் பூர்வாதாழ்வாரையும்போலே கிருப்பாரோ
புலவிறகு கொள்காண்டா” என்றாருமென்ற விவரங்கள். (க)

விக்கலகுதகன் தேவனம் மெய்திகன்னைந்திருத்தி *

(விக்கலகுதகன் அபயமில்லாதவன்முதலாக)

தோக்கவமரகுழாய்கன் எங்கும்பாதனதோன்மர்! *

ஒக்கத்தொழித்திராகில் கலியுகமென்றுமியையே

(40)

சக்கன் பிரகாசம்	செய்யிராணம்	சக்கன்	சக்கிடத்தம்
(சு)ணம்	பிரகாசம்	பாதனம்	செய்யபதிகிப்பெற்ற
இந்திராணம்	தேவகந்திராணம்	தோன்மர்	செய்யபதிகிப்பெற்ற
முதல் ஆக	முதலாக	ஒக்க	(செய்யும்) அவர்களை
தோக்க	திராண்ட	தொழித்திர	தொழுவதில்
அமரர் குழாய்கன்	தேவகந்திராணம்	கலியுகம்	கலியுகமென்று
சக்கன் திரு	செய்யபதிகிப்பெற்ற	ஒக்க	செய்யபதிகிப்பெற்ற
மெய்	செய்யபதிகிப்பெற்ற	தொழித்திர	தொழுவதில்
பிரகாசம்	பிரகாசம்	தொழித்திர	தொழுவதில்
தோன்மர்	தோன்மர்	தொழித்திர	தொழுவதில்

* * * [விக்கலகுதகன்] சிவகன் ஆராதிக்கிற தேவதகனும் எம்பெருமானை ஆசரித்தே தம் தம் பதிகினைப் பெறுதலும், சிவனும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை ஆசரித்துப் புகழப்படுகின்றன.

... [விக்கலகுதகன்] சிவனும் எம்பெருமானை ஆசரித்தே தம் தம் பதிகினைப் பெறுதலும், சிவனும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை ஆசரித்துப் புகழப்படுகின்றன.

தோன்மர்! ஒக்கத் தொழித்திராகில் = தேவதாந்தர சேஷபுதரான சிவனும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானையே தொழுவதில் கலியுக மொன்றுமியையாகும், அதாவது - உங்களுக்கு தேவதாந்தர பரவன்யமாகிற சிவத்தனத்திற்கு நேரதுவான கலியுகமென்று சொல்லுக. (40)

கலியுகமொன்றுமியின்றிக்கே தன்னடியார்க்குஞ்செய்யும் *
மலியும்கடனோளிழந்தி மலப்பிரகாசகண்ணத்தன்னை *
கலியுகமென்றுமியின்றிக்கே தன்னடியார்க்குஞ்செய்யும் *
ஒலியும்கடனோளிழந்தி மலப்பிரகாசகண்ணத்தன்னை *

(41)

17. "மேலும் அக்காலமே, உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
தவா ஒருவர்தான் எழுந்திடாமலிருக்கும்.

18. "மேலும் அக்காலமே, உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
மூர்த்தி எக்கிராசெய்யுமிதன்பாதி. * எல்லாநாயும் சிவமிப்பதினும், எல்லா
ருடைய கருமங்களும் ஆராதிக்கப்படுமெனினும்.

சிவபாவத்தின்மேல் எவ்வளவு உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

மேலும் அக்காலமே, உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

இந்தகாலமே—உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

திருவருள் — எவ்வளவு உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
உலகத்தின் ஆற்றி

அப்படியே உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

தாமதமே உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

திருவருள் உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

திருவருள் உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

திருவருள் உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

திருவருள் உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

(கருத்து) இந்தமேல் உலகத்தின் ஆற்றி உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
பெரியதில் ஆற்றி உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
பெரியதில் ஆற்றி உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
பெரியதில் ஆற்றி உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
பெரியதில் ஆற்றி உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
பெரியதில் ஆற்றி உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
பெரியதில் ஆற்றி உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி
பெரியதில் ஆற்றி உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

திருவருள் உலகத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தின் ஆற்றி

திருவரய்மொழி னுற்றந்தாதி.

பொலிக் பொலிகவேன்று பூமகள்கேன் றேண்டக்
மலிவதனைக் கண்கேத்து வாழ்த்தி—உலகில்
திருத்தாதார் தம்மைத் திருத்தியமாறன்சொல்
மருத்தாகப் போதமுன மாக.

(32)

உலகில்	திருவருவதெய்வ	(அங்கனமேயும் சிவவாமன)	திருத்தாதார்	திருத்தாமலிருப்பவர்களை
பூமகன் கொன் தொண்டி	திருமாறுக்குத் தொன் டாகனான ஸ்ரீகங்கைய கரணமுடைய		தமனை	
மலிவ தனை கண்டி	காமிருத்தினைவக்கனாடு		திருத்தெய்வ	(புத்தேச முத்தேசமே) திருத்தெய்வமுள்ள
உலகத்	உலகம் பூரித்த		மாதன்	கூழலாருடைய
பொலிக	காந்தக காந்தக வென்ற		சொல	புதிதெய்வமே
பொலிக	மருத்தாக கரணம்		மருத்த ஆ	மருத்தாக
கந்த வாழ்த்தி	பண்ணி		மனம் மாக	மனமகன்கம தொலைந் திரும.
			போதமு	

திருவரய்மொழி முதுவாய்ப்பவனிலே க்கொடுவுகம காட்டேயே
என்ற ஆழ்வார்க்கு இரங்கித்தில் இருப்ப குருவர்து போகபமாணக்கொக எம்,
பொருமான ஸ்ரீ கங்கையவத்தினை மலித்திருக்கும்படியை இரங்கித்திலே கரணிக
கொடுத்த, அதுகண்டு மருத்தாகச்சாணம் பண்ணியும், இன்னமும் திருத்தாத
வர்களை உபதேசவகனாரே திருத்தியும் போந்த ஆழ்வாருடைய திவய
கூகுத்தெய்வ க்குமுடைய மனன்கமவகவ கழிப அருமருத்தி எனறதாயிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—மூன்றாத்திருவாய்மொழி

மூலத்துரைக்காதி.

உணர்வுவந்தாரைக்—இததிருவாய்மொழி மடலுள்வெகுபடுவதாயிருக்க
கூட. சீழ் காலமபததிலே உறுதியுண்டாகவேண்டுமென்ற திருவாய்மொழி
யிலுள்ள அந்தாயிருந்த காதலே மீண்டும் விளங்குமென்புருமாத்தோடு கமச்சேஷிக்க
கிருமீய், ஆத அருப்பம் சிறந்தேறப் பெறுமாயிருக்க மடலுள்ளேனென்று
அச்சமுண்டித்த காரியங்கொண்ட பாரகமீயர்

சீக்கிரத்தி திருமகன் ஸமுத்தராகித சரணம் புருந்து வழிகிடையேய்
கிணகிடத்துநி அக்கடலையென் இறமயப்படுப பாரகமீ முகங்காட்டாமல்
அலகழிவஞ்செய்துவிடக்க, பெருமான சிந்திவந்த கண்ணினைய உலர்வார
பெருவடியிஷ்டாதி - உலர்வாரப் பெருந்தோடு' க. தூய்மை மட்டுமே ஆவார்
சீக்கிரம் காலகால சேஷியிஷ்டாதி, சரணமாய் மொத்தமே', பதப்பாசம் உலர்ந்து
புல்லுண்டமர் உ' இந்நே இக்கடலை வந்தா செய்துகிடப்பெய்கிறேன், கருமண
சரணமகிலைக் கொணடுவா; வான முதற்கள் காலாலே கடந்து செல்லாமல்;
ஒரு கருமணதிலே இக்கடலை பிற்பெயர் பாராய' என்றருளிச்செய்து ஸமுத்தர
கருமண அழிந்து மூலங்குப்பெயரே இவ்வாறாயும் ' கமது அபிபாதிதத்கை
கருமணத்தாறுவனென்பொருள் ஏதுக்கு? ' என்று பகவத் தத்வத்தை இவ்வ
செய்துகிடப்பெயர்க்கிருர்.

மடலெங்கெனவென்று தீர்ந்தில ஒரு முகங்கையுண்டு, காலகால வேட
காட்குப் புறப்பட்டாலும், காலகால கோழியும் புகுகொய்து கிரியபாடுவென்று
புறப்பட்டவள்கிலே ஒரு விடாகத்தாலே தோழியும் பிரிந்த காமபததிலே காலக
ாலம் தெய்வவசமாக அங்கே வந்தோர், அங்கே அவனோடு கண்களையே கூட்
டக்கடி ஸுழ்வினை பிரிக்கலால் உடனே பிரிந்து கோழிட, அந்தப் பிரிவைய
பெறுக்கமடலாக காலக அங்கோடு கூடுதற்காகச் செய்கும் ஸாற்றுப் பவருத்
திதான் மடலுந்தல் என்பாடுவது.

காலகால ஒரு படத்திலேயெழுதி, கவததகணவாசகாமல அதனைப்
புறந்ததுகொண்டு, புலப்பாசத்தனம் முதலிய போல்வ கவததகணையும் கிஷ்டாக
உதறித்தனக்கி ஸாற்றும கருமணம் உடம்புகுனிப்பதுமின்றியே, பரிமடலாக
கவயிலே ஏத்திக்கொண்டு அகனுவ உடமகப் மோதிக் கொண்டு தலைமறிவா

வித்திக்கொண்டு இன்ன படுபாதி என்னைக் காக்கொட்டாதே கவையாது அவன் கண்ணற்றவன் ; அவனிலும் கிண்பிய கொடியன் இவன்¹ என்று தெருவேறக் கதறிக்கொண்டே செட்டாசொன்னாரும் கடுங்கும்படியும் இரங்கும்படியும் திரிந்துழல்வதுதான் மடனூருக்கப்பாடி.

இவ்வளவு கதறிக்கொண்டு தெருவினை பதப்படுத்தித் துப் பாயோணம் பாடுதெனில் ; இந்த காலகாலப் பாவருத்தியைக்கண்டு காலாக்கையுள்ளவரவர் இவ்வாற்றத்தையப் பொறுக்கமாட்டாத² கருவியினால் இருவகையுங் கயிற் றையப்பர்கள் ; உறவுமுறைபாபாவது உட்கையப்பர்கள் ; தொழியாவது உட்கையப்பர்கள் ; பழிக்கு அஞ்சி வாய்க்கையாவது வந்து கடுவன் ; இவை கொன்னாறியினவாடுக் காவடுதான் முடிந்த விழாத்தய்ப்பொருள்கூறுகின்றது மடனூர் தற்குயாபொருள்கூறுக.

ஆழ்வார் இப்படி எம்பெருமானைப் பழித்தக்கொண்டு காலகாலத்தேநீந் தீத் தெருவினை கையினாலோ P னால் ; இவன் ; மடனூர்வன் என்று சொல்லி அச்சமுறுத்தின மாத்திரமேயன்றி அதை முடிவ நடத்தினபாடிவன்³ "தொழி உலகுதொறவந்தாற்றி ஆமகொண்களெய்து குதிரியன் மடனூர்வனம்" என்றும், "வாமமடலின் தீத் தெருவுதொறவ கதையன் காமடங்கைய பழிதாற்றி கடுமிகாக்கவே வரம் மடனூர்வனம் எம்மாழிபவகைய பிரதனாடத் தாமடம் தன்முக்குறாய் மலர்கொண்டு குடுவோம்" என்றுமுள்ள பாசுவகன் காங்க, திருமகன்கையாழ்வாரும் "பெருத்தெருவே காராகிந்து ஸாரதொழியேன் கான, வாரர்ப்பூம் பெண்ணிடம்" என்றும் "உலகறிபடியான கான் மண்ணிப் பூம் பெண்ணிடம்" என்றும் மடனூர்வதாகச் சொல்லி அச்சமுறுத்தினவித் தியையேயுள்ளது.

இததிருவாய்மொழி ஆழ்வார் தாமகாதன்கையினால் விருதின பெய்திந் தன்று ; காலகாலகையினால் கிண்பு பேசுவதாகும். தமமுண்டி ஆழ்வார்க் கியிருதியைக் காட்டுவதே இததிருவாய்மொழியின் உயரகதையாகும்.

"எம்பெருமான் தனக்குத் திருவுள்ளமானபொது கண்ணம் கொடுப்பருள் வான், காம பதப்பொன்றாது" என்று அதுகூறித்த ஆறிவிருக்கவேண்டிய தனக்கு னையருபம், அவனையிதாமல தாம பதறி ஒரு அநிபாவருத்திசெய்ய நினைக்காததானும் அவத்பயனதே? அதிலும், பரப்ப ஜகதகதான ஆழ்வார் இப்படி மடனூர்வனென்றவ பொருளாகவனதே? எனின, அன்று. பரப்ப வந்துகில் பரவன்வாதசபத்தினால் உண்டாகிற பாவருத்தியைவாறி கம்பெரு மாணுக்குக் கொடுக்க நினைக்கவேண்டுமென்ற செட்ட எண்ணத்தினாலுண்டாகிற பாவருத்தியை. பரிமையாவதற்கு இது அவதபதவத நினைக்கக்கூடியவனது. "சூர்ணங்கணிகிறகணம்" என்றபடி குஞ்சுபரிபாசுராயமான பகதியின் காரியமாக கணங்கணிக்கின்றவாடிவாதப்பாபத் தினைக் கிடைத்ததால் வரும் பாவருத்தி. கிசை க்குக்கொண்டெனய் கிண்பு ஆதிக் கத ககன்கையெயம். கருமமடியகன். அஞ்சு காதத்தினால் வரும்வாய்விடுதல்வம் என்று கொண்க்கடவது.

ஆளுதும், சேதானிடத்து ஒரு வகையான பார்வாத்தியையும் ஸ்ரீபாத விரித்தோபாயத்தின் கார்ப்பகாத்தத்திற்கு இந்த அதிபார்வாத்தியானது இடை யூருகமாட்டாதோவென்னில்; இந்த அதிபார்வாத்தியானது விரித்தோபாய மான எம்பெருமான பன்னினை கருவியின் பயனைக் கருதத்தக்கதாம். “போமாகாதம் கடம்புகைய வினைவித்த காமர்மேனி எங்கெங்கன்” என்று இப்படிப்பட்ட அதிபார்வாத்திக்கு நேரதகான பத்தியைப் பிறப்பிக்கும்மையும் வளர்ச்செய்யமையும் அவ்வெம்பெருமான குறுகியவையுஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் பத்திபராவசய பாயுத்தமான இந்த அதிபார்வாத்தி உபாயபக மென்று பூர்வாகார்ப்ப விரித்தாத்தம்.

அன்றியும், பன்னினைக் கருப்பெய்தலெனும்மென்ற வினாவின் மிகுதியினால் கண்ணாளுகமூலமிட்டு இத்தலைபடுதே அலமார்பெல்லாம் * எம்மை வாகைப்பட்டு இவ்வளம துடிக்கப்பெறுவதே! * என்று அவன் முகம மலருகைக்கு உதப்பா கையாலே இத்தகைய அதிபார்வாத்திகளெல்லாம் அவனுடைப முகமலர்ந்திக் காகப் பன்னும் கைக்கரிபத்தோடொத்து உபேயத்தின் அந்தர்ப்பூதமாய்க்கிடு மெனறே அதுதவிடத்தக்கதாம். (க)

மாசறுதோதி என்செய்வவாய்மணிக்குன்றத்தை
குசவரீலனை சூழிழந்தினைபகையெ
பாசறவெயதி அழிவிழத்தேனைகாணாயம்? *
செவ்மூலவர்கவலை தோதி! என்செய்யுமே? (க)

மாச அது	அருக்கத்த தேனும்மை	பாச அது	உடம்பின் பகைய தீதம்
சோதி	புடைப	வந்தி	அழிவடைத்த
வெய்வ காய்	{ கிணத்த திருப்பகைத்தகை புடைப	அதிவு இழத்த அதிவும் இழக்கப்பீதத்தி	
என் மணி	{ மானிக்கமையோன் எனக்கு போய்வருவ கனம்,	எனை எனையம் { எத்தனை எனைக்குப் போம்?	
குன்றத்தை		தோழி	தோழியே,
ஆச அது	{ குற்றமற்ற வேருகைத்தகை புடைபகனம்	தக அறம்	{ கைகத்தென்றே அற்றத்திரந்த
செனை		காரவர்	காரருடைப
அழி மூத்தி	{ முழுநீதம் கடவுளாய் எம்பெருமான	கைகை	பழிமொழி
கைய		என் செய்யும்	யாது செய்யும்?
கைய	தேடி		

* * * [மாசறுதோதி] பார்வாத்தி காலமி மடலூர்வதாக என்னினபகைய அதிந்ததோதி அதனை கிலக்கப்புகுத்து * வாரார் பழிசொல்லுக்காய் * என்ன; அவனுடைப அழகு முதலியவற்றாலே அகப்பட்டுக் கையகின் கான் வாரார் பழியை கையியம் பன்னும் கிடைவாயினே இவென் எத்தகிலுன் தலை.

முதலகினிளும் எம்பெருமானுடைப ஒப்புவர்வத கையழகு போப்படு திறது. “மடவெடுக்கை மாச என் திருக்கிளா தோதி; மடவெடைதோழிகை

மரக என்றிருக்கிருளியை. வ்யதிசோகத்தின் இப்படி ஆற்றுகை கிண்பாதரின் காம காங்கிற கிஷயங்களைப்பாதிப்போம்—அடியிலே பரிணத்தவளாகையாலே முறப்பட வடியிலே மகன்டுவோம்” என்கிற கட்டு முடிவாகுத்தின் காரணம்.

மெதும வடிவமுது மாத்நித்தகைக்கண்டு துடிக்கிறேன்; அவை யில சில குணத்தையும் கண்டு துடிக்கிறேன் காண் என்கிறும்—ஆரவரீவரீன என்பதனால் ஆக என்னுதம மரக என்னுதம் குற்றம் என்பதே பொருள்; குற்றமற்ற சிவமாகது, கலங்குமபோது தனபேறுகவே கங்குப்படி.

பாசறவெய்தி—இதற்குப் பணவகையாகப் பொருள் கூறுவர். (1) பாசறவு என்று துக்கத்திற்குப் பெயர்; அதை எய்தி. (2) பாச அறவு—என்று பிரித்து, பாச—பணவகையானது, அறவு—அழிந்துபோவது; கவகர்ணிபமாகடந்து என்றபடி. (3) பாச என்று பாசமாய், [அதாவது பற்று] பந்துக்கள் பக்கல் பாசம் நீங்கி (4) அற எனப்பதற்கு ‘முழுமதம்’ என்றம் ‘மிகவும்’ என்றம் பொருளுண்டாகையாலே கருதலும் முழுமதமும் அவன் பக்கலிலேபகடந்து என்னவுமாம்.

எம்பெருமான கமகை நாடிக்கொண்டு வரவேறுமெயன்றி காமாக அவனை நாடுவது கவருபவ்ருளாத்திற்குப் போராதெடென்று லெர் சொல்ல, அறிவியுக்கு என்னாநாயம் என்கிறான். அறிவு [கவருபவ்ருளாது] அடியோடே தொலைந்த எத்தனையோ நான ஆயிற்றே என்றபடி.

இவகே கமபினை யிடு.--“மெய்க் கறமதிகையருளப்பெற்றவன்றே போயிற் றில்கியோ கமருகடப அறிவு. தீர்ப்கினை காலிலே கிழந்து துதுகிட்டவன்று அது க்ருகாநகர்பம என்றிருந்தாலோ இன்றிருந்த கைக்கைக்கு. அன்றே க மதியெலவாமுன்னலெய்திவிலையோ? தக்பக்கலினை ககைபத்தான மறனெய் தறியாதபடி பண்ணும் கிஷயமிதே. ‘வேரிப்பெலகைர் துறந்தார் தொழு தாத்ததோய’ ககைக்கடவதிறே. *கெயவஜகம்மாநது * என்று பாடிப்தி கமபத்தின் இவ்வருளுகையற்கை கிண்பாதபடி பணனுக்கைய வன்றிக்கே க்ருகாநக மிறந்த கமபமே பிரித்தம் இவ்வருளுகையற்கை கிண்பாமே பண்ண வல்ல கிஷயமன்றே. தன்னைபுமதுகந்தித்த கைப்பாதகைபடி மதகந்தித் துமபடியோ அவன்படி.” என்பதாம்.

ஆளுதம் ஊரார் சொல்லுமபழிக்கு அஞ்வேண்டாவோ வென்ன, ஏனது ஸர்வநிவ்வை தேநீ யென்னெய்யுமே என்கிறான். ஏக அறும் ஊரவர்க்— ஏககையிலே அறதத் தீர்த்திருக்கிற ஊரார் என்றபடி. ஏகவதற்கென்றே பிரித்திருக்கிற ஊராகுறடப பழிமொழிகள் கமக்கு அவத்பமோ? அதுவே கமக்குத் தாசமன்றே வென்கை.

மடவெய்க்கிற பாதகமும் இங்கு இவ்வர்தற் போனதும் மேலே “மடலுள்தமே” என்றம் “வாமடலுள்தம்” என்றம் கூறப்பட்டமாத்

என்செய்யுத்கூறக்கண்ணன் என்றே கிறைகொண்டான் * அம்பெரு
மான் தனது திருக்கண்ணனாகே குளிரோக்கி என்றே வரலங்கரபதாரதம் பன்
களிசூ வென்வெருள். அயனது திருக்கண்ணனாகே தோத்த கிறையிறுத்த கான்.
ஊரவர் சொல்லும் பழிசெயப் பரிஹரிக்கு மெய்க்கிரை கிற்றிறேனோ?

கிறைகொள்ளுமவரெனது—கான் மடம் அச்சம் முதலிய கிற்றீதவருணம்
கிற இழக்கச்சொப்பம். 'தருகிரைப் புருஷோத்தமர்' என்றது 'தோத்தப்
பேரம் வேண்டியது தவிர வேறில்லை' என்றிருத்த என்னுடைய கிற்றீதவந்தத
"கலியாணாநீகதபததி வானாவொத்ததி கதி" என்கொண்டபடியான ஒரு
புருஷோத்தமர் புண்டரீகாயனந்ததம் காட்டிக் கொன்றே கொன்றே போய்
விட்டாக்கென்வெருள்.

கிறை கொண்டான் என்று அருதாயமாகச் சொன்னதும் கிறையிறு
த்தவரால் விவரிக்கின்றது. 'முத்தமுனவன் மகமை பிறுத்தேன், [மயமை—
மேனிசிறம்.] இழந்தசிறம் திருமயிவந்ததும் தக்குகக்கு ஆராயலிக்காதபடி.
மேனி கருவாகப்பெற்றேன்; கைக்கொழியாத 'இதொரு செய்வகாய் இருத்தபடி
என்']' இது ஒரு கருவகாய் இருத்தபடி. என' என்ற அயன் வாய்க்கெருவாய்படி.
கிறுத்த வாயும் கண்ணும் விவரணமாகப் பெற்றேன்! இத்தகைய கிறைமையான
பின்பு ஊரார்பழி பரிஹரிக்கை வென்வெரு பொருளுண்டோ? (உ)

ஊர்த்தகடும் உரைத்தபாதத்தன் * பெய்முனை
சார்த்தகடவைத்தசெய்வாயன் என்றேகிறைகொண்டான் *
பெய்க்கும்பெய்க்கும் அனெருடன்றியோர்சொல்லியென் *
தீர்த்தவெய்தோழி என்செய்யுத்கூறக்கண்ணனே?

ஊர்த்த கடும் உரைத்த பாதத்தன்	(என்கிறத்தன்) ஊர்த்த கடும் உரைத்தபாதத்தன் படுத்தித் திருக்கண்ண புண்டரீகமும்	தீர்த்த என் தோழி	என்றே கண்ணன் கிரை அந்தத்தீர்த்த திருக்கண்ணன் தோழியே
பெய் முனை சார்த்த கடவைத்த	பூதகிரைப் முனை யுளம் பொருத்தி பகையறவுண்ட	பெய்க்கும் பெய்க்கும்	கந்தகிரைத்திறும்
செய் வாயன்	செய்வாய் வாயவாயுடைய கருவகாய் வாயிரை (அந்தச் செய்வகாயே)	அனெருட அந்தி ஒர் செய் இயை	அனெருட பெருமான் விவரணமாகப் போன்றி கெடுகு பெய்க்கடும் பெய்க்கென்;
என்றே கிறை கொண்டான்	என்னுடைய கிற்றீதடி பூத்திறை அபுரணத் தான்;	ஊரவர் கண்ணன் செய்யும்	ஊரவர் அனந்தத்தன் என்றே கண்ணன் பன்னுள்?

* * * [ஊர்த்த கடும்.] அம்பெருமானுடைய அநிமயத்துச் செவ்வீரத்தகிரையே
கொடுக்கப் பரிசொடுத்தென்கின்ற ஊரகடும் பழிதொழி கிற்றீதகிரையென்
கிறது. கண்ணகிரைச் சடானுபரிசணம் பன்னினதும் பூதகிரைத்தீர்த்தபிரகாசம்

பன்னி அவனை மார்பத்ததும் கண்ணன் வலிட்ட விரோதவர்க்கெண்ணி மார்பத்த
படி என்று தொழி நினைத்திருந்தான். இப்போது பாரங்குசாஸனமொன்றுவி
ருக—சகடாஸாபஞ்ஞாநிகன் எண்ணித் தன் பக்கமிலே எப்படுத்திக்கொள்ளு
கைக்காகச் செய்தனவேயன்றி வேறில்லைபென்றான்.

பருவம் விரம்பினவழிப்பு செய்திருந்தானான இன்னனே சொன்னதும்
சொல்லலாம்; மிக்க இளம்பிராபத்திலேயேயேயே இவை இவனை விடுபடுத்த
கைக்கு உடலாவது என்னவெனவெனது உயிரினை சம்பித்துக்கொண்டு ஸமாநா
மருளிச் செயல்முழுது பாரீர்—“இவருக்குத் தன் பக்கம் பாரவன்பத்தை விளைக்
கை அவனுக்கு கத்தாப்படித்தமென்கை” என்று. ௩

சுந்தகோப இருதயத்தில் ஒரு கடினமின் சீழ்ப்புறத்திலே எண்ணித்
தொட்டிவிட்டுக் கண் வளர்த்தி வசோகை பழுதி கோடப்போனா; கண்ண
னான்வயப்பட்ட அகாலெருவன் அச்சுடத்தில் வந்து சூழெடுத்த ஸ்ரீகிருஷ்ண
னனின் மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை அறிந்த அப்பகலான், பாதுக்கு
அழுவிபாலானவிலே தன் சிறிய திருவடினை மேலே தாக்கிவைத்ததான, அவ
யுதை பட்டபாத்திரத்தில் அச்சுடே திருப்பப்பட்டுக் கீழே விழுந்த அகாலுட்
பட அழிந்தது என்பது வந்த சகடமுதைத்த வானாது.

கிருஷ்ண னென வாகு புணர்ந்தொன்றுமபொருட்டுக் கஞ்சன் வலி
அகாலனின் ஒருத்தியான பூதனைபென்னும் சாஸனமி நான் பெண்ணுருவத்
தொடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அக்குத் தாங்கிக்கொண்டிருந்த
கிருஷ்ண னெனவெடுத்தத் தனது கஞ்ச சிற்றிய முனைவக்கொடுத்தக் கொல்ல
முனை, பகலானுடைய குழைகை அவவாக்கியின் கத்தாக்கைக் கண்ணன் இதைப்
பிடித்துப் பாதுகாத்தி பாலானவிலே அவருவிகாயும் உறிஞ்சி அவன் இறங்கும
படி செய்தருளினவென்பது பெய்முனைகைத்தவானாது.

“பேய்முனை சார்ந்து கைகத்த செவ்வாயன்” கைகிடத்த செவ்வாயன்
என்ற பதனவாயன்பத்தை கோக்கி கமனெனை பருளிச் செப்கிருர்—“பிண்டை
முனைபுண்ணப்புக்கால் தாயமார்க்குமிக்கீழே முழுவினவாதே பால்காக்கும்;
பிண்டைப் பாதுகாண்டு உபகா க்குமருதியிலே முகத்தைப் பார்த்து க்கமிதம
பண்ணுமாயிற்று. அப்படியே அவரும் (பூதனைபு) தாயாய் வந்து முனை
கொடுக்ககையிலே இவனும பிண்டையாபே முனைக்கீழேமுழுமுனைபுண்டு உபகா
க்கமிருதியிலே முகத்தைப் பார்த்து அதாத்தில பழுப்பத்தொற்றையிதம பண்ணி
வாயிற்று முனைபுண்டது.”

எண்ணி லீனா கோண்டான்—“ஒரு வயர்பாத்தாலே இரண்டு க்கந்தியதம
பண்ணினான். தன்னைபாக்கப்பட்டாரில் உவகாதாக்கே கண்ணிற்று. அவனை
சுந்தகோபாகக் கொன்றான்; எண்ணி உயிர்த்தெனையாகக் கொல்லா கின்றான்.”
என்பது மிக ஆச்சரியமான கய்கிண்டிவிடு.

இப்படி உயிர்த்தொலைபாசைக் கொள்ளும் விஷயத்திலே மேன்மேலும் வானகம் பண்ணிப்போருவானேன்? அவ்விஷயத்தைவிட்டு வேறு விஷயம் களிலே போதுபோக்கிக் கவிக்கவாசாதோ வென்ன, பேர்க்கும் பெயர்க்கும் அவனோடன்றி ஓர் சொல்லிலேன் என்கிறான். போயும் வந்தும் அவன் தீர்மான சொற்களாலல்லது போது போக்குகைக்கு வேறு சொல்லுகாட்பெனவனே.

இவன் இப்படிச் சொன்னவாதே திடுக்கிடகிற தோழிதானாம் யிச உகந்தான் 'நாம் இவனை அவனோடே சேர்ப்பதற்குப் பட்டபிணைமாவையமன்றே; அப்படிச் சேர்ப்பித்த நாமே இவனை மறப்பிக்க முயன்றாலும் மறவாதபடி இவன் ஆழ் அவகாஷிப்பதே' என்று உகந்தான். அங்குசப்பக்க கண்ட பாக்ஞா காவடி நீர்க்கு என் தோழி! என்றுகொண்டாடி அணங்கிளுள் தாய்மார் சொல்லும் ஹிதவசனத்தைப்பேரீயும் சொல்லுகவாயேரீயும் அவர்களைப்போலே திடுக்கிடப்பவன் என்று வெறுத்திருந்தேன்; உன் கிளைவு இதுவாயிருந்ததே! இப்படி வர—என்று உகந்த உதகிக்குள் போனும், யோடடி, திருவடிகை இராவணன் வரவிட்ட துள் கைது எங்கித்திருந்தது தவிர்த்து 'பெருமான் பக்கலில் சிந்தும் வந்தவன்' என்றறிந்த பின்பு அவனைக் கொண்டாடினாப் போலே இவனும் கொண்டாடுகிறபடி. (௩)

ஊரவர்கண்ணவெதுவிட்டு அன்னைசொல்லீர்ப்படுத்து *
 நாகெவ்வித்திழுநீர்த்த கெஞ்சப்பெருஞ்செயுன் *
 பெருமன்காதல் உடம்புணையவினைவித்த *
 காரம்கமேனி கம்கண்ணன் தோழிகடியனே, (௪)

தோழி	தோழியே,	பேர் அயர்	மெய்ய வாய்ப்புசாலை வினை
ஊரவர்	ஊராகுடைய	காதல்	விபதான காதலாகிற
கண்ணவ	பழிமொழிகளை		பயிதா
எரு இட்டு	எருவாக இட்டு	உடல் புணைய	உடம்போலே அபரிசு
அன்னை சொல்	தாயின் ஹிதவசன	வினைவித்த	பலிக்குமபடிபண்ணின
கீர் படித்து	மாறாத கிரையபாய்ச்சி	கன் அயர்	காதல மேகத்தின்
நாம் கெல்	கூதவாகுகிற சொல்ல	மேனி	சீதம் கொஞ்சிய திரு
வித்தி	க விதைத்த		மேனியையடிக்கைய
முனைத்த	முனைப்பித்த	கம் கண்ணன்	கம்பெருமான்
கொஞ்சம்	கொஞ்சுகிற பெரிய	கடியனே	கடியனோ? (கடிய
பெரு செயுன்	வையினே		வல்லன்).

* * * [ஊரவர்கண்ணவ.] தோழியானவன் தலைகிடை நோக்கி, 'அம்பா! ஊரவர் சொல்லும் பழிமொழிகளை நாம் பொருள் படுத்தாமலிருப்பதும் என் ததான்; ஆனால் எமபெருமானும் உனக்கு ஏதேனும் வாய்நீண்டாவிருந்தால் 'ஊரவர் கண்ணவ இடக்கட்டும்' என்றிருக்கலாம்; கம்பெருமாளோ உன்னை ஒரு காதலாகவும் மதிக்கவில்லை; ஊரர் பழி சொல்வதொன்றதானே யிருக்கிறது; நாகெஞ்ச

இளவெஞ்ச இல்லாதவனான அவனை விட்டதெனில் என்? என்ற சொல்லுள், அது போட்டதெனில், "தோழி! நீ சொல்லும் வார்த்தையா இது? என்ற சொல்லும்; எம்பெருமான் எனக்கு என்ன குறையென்பதாய், சொல்லிக்கொள்" என்று. அதற்குத் தோழியாவதன் "அம்மா! ஊரவர் எவ்வளவு பழிமொழிகள் சொல்லிதும் அவதகர கூழியம் பன்னாற்படிபாச பாவம்பம், உனக்கு இருக்கச் செய்தேயும் இவ்விலகமரிதும் அவன் வந்த உனக்கு முன்னாட்டிவிட்டே! இதை விட வேறு என்ன குறையெனும்" என்று. அதற்குத் தலை "அவன் இப்போது வந்த முன்னாட்டிவிட்டாலும், தன்னைப்பொழிய எமக்கு மற்ருென்றொ பொருந்தாதபடி பன்னிருமே! அகிலா பொக்கிதவனென்று சொல்லுகிறதா? என்று.

எம்பெருமான் இப்போதுதான் வரவிட்டுப் போய்த் தன்னை விட்டுவிட்டவாறு இப்பாட்டில் விசயமாகச் சொல்லப்படுகிறது. [ஊரவர் எவ்வளவு எருமிட்டு] ஒரு வயலிலே பரிச் செழிப்புற்றோகி விவகாரமெனும்பொழுது முன்னம் என்ன ஒரு விடவேனும்; தன்னின்பாப்பெனும்பொழுது; வெவ்விதத்தெனும்பொழுது; இந்தனை செய்தால் அது முனைத்துச் செழிப்பான பரிசுப் வளர்ந்த விளக்கும். அதுபொருள் இக்கு ஆழ்வாருடைய நெஞ்சுநிற பெரிய வயதன் வரவாகிற் பரிச் என்று வளர்வதற்கு உபத்தியுழவனென்று பாவமித்தனான எம்பெருமான் செய்த வரி பங்கன் இதில் குபகமரிபாசநிறினை உரப்படுகின்றன.

பவந்திவந்தத்தில் அதனெனமுண்டான காலமே தொடங்கி ஊரார் பழிசொல்லத் தொடங்கினார்கள் அந்தப் பழிகையே போய்த் திரை எருவான இட்டான் எம்பெருமான் ஊரார் பழிசெய் பழிக்க, அதுவே காரணமாக போய் வளர்த்தொடங்கிற்றென்பது. ஊரார் பழிசொல்லத் திருத்தார்தனாக இவ் இந்தனை பவந்திவந்தத்தின் உபகாசித்திருப்பவீ யோனும். "எவன் ஆழ்வானை மிரளாதுசென்றிதவனெனும் மனக்குற்ற மாந்தர் பழிக்கின்; அந்த" என்ற இராமாநாதந்தாரதிப பாசம் இக்கு விளக்கத்தக்கது.

அன்றை சொல் நீப்படுத்த — ஊரார் பழிசொல்லுதொண்டே இவ் குறைய பவந்திவந்த பாவம்பந்தத்தத் தாபாரும் அறிந்த துதிதவனெனும் சொல்ல ஆமையித்தன; அந்த துதிதவனெனும் தன்னின்பாப்பெனும்பொழிந்து எருவானது அந்நிறை ஒருகாலே விட்டுவிடது; நீர் மாறாமல் பாப்பெனும்பொழுது; இந்தால், ஊரார் ஒருகால பழிசொல்லி விடுகின்றன; தாபார் உடனிருந்து வயப்போது பொருந்துகொண்டே விருப்பம் என்பது பெறப்படும.

நாடுவீதி — நாமென்று அன்புக்குப் பெயர்; அன்புநிற வெண்கலிதத்தது என்றபடி. விவதத்தவன் எம்பெருமானென்க.

முனைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செய்து — இக்கு 'முனைத்த' என்றதை 'முனைப் பித்த' என்றதாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று கற்பிப்பது நிகரானம். எருவம் இட்டு நீரும் பாப்பெனும்பொழுது முனைக்குமிடத்து அவனருள் இன்றியவையாத

தரகையாலே இவ்வளவு சொன்னத் தருதியுண்டு. [பெருள் பெருஞ்செய்து] செய் என்று பரிசு விளையும் சிலத்திற்குப் பெயர்: “பெருஞ் செய்து” என்று பெருமைகையிட்டு விசேஷித்ததற்கு கமகிவினபருளிச்செய்தது காரணம்—“கம் சிலேஷிவினேஷம்சனாலே புனடபுத்தி சித்பகிபூதியோபூதி பரப்புனடத்தாம் படி பெருக்கினாளுயிற்று” என்று.

ஆக, ஊராவாசிற கருகையிட்டு, தாயாகுடைய நிரந்தரவிதவையாசிற நீரா சிறத்தி ஆகையாசிற கொண்டு வித்தி முகிப்பித்த டெஞ்சுவாசிற பெரிய வினா சிலத்துக்குளனே, போய்க்காதலும் கடன்போகவினாவித்தாளுயிற்று. பேர்—பெரியதாய், அம்—அயர்ந்ததாய், காதல் என்று பொருள். அயர் என்று பூசலுக்குப் பெயராகக் கொண்டால் பெரிதான பூசலி வினாத்த காதல் என்று சொன்னால், இப்பொருளில் “போய்க்காதல்” என்றுகொண்டொன்று மிக்குப் பாடமிருக்கவேண்டும். அயர்ந்த காதல் என்றும் பொருளில் வினாத்த தரகையாலையாலே இயல்பாம்.

வினாவித்த காதல்மேனி— அடியிலே கருகியிட்டு நீரும் பாய்ச்சினாலும் மேலே மகழ் பெய்தல் இலையாகில் அப்பயிர் தனி ருளிர்த்திராதே; காலமேகத்திருவுருகையக் காட்டக்காட்டி இக்காதலி வளர்த்திக்கொண்டு போருகொன்பது தோன்ற “வினாவித்த காதல்மேனி” என்றது.

தோழி! எம் கண்ணன் கடியனே?— இவ்வளவு மதேஹபகாரம் செய்த ருளினவனையோ கடியனென்பது, நீதான் தோழியாகிருந்தவளா இவ்வளவு சொல்லத்தருமோ? நீக்கமையபுனடபயன் எனது சொல்லி முதலிலே பொருத்த விட்ட நீயே இப்போது சித்தந்தயன் என்றத் தருமோ? என்கிறான்.

திருவள்ளுவர் குறளில் “ஊரவச் சங்கை பெருவாச அன்னை டெஞ்சு நீராக நீருயிடுவோய்” என்றொரு குறள் உள்ளது காரண, கெளவக அகிலும் சங்கை எனினும் ஒக்கும்.

ஆசார்பலம்முதலத்தில் “பெரும்பாழில் கேட்காங்குள் பெருஞ்செய்து” என்றே ஆச்சரியமான ருர்ணிகை இப்பாசாரத்தையே முக்கிய கைநிலமாகக் கொண்டு அளந்தித்தமை புனர்க. (ச)

கடியன்கோடியன்கோடியனால் உலகங்கொண்ட
அடியன் *அழிவகுமெனினாயத்தன் *ஆகிலும்
கோடியவென்னெஞ்சும் அலனென்றேசிடக்குமெல்லே! *
துடிக்கொளியைடமடந்தோழி! அன்னைபென்செய்யுமே? (ஊ)

அடியன் { தன்சாரியத்தில் வினா
கிந்த கலமைகைய
புனடபயன்; } கொடியன் { அச்சாரியல் தலைகட்டி
ஒரு திரும்பிப்பாசாரமல்
பொருத்தினாடியானன்.

கேடியன்	போகத் தொடக்கினும் விவக்க அரிதாம்படி பெரிய மேன்மையைய புடைவான்;	ஆவிறம்	இவ்வளவு யாருளும்
		கேடியன்	கேடியன் என்று சொல்லும்
உலகம்	உலகம் குழுகுதையும் தன்னதேவையையடி வந்த கொண்ட திரு கடியை புடைவான்;	அவனை	அப்பெருமானே தஞ்ச பெரும்
கொண்ட அடியன்		என்றே	என்றே;
		தடி கொள்	உகைகை போன்ற இடை
அறிவு அரு மேனி	எவ்வகையே நிலையே என்று விடுவென அரி தாம்படி அழகையே மயம் ரும் மாயத்தையுடைய என்;	மடம்	மடந்தையுமுடைய
மாயத்தன்		தொழி	தொழிலே;
		அன்னை	அன்னை
		என் செய்யும்	என்ன செய்வதெனும்?

* * * [கடியன் கேடியன்] தொழி என் சொல்லுகிறபடியே எப்பெருமான்
குணசாஸிபாகவந்திற்கே நீ சொல்லுகிறபடியே குணநீரானதும் என்னெஞ்
சும் அவனைப்பலது அறிவாத; இவ்விவப்பத்தில் கின்றும் என்னை மீட்கக்கூடா
வன்றோ நீ அவனை குண நரீக வெண்பது; குணநாசியைபிட்டு நீ என் அவனை
விரும்பி மேல்கிழுகிறோகை கொள்ளாய்; ஆகவே உன்னுடைய சொல்லுக்கு
ஒரு பரபொருள் மிக்கவான் என்பதும்.

கடியன் = எப்பெருமானுக்கு குணநாசி சொல்லும்பொதும் என்
கொல்லவென்றுமே வந்தது நீ சொல்லவாருமோ? அவனையும் என்னையும் உட்
டனவந்தனியே வன்றோ உட்பணி; அவனோடு உக்கைந்த பரிமாறினவன் என்ன
வந்தது நீயன்றியே. அவனிடத்திலுள்ளது எவ்வகையோ நிலையோ எதுவான
தும் எவர்க்குத் தெரிந்தவனது உவர்க்குத் தெரியப் பாகத்திற்கின்றியே; ஆகையா
லே குணநாசியையும் எவ்வகையால் என் கொள்ள நீ கொள்ள என் து பிடிக்க
போட்டுக்கொண்டு இவ்வுடையவனோ அவனது குணநாசியைப் சொல்லுகிறான்.

கடியன் = எவ்வகையத்திலே எவ்வகை முகையவன் என்ன தனக்
கொரு கார்ப்புமுண்டானும் தானே வந்த மேல்கிழுகுத சடக்கெனக் கைக்கு
மவன் என்றபடி கேடியன் = இதனில் கொடியபாரதே பிரிபுமவன்
எனக்கை. கேடியனால்—மிகவும் பெரியவன்; அதாவது—கடியுக்குத்திருக்கைச்
செய்தேயும் அனகிடையொன்றானபடி விருக்குமவன் எனக்கை. இதனுடைய
கருத்தாவது—மேல்கிழுகுத கைவா கிற்கச்செய்தே பிரிபெனதுமென்று கிறிபு
பன், அப்படி அவன் கிறிபுத்தகையதற்கு, பிரிபவனாகதென்று மடிபிடித்துக்
காக்கட்டி விவக்கப்பார்க்கையே; அப்படி விவக்குவதற்குக் கூடுகிறதின அஞ்சி
விருக்கவேண்டும்படி திருவென்று பாதவம் பாராட்டிவிருப்பவனென்றவாறு.

உலகம் கொண்டவடியன் = பிறருடையமையைத் தனக்காகக் கிறிபுத்தால்
பிண்ணியும் அவர்களுக்கு ஒரு அடியும் சேஷியாதபடியவன் அனகையேப் பாதா
வந்திலே தன்ருமவன்.

அறிவகுமாரி மாயத்தன் னவநகைக்கண்டால் 'என்னைவதானம் பன்னை கிருக்கிறோ? என்னைவாபுறநாம் பன்ன கிருக்கிறோ? என்று தெரிபாத படி ஆச்சரியமான தன்மைகைய புலையவன். மாயத்தன் என்பதற்கு நமசின்று விடு;—“நானும் என்னுடைகையும் கீ விட்டவழக்கு என்ற இவ்வுத்தியை அது ஊந்தித்து அதிலே கொஞ்ச அபஹருதமா கிருக்க, அவ்வளவிலே கண்ணிலே மண்ணைத்துவி அகலவல்லவன்” என்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட குணநூலினைக் கோடிக்கணக்காகச் சொல்லவேணுமாறு நாம காண்கோ சொல்லவல்லேன்; தேயி! இவை உஜ்ஞதாம் சொல்லப்போகாது; இதற்கென்றே இப்பெயிற்றைச் சொல்லாதினானாம சொல்லப்போகாது; இவ்வளவு குணநூலினையும் நான் அறிந்தவைத்தேயங்கோ இவ்விஷயத்தில் கடுபட்டுக்கிடக்கிறது. சூகிலும் என்றதனால் ஏற்படுகிற கருத்து இது.

கொடிய என்னெஞ்சம்—கோவிலையுணாமாய்கோ என்னுடைகை கொஞ்ச இருப்பது. குணமகண்டு பறதவதும், குணநூலினைக் கவகிடுவதும் காட்டார் படிபாவிருக்க, குணநூலினைப் பற்றுகைக்கு உடனாய்கோ எனக்கிருக்கிறது என்கிறான்.

அவனென்றே கீடக்கும் என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கிர்வறிய்ப்பாள். இவை தோஷக்களே யானதும் அவனுடைகை தோஷக்களாகவையே தன்மைப்பற்றத்தலிட்டு இவை நமக்கு உபாதேயங்களே பென்று கொஞ்ச சொல்லுவதாக ஒரு கிர்வாறும். சீழ்ச்சொன்ன குணநூலினைக் கோக்கு இன்றிக்வே தம்மிடைய எய்பெருமானை மாத்திரமே என்னெஞ்ச பற்றி கிருக்கின்றது—என்பதாம் மற்றொரு கிர்வாறும். “கிவ்சேஷ கிவ்மாத்தாம் ப்ராஹ்ம” என்று மாயாவாதினை கிசேஷணமற்ற கிசேஷ்யாய்ந்ததை மாத்திரமே அங்கே கிவ்கிருப்போலே, குணமே குணநூலியே அந்த கிசேஷணமூர்த்தில் தாப் பர்பயின்றுக்கே கிசேஷ்யபூதனால் எய்பெருமானாகினே ஊதல்கிருக்கின்ற தாகச் சொன்னபடி.

ஸ்ரீவசுபூஷணத்தில்—“ பகவத கிஷயத்தில் இழிவிறதும் குணக்கண்டன்று; அவருபயிப்பதமெனது. இப்படி சொன்னாதபோது குணநூலென்று நினைத்த தகையில் பகவத கிஷயப்பாங்குததையும் தோஷாத கந்தாரதகையில் கம்மாத்தில் பாவருததையும் உடாது. * கொடியவென்கொஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும் * அடிபென் நான் பின்றுமுன்னேயுபன்றி நயவேன் * என்னு கின்ருக்களிறே. குணக்குதாய்ப்பத்தினுள் காட்டின் அவருபபாயுத்தமான ஓர்வையிறே பாதாகம். அநாநகையக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தைகல்வண்மிப்பது.” என்றான் தியை ஓவித்தினே இங்கே அதுகாந்தேயமாகன்.

தலை சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டதோழியானவன் “அம்மா! கீ சொல்லுமாத நான் அறிவேனோ? நான் கிவக்குகிறேன்க்வேன்; தாயார் வெறுக்

மும் என் த சொத்துமேன்” என்க; அன்றை என்செய்யுமே என்கிறான்;—
உன்வார்க்குத சொதாதுதே தவரர் கார்த்துத சொடுபென்? அன்றை வழிந்த
தென்னைபெ வென்கிறான். (சு)

அன்றையென்செய்யிலென்? ஐதென்செல்லிலென்? தோழியீ! *
என்றையினியுமக்காணையில்லை அகப்பட்டேன் *
மூன்றையமர்முதல்வன் வந்துகூறுபதி
மன்னன் மன்னிவன்வன் வாசுதேவன்வநியுள்ளே. (க)

தோழியீ	தோழியாரே!	அகப்பட்டேன்	செல்ல சொகட்டேன்;
மூன்றை அவர்	} சித்த வாகிராதனம்	இனி	ஆயின்பு
முதல்வன்		என்றை	என்றித்தேனே
உன் தவரர்	} அழிய தவரையுரிதரு	உமக்கு ஆகா	} சிவன் ஆகாவைக்க இவ்வை
பதி மன்னன்		அன்றை என்	
மன்னிவன்வன்	மன்னிவன்வன்வனான	செய்யின் என்	} தவர்த சொத்தாத்தான் வன்ன?
வாசுதேவன்	வாசுதேவனாகுநெ	என் என்	
வநியுள்	வநியுள்ளே	சொல்லின் என்	} வரர் தவரென்குள் தான் என்ன?

* * * [அன்றை யென்செய்யிலென்?] * இவ்வென தவரின சொகட்டால்
தவரர் தீவிக்கொட்டான; அத்தானே வராகுதவ பழிப்பும் மிதும் என் த
தோழி சொல்ல, உன்னியாகுதவ குணமேயுதவாதினிலே வான் அகப்பட்ட
டேன், இனி வர் என்செய்தானென்ன என்கிறான்.

அன்றை என்செய்யில் என்? * ‘தவரர் பொருள், தவரர் பொருள்’
என் த தோழி அகக்க சொகக்கொகக்கருத்தான்; தவரி அன்றை ரெக்க
‘தவரர் பொருளம் என்ன செய்துகொண்’ என் த ரெட்டான்; ‘அவரின்வர்த்த
பெருவன்’ என் த தோழி விடைநிலுள். அத்தருத் தவரி சொத்தும் விடை
இது; ‘தவரர் தீவித்தானென்ன?’ முகத்தானென்ன?’ என்றவாத.

* ‘தவரர் முகவாதையும் வாரியொமன் இவன் வரவாதவாய வாதவாதனே
விடுபட்டான்’ என் த வரர் பழி சொத்தவாதனே! என்க; ஐதென் சொல்லி
லென்? என்கிறான்.

இப்படி உதறிச்சொத்துகருக்குக் காணம் என்ன? என் த ரெட்ட;
மூன்றையமர் முதல்வன் வந்துவரபதி மன்னன் மன்னிவன்வன் வாசுதேவன்
வநியுள் அகப்பட்டேன், (ஆகவரவே) என்றை(ப் பற்றி) இனி உமக்கு ஆகா
நிலை யென்கிறான்.

“வாசுதேவன்வநியுள்ளே அகப்பட்டேன்” என்றது—வாசுதேவனாகுநெ
வநியிலெய்கப்பட்டேன் என்றும், வாசுதேவனுக்குப் வநியிலே பகப்பட்டேன்
என்றும் பொருள் பெறும். வநியுள்ளே தன் பக்கத்தில் அகப்பட்டானே” என்க

தோழி	தோழியே,	கனித அட்ட	குணபாபிட வானையப்
பேய் முலை	பூநிலையின் முலைவைப்		கொணு முடித்த
உண்டு	புதித்து		பரிசுத்தமான மந்தஹா
சகடம் பாய்த்து	சகடநகர முறித்துத்	தா முதுகை	சுத்தையும் கொல்கைக்
	தன்வி	தொண்டை	கனி போனதறிஞப்
		காய பிராண	பகனத்தைபுமுடைப
மருத இடை	இடக்கட மருதயங்கனி		பெருமானை
பேரவ	னிடைவே தாழ்த்த	அண்ணிய	தாய்மார் தலைதொக்கும்
	செய்து	காண	படிவாக
முதல் சாய்த்து	(அந்தை) வேரோடே	வாய் உறவின	நீயே ஓடவேறு
	தன்வி	தது	
புன் காய்	பகாசரதுண்டை வாயைப்	எ வாய்	என்றைக்கோ?
பிடித்து	பிடித்து	கொண்டே	

* * * [பேய்முலையுண்டு] மதேஹாபகாச சிலகுள எம்பெருமானை ஞானநிலையின் என்ரு குகைகூறிய தாய்மார் “அந்தோ! இப்பெருமானையே நாம் ஞானநிலையின் என்று சொன்னது!” என்று கெட்டுப்பட்டுக் கவிழ்ந்ததிலிடுமபடி நாம் அப் பெருமானைக் காண்பது எவ்வழக்கோ? என்குறா.

எம்பெருமானுக்குப் பகாசபகாச சிலதவம் போற்ற இன்கறக்கு வந்த தன்றே, ஞன்மவரித்தமாதிரிநெயென்று கிருகிகெருள் பேய்முலையுண்டு இப்பாதி பாச. பூநிலையின் வந்த ஆபத்தையிப்போக்கி, சகடத்தினால் வந்த அனாதைத் தைத் தவிர்த்து, இடக்கட மருதயங்கனியல் வந்த தீமைகைத் தொலைத்து, பகாஸாரஞல் வந்த வானையவரிக்கி, குணபாபிட வானையினால் வந்த கிபத் தையும் தொலைத்து இப்படி ஆச்சித கிரோதி விரகம் பண்ணி உபசரிக்கப் பெற் றோமே! என்று தாமதமல செவதகிற்கும் பெருமானை நம் தாய்மார் கண்டால் ‘இவனிடத்திலே நாம் ஞானநிலையி சொன்னது’ என்று காணிக்கவிழுக்திருப்பாள் கவே; அன்னவனை நாயகிடுவெது எக்காங்கொனோ! என்குறாவிரது

சட்டு ஸ்ரீஹந்தி:—“இப்போது அவனை கப்பித்த நம் ப்ரயேசஜநம பெற ஆகைப்படுகிருமன்னோம்; [அண்ணியன் காணவே] ‘பிரிந்த வனந்தாய் அவன் தானே வருமானவும் ஆகியிருக்கினன், அவன் தானும் வரது தாழ்த்தாய்’ என்று இரண்டு தலைக்கும் பழி சொன்னுநெ தாய்மார் முன்பே, ‘நாம் இந்தநிலை மடலெடுக்குமளவாமபடி பிறபாடசாதேயமாகாதே’ என்று * ஹீரோஷாஷி மமொ துலா * என்ஹிபடியே அவன் எஜ்ஜித்து வந்த கிறிபெருகைக்கண்டு ‘இவனை போ நாம் இவ்வாத்தை சொல்லித்த!’ என்று அவாகன் எஜ்ஜித்துக் கவிழ் தலையிடுமபடியாக” ... (அ)

நாணுய்மீறையும்கவந்த எண்ணெய்க்கெட்டிம்குளிக்கொண்டு *

தேனுய்மீறையும்கவந்த தேவபிரான் தன்னை *

ஆனையென்? தோழி! உலகுதேறலன்னாற்றி *

கொணுகள்கேய்து குதிரியாங்கலுளந்துமே.

(க)

என் தொழி	எனது தொழியே,	தேவபிரான்	} உத்தம கவிராயர்தான்
என்னை	என்பதால்லில் சிந்தம்	தன்னை	
நானும்	நானாததையும்	உனது தொழி	} ஒன்றோருகைத்திறும்
சிந்தையும்	அடக்கத்தையும்	அன் தந்தி	
கொண்டது	கொன்னை கொண்டு	பழி தந்தி	} செல்பக்கடிய மிறக்கும்
நல் கொஞ்சம்	(எனது) என் கொஞ்சம்	ஆம் கொனை	
உய்த் கொண்டு		என் செய்த	} களைச்செய்த
சென் உயர்	} மிகவும் உயர்ந்த பரம	கு திரி ஆம்	
உயர்ந்தது		மன் னந்தம்	} அடக்காத பெருமையு
இருக்கும்	} பதத்திசெழுந்தருளி	ஆனை	
			} இது திண்ணம்.
	} மிகும்		
			}

* * * [காணு கிறையும்] என்பதன் காரணமும் கொன்னைகொண்டு எட்டா நிலத்திலிருக்கிறவனை கண்ணோடும் பழிக்குமபடி மடவாரக்கடமையென்று தொழிக்குத் தவறு கொஞ்சம் வெளிப்படுகின்.

வாசனவிடபெ புறப்படமாட்டாதிருக்குமிருப்பு உண்; கொஞ்சினுள்ளே போடுவது தாய்மார்த்தும் சொல்லுகின்றான் அழிக்குமடக்கம் நிறை; இவ விதமாகவும் கொன்னைகொண்டானென்றது அநிமாந் ப்ராவண்பத்தர வினைத் தானென்றபடி. கொஞ்சாவது உவாதி ஏமாட இருந்தால் குறையின்போய், அதனையும் தவப்பக்கலித கொடுத்தல் கொண்டமை சொல்கிறது உன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு எனததனும். "முயற்சி செய்கெழுந்த முத்தந்த கொஞ்ச" எனவிறப்படியே தன்னிறக்கடிதான் அனை விவரத்தினை காத்ரம் முற்பட்டிருக் கையாவிற என்மையகய சொக்கி கன்னெஞ்சம் கந்தது

செனனுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான் தன்னை—மேல "என்னை என் கொஞ்சம் உயிர்கொண்டு அகலடற்பவனியமயனை" எனது திருப்பாற்படலினை சொன்னது விளித்தல் மெத்ததாக்க கொல்கிறது. இப்போதிக்கு ஸீதையுண்டித் திலே போய் இருப்பதாக்க சொன்னுமெது; கடலினை மெத்தால் பதற்றத்தினு திரைமலை அகலிட்டிக கையுமமடதமால் கீதனாகத்திலே இவன் கந்த கிற் கவுக்கலே கந்து கினைத்த எட்டாவினத்திலே போய் இருந்தால் போதும். அவன் எவருச்செனருகதானென்ன? 'வாடதொழியெனுகைநிபயென்னுதலி' எனது சபதஞ் செய்து மெத்தே எனக்குத் தயிர்ப்பிகழுகென்கொன்னுமே அவ னு? தொழி என் ஆனைவிடபெ சொன்னுமெது கேள்; அவனெனக்கமும் அவனும் அவனிருப்பும் என் கையினை படப்புகுமிறமபொயாப; இருந்தவிடதமே இருக்கென்கொண்டுகொன்னிறுக்கென்கொ? உகமென்கும புக்குப பழிதந்தி அழிக்கக்கடவேன். எனனை வாரா பழி சொன்னுமபடி பண்ணின அகலினை கேட மாகப் பழி சொன்னுமபடி கன் பண்ணக்கடவேன என்கொன்.

கொனை—மிறக்கு; ஆம் கொனை—என்மென்கிதமக மிறக்குகன் செய் பழுகுடியமே அவ்வம்விதமெல்லாம் செய்கொன்னென்கொன். குதிரி—காணுபபென், அடக்காப்பென். கூலுதி (குத்தி) என்னும் வடசொல் குதிரிபெனத் திரிந்த தென்னகாம்.

யாமட ஊர்க்கும் எம்மாய்நியங்கைப்பிராணனுடை *
 ஊமடத்தன்னாத்துழாய் மலர்க்கொண்டேருவேலும் *
 யாமடபின்னித் தெருவுதோறயல்வையலார் *
 ஊமடங்காப்பிதுறறி காடுபிறைக்கலையு.

(30)

யா மடம் } எதேனும் ஒருபடிபாடும்
 இன்றி } பெண்ணைக்குரிய ஒவ்வொரு
 மிணங்கும்
 தெருவு தோற } வீதியைத் தோறும்புகுந்து
 அயல் வைய } அயல் பெண்ணாகும்
 லார் }
 ஊமடம் } ஊமல வேண்டாம
 ஊ மடக்கா } ஊக்கு இடைவிடாதே
 பழி துற்றி } சொல்லுகிறபழிமொழி
 களைத் துற்றி
 இடைக்க } இடைக்கல் போடுப்படி
 யாமம் } ஊம

மடம் ஊர்க்கும் } மட ஊர்க்காதினும்
 ஆழி அம் ஊ } திருவழிபெயர் தரித்த
 எயிராணுடை } அழிய திருக்காயை
 யுடைய கையெரு
 மாறுகடைய
 த மடம் } பரிசுத்தமான இறந்தோர்
 புடைய
 தன் அம் } குறித்தறிய திருத்
 துழாய் மலர் } துழாய்மலர் யாவையு
 கொண்டு } அவந்தாய் பெற்று
 குறியோம் } தவிரும் அணிவோம்.

* * * [யாமட ஊர்க்கும்.] மட ஊர்க்கும் தனக்குள்ள உதறியை எங்கு வெளி யிடுகிறது. பாடகனடியில் ஊம் எனவது கங்கைகுப்பத்தை உதறிக்கொட்டுகிற படி. திருவடி அசோகவனத்தின் பிராட்டியை மோக்கி 'தேவரீர் இவ்வளவு அங் ளன் படுவானேன்? ஒரு சொகுப்பொழுதின் அடிபென் தேவரீரைப் பெருமான் திருவடிவாசத்தினால் கொண்டு செர்க்குமாறு இகைத்தருளவாவே?' என்று சொல்ல, அது கேட்ட பிராட்டி * யாமெனவது ஊமலமோர் கூழூர் ஊமலம் வரையவாடிக்கி ஊம் அமெய்யுளினான் தூண்டி தூண்டி வடிவாணவெனவென வரைய வும்குறைய கருதவா ஊமலம் பரபலர்ந்தாள், மடம் கயேத் பழி காருதலாதி தத் தவிய ஊக்குகம்பலேத் * என்றான், எம்பெருமானுடைய திரு வுணம்படிபே என்ன ஆகிறதோ அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது எங்கு ஊமலகுப்பமே வன்றி ஊமல ஒரு அதிபாக்குத்தி செய்வந்தோது என்பது இப் பிராட்டிவசனத்தினால் தெரிக்கப்படக்கூறிறது. இப்படி திருக்கயைக்கடிவ ஊம லுப்பத்தைபுகுடையேவயான் என்று காட்டுகிறபடி. ஆளுதல் பதகுதிருக்க முடிய விவகை வெவெருள் மட ஊர்க்கும் என்பதற்கும். மட ஊர்க்கு என்பதற்குத் தமி ழர்க்கை சொல்லுகிறபடி பஹமட்டையைக் கையிலே கொள்ளுதல் முதலான காரி யங்கள் இங்கு விவகிதமல்ல; ஊமலமையே அதிபாவகுத்திகளைச் செய்வாதினும் என்றபடி. அதாவது தன்னுடைய பதறாதத்தைக் காட்டுதல்.

எம்மாய்நியங்கைப்பிராணனுடை என்றவிடத்தினே எயின்னில் விடுகாண்கின் ;
 "அவன் கையுத்திருவாய்யும் போலேயன்றோ என் னையும் மட ஊமலம்ப் புறப் பட்டாவிருப்பது. என் கையும் மட ஊமலம்ப் புறப்பட்டான் அஞ்சி எதிரே வந்து தன்னைவிட ஆபரணத்தை வாகி என்னைவிடேயிட்டு, தன் தேவரீர்க்

மாலைபை வாக்வி எத்தோலினே மிட்டானில் குடிசிறுக்கிழன்; இலையாகில்
எவனம் இலையாகிறது."

எம்பெருமான் பக்கலில் நான் பெற விரும்பாத திருத்தழால் பாராத
மத்தையே பென்பது கோவாத இரண்டாமடிவுண்டது. மூன்றாமடியில் "பாம,
மடயின்றி" என்று மிரித்துப் பொருள் காட்டப்படுகிறது ஒன்பதிலிருப்படி
யின. "பாமடமென்றது ஏதேனுமொரு மடப்பழுமென்றாடி" என்பர் புகளி
தாவிடவுணரகாரர்.

சுற்றடியிலும், 'கா, மடக்கா' என்றும், 'காம் அடக்கா' என்றும் கொள
லர். மடங்குகலாவது ஒய்தல்; காக்கு ஒயாதே சொல்லும பழிமொழி பெண்க-

இரைக்கும்கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணிளந்தன்னை *

விரைக்கோள்மொழிக் குருகாச்சடகோபன்னொன்ன *

கிரைக்கோளந்தாதி ஓராயித்துளிப்பத்தும் *

உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுத்தமாகுமதம்மூரோல்வளம் (கக)

இரைக்கும்	கோவழிக்கின்ற		அத்தாதி	அத்தாதித் தொண்டவா
கரு கடல்	கரு கடல் போன்ற கடி			யமையத்
கண்ணன்	கண்ணனுடைய குண			
கண்ணிரான்	கண்ணிரானுள் வம்			
தன்னை	பெருமாரைக்குறித்த,		நீர் ஆயிர்த்தன்	ஆயிரம் பாசாக்களி
வினா கொள்	பரிமாமிக்க கோவா			னுள்ளே
மொழிள்	வினா வுண்டவ		இ பத்தம்	இப்பதித்தை
குருகா	திருவாரியில் அகத்தரித்த		காக்கை கம்	ஒதகல்வகர்க்குக்கு
சடகோபன்	ஆழ்காச்		தம் வர் கம்	தம்மம் திருப்பிட
சொன்ன	அருவிசெய்த		வாம்	மெல்லாம்
கிரை கொள்	காந்தராயிரவகைப் படி		வைகுத்தம்	பாமாதம் போனே பே
	யே ஒழுங்குமிகக்		ஆகும்	கிண்பிவமக வினக்கும்.
	கொண்ட			

* * * [இரைக்கும்] இத்திருவாய்மொழி சொல்லவண்ணர் எண்ணப்பேரவே
மடனாயினென்னவெனாடாதே, தாமகவிஞக்கும்டந்தேத எம்பெருமான் தானே
வந்து தீதயனாய்ச்சேவம் பண்ணப்பெறுவனொன்ற பயனுரைத்தத் தலைக்கட்டு
கிறார்.

"இரைக்குவ கருங்கடல் வண்ணன்" என்றதற்கு இரண்டாமடிபாக அரு
விச்செய்வார். வண்ணமென்று தீர்த்துக்கும் தனமக்கும் பெயர்; தீர்த்ததன்
சொல்லுமீட"த மடனாயினாதோளும் பெறவேண்டுமடிபலான அடிவழிகு சொல்
லிற்றுகிறது தன்னமவச் சொல்லுமீடபாது, காக்குதத்தினை கடனுக்கும் எம்
பெருமானுக்கு ம துன்பவகச் சொல்லக்கடிய தன்னை, பாடுதனை; இங்கே

1. ஜ்யோதிருபாய்க்கத்வாத். * மாசனசேதி * கிம்மலக்யேதிம்மய
மாண வநுதவபுடைமைபரதும்.

2, 3. வரணஜகயக, அகிஷ்ட லித்வம்ஸகத்வாத். இரண்டாம் பாட்
டில் * என் செய்வதாமரைக் கண்ணன் * என்றதிலே சொக்காக “வரணஜகய
கத்வாத்” என்றது மூன்றாமபாட்டில் * ஊர்ந்த சகடமுதரத்த பரதத்தன்
பேய்முலை சார்ந்து கலைத்த செய்வாயன் * என்றது சகடாணுசேதி கிரோதி
கிரோதகத்தகதச் சொன்னதானவையே அதில் சொக்காக “அகிஷ்டலித்வம்
ஸகத்வாத்” என்றது.

4. மேகேனகத்யாமலத்வாத். * காமர்பேனி கம்மண்ணன் * ஒரு
மூலில் போய்வதோர் மேனியவபுடைபருகவரதும்.

5. சீரிதலாவதயா. * என்னெஞ்சம் அவனென்றே மெக்கும் * அடி
பார்ச்சு விடவொன்றாதடி அவர்கள் நிரந்திலே மிகவும் காலவருகவரதும்.

6. உத்திக்குஷ்ட ஸேனலப்பியாகாத். * வன் தவாரபதி மண்ணன் *
கண்ணியாரபத் திருவதரித்த மிகவும் எளிபருகவரதும்.

7. ரகாயமம் ஸாவதாராத். * அகிலத் பனியியமாரை * சொக
ஸம்சுண்ணத்திலே அவநிறைபக்கொண்டு நிரப்பாந்தெனிலே கன் வளருக
வரதும். இவ்ரு ஸாவதாராத் என்பதற்கு “காவதாரத்வாத்” என்று பொருள்
கொள்ளவேண்டுகவரையே ஸாவதாராத் அகிலேயுமென்று கொள்ளவேண்டும்.
“ரகாயமம் ஸாவதாராத்” என்று பாடமிருத்திருக்குமோ என்பதே
சங்கதபுமுண்டு.

8. ஸாபகநவதயா. * அமுதவன் தென்னடைவரப்பிராணன் * புன்
முதுவவரதும் தென்னடைபோன்ற திருவதாரத்தாலும் அழகிய திருமேனியை
புகடமை சொன்னபடி.

9, 10. ஸோபகார, அஸ்த்வாத். ஒன்பதாம் பாட்டில் * தேவ
பிரான் தன்னை * என்றதில் சொக்காக “ஸோபகாரத்வாத்” என்றது; பத்தாம்
பாட்டில் * எம் ஆழிபங்கைப்பிராணுடை * என்றதில் சொக்காக “அஸ்த்வாத்
வாத்” என்றது.

ஆக இப்படிப்பட்ட தம்மைகளையே ஆச்சிதர்களுக்கு அளவுகடந்த
பிரேமத்தை எம்பெருமான் உண்பெண்ணுஞ்ஞெனென்று அருளிச்சொந்தாராம்
வார்—என்றதாயிற்று.

ஐப்பல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமந் திருவடிகளே கரணம்.

திருவாய்மொழி— ஐந்தாய்ப்பத்து
நான்காத் திருவாய்மொழி— ஐரெல்லாத்துஞ்சி.

—

!

உணர்வதாரிணை :- இந்த திருவாய்மொழியிலே கூட ஒரும முயற்சி வசிக்கச் சென்றது. மடவாசலென்மொழி என்களை ஒரு பட்டத்திலே எழுத வேணும்; அப்படி பெருதுவதற்கு அவகாசமில்லாதபடி கவருகிறான் வந்து வருந்தது. * ஆழியாவனநகராழிகையமகந்ததான் * என்றும் * ஆழிகொண்டன்று இரவிமகந்தபப * என்றும் சொல்லுகிறபடியே பண்டு பாரதப்பேரரினே வயத்தானகடைய வகத்திற்காக வகையின அந்தமிக்கச் சென்றது போல இப்போதும் அப்பெருமான் தானே ஸ்ரீராமன் அந்தமிக்கும்படி பண்ணினான் போலும். இவன் மடவெடுத்தால் அது தனக்கு அவதயமாகுமென்று கினைத்து அதற்கு இடைவூறு செய்ய வெளியுப்படுவன வெய்யெருமான் அல்லது கதவயோகத்தாலே அந்தமித்ததாகவும் இருக்கலாம். இவ்வுவதா வருந்தது. அதுதான் அந்தியமபோதன் திகே சாசனங்கொல்லாம ஒடுங்குமபடி கடுக்கி வாயிருந்தது. பழிசொல்லுவாரோடு விரிதொல்லுவாரோடு வரசியற எல்லாரும் உறங்கிப்போய் உலகத்துணையற்றிருந்தது.

இவ்வளவிலே ஸர்வாகுலஞ் சம்பெருமானகடைய திருக்குணங்களை யதனத்தித்தாழ்வார். இவ்வதனத்தானம் ஸமஸேஷ தகையிலன்றிகே வித்தேஷதகையிலே யாகவாரலே - மிகவும் ஆற்றாமக்கு உறுப்பாவிற்று. அசோகவனத்திலே முடியத்தேடின பிராட்டியவப்போலே இவர்க்கும் முடிய வேன்மொழவாவிற்று. அந்த அவகாதமெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியாக வெளிவருகின்றது. இந்த்திருவாய்மொழியே இத்திருவாய்மொழியும் காயலேமாதியாலே அருளிச்செய்கிறபடி.

(*)

ஐரெல்லாத்துஞ்சி உலகெல்லாம் உள்ளிருளாய *
நீரெல்லாத்தேறி ஓர்வீரவாய்க்கண்டதால் *
பாரெல்லாமுண்ட கம்பாம்பனை யன்வாரானால் *
ஓரெல்லே! வல்லிணையென் ஆவிகாப்பாரினியே.

(க)

வாய் எல்லாம் } ஸ்ரீ முருகனும் உதன்
துஞ்சி } விப திசய
உலகு வாய் } உலகம் முழுதும்
நீர் இருளாய் } கடைத்தொழிக்கு

நீர் எல்லாம் } நீர் விமெல்லாம் அலை
திததி } வடகித் தென்கு
நீர் ஸ்ரீராம } (பகம் கலசாத) ஒரே
ஆய் } கண்ணத்தியாய

செட்டி	செட்டிச் செவ்வின் தது;	இனி	இப்படி யான பின்பு
ஆல்	அந்தோ!	வம் விடுவ	கொடுமபாலியான
	(இவ்விடையிலும்)	பேன் }	என்னுடை
பார் எல்லாம்	பூமி முழுவதையும் (பிர	ஆவி	உயிதர
உண்ட	தவதத்திடுவ) வயிற்	காப்பா	உயிப்பவர்
	திலே வந்ததரகிதத	ஆர்	யாநர்?
சம் பாய்பு	சேஷசாயியான	கவ்வெ	வயிடு!
அணையான்	எம்பெருமான்		
வாரான்	வந்த முகம்வட்டமின்		
	திகை;		

* * * [ஊரெல்லாங்கூழி] ஊர்த்தடக்கதும் இருளமுடி கின்றது. சாஷக வென்று பேர் பெற்றிருக்கும் வாயெவ்வாறே வந்து சகித்தருள்கின்றான்; இனி வெவ்வித சகிப்பார் ஆசெங்கிருள் வாராகுடைய பழிமொழியே வரு வாகத் தன்னுடைய சாதனவருமதரகைபாலே அந்த வருவக்கு அவகாச மில்லாதபடி ஊரெல்லாம் தஞ்சிறநே! என்று வருத்தினான். இவ்வகையினான திருவடி புகும்போது சாஷகலிசெவ்வாரும் உறவெகிவிட்டதரப்போலே இம் குப பழிசொல்லுவாரடக்கதும் உறவெகிப்போனர்கள் இவன் பிறந்தபுரானை யாலே இவனது நிலைமையைக்கண்டு சேஷித்து, கோகாசாய்த்தரத்தரப்போலே எல்லாருமெகி உறவெகிப்புகைவர் செவ்விறருகவுமாம். பண்டு சாமராவண யத்தத்தில் வாகபாசபத்தத்தினன்று ஊரம்பவன், திருவடிமுதலான கிரகவது உணர்ந்திருத்தார்கள், அபயபுயிலிவையிற்றினரு.

வாகாவிட்டு வெளிப்பெசென்று தரிக்கைக்கும் அவகாசமிலவாமே உள் செவ்வாம் வளிருளவிற்து. என்னாலே ஒருபொருளும் வாரமுடியாத நிலைமையாவிற்று. நீர்நிலைகளினான வாகாபாடி முதலானவைகளும் கோகா துலமற்று ஒய்த்தபோகைபாலே அந்த நீர்நிலைகளெல்லாம் அலைபடக்கித் தெளிந்து விடக்கின்றன இவ்வு பகன் வயிற் விபாகமினறிக்கே ஒரேகாளராத் திரியாயிராகின்றது. மதவ்யக்கவினாடைய சாத்திரியிற்றகட்டில் தேவர்காரி னுடைய சாத்திரிக்கு அதிக நீட்சியுண்டு; அதனினும் விஞ்சிய நீட்சியாயிற்று.

இந்த நிலைமையில் பாமகாருணிகளுள் அந்தப் பாய்ப்பணியானும் வாகா -தொழிந்தான். பிரணயபத்து வாதவாரே உணவெகிவெல்லாம் திருவயிற்றி லே வைத்து சகிக்குமெம்பெருமான் இவ்வாபத்திலே வந்து முகவ்கட்டி உறவு கின்றான், இப்படியானபின்பு தரிக்கும்வகை எவ்வே! என்கிறான். (ச)

ஆலிகாப்பகரிவியன்? ஆழ்கடல்மன்னலின்முடி *
மாவிகாடியாய் ஒல்லல்லிவையகீண்டதால் *
காலிசெவ்வண்ணன் எங்கண்ணனும்வாகாஅய் *
பாலியென்னெஞ்சமே! கிழப்பாங்கல்வையே.

ஆழ் கடல்	ஆழ்ந்த கடலையும்	என் என்ன	தனக்குத் தஞ்சமான
மன்	பூமிவையும்	ஊம்	ஊனெயிரானும்
நீன்	ஆகாசத்தையும்	வாரன்	வந்து முகைகாட்டுவின்
முடி	மறைத்து		நிலன்;
	(இங்குளகோலும் திவ்வ	பாவிபென்	பாவிவான் வந்துகூடல்
	மல் தாவனெனக்கொ	செஞ்சமே	மனமே
	பும சபகீகரிக்குப்படி)	நிபும	நிதானம்
மா கிராமம்	பெரிய விராத்தகத	பாடரு	அனாபகமக திருக்கெரு
ஆய்	புடைததாய்க்கொண்டு	அவ்வு	விவிலு;
வல்	வலிதான்	இனி	திப்படிவான் பின்பு
ஞர் இரவு ஆய	ஒரோரத்திரியாய	ஆவி எப்பார்	விானனை ரசித்ததத்
கேண்டத	கொடுகிச் செவ்வா	ஓர்	தருகார்
	நின்றது;		வாடி? (ஒருவருமில்லை.)
ஆல்	அத்தோ;		
காலி ரோ	செய்தல் பூபெய்வத		
வன்னன்	நித்தகையுடைவருவ		

* * * [ஆலிகாப்பார்] இங்கிலைமயிரே கண்ணிரானும் வந்து உதவுகின்றில
னே! என்று இன்றாதென, ஆய்ச்சிபரோடு குகைகொத்தவந்து அந்த
காலம் வரத்திகைக்கொக கொடுப்பாது மறைத்து நின்று அவர்களுக்கு மிகவும்
அலமாயகைபினைத்து, பின்னை * திரவாரவிநலகுமெனாரி: வாயவதா
வா லுணர். விதா லுணர்: லுணர் வாகுதா தயாபுய—தாணம ஆகிரபூத்
செனரி: கம்பமகாமுகாய்புது: பிதாம்பதத: வாக்வி வாகுதார் மர்மதமம்மத: *
என்றெபடியே புன்முதுவக காட்டிவந்த புருந்துகின்றப்போலே கமக்கும
வந்து முகைகாட்டுவன் என்றிருந்தான போதும்; வாலிலையே பென்று கதறு
கின்றான்.

இனி ஆலிகாப்பார் ஆர் * * குவிரகுவிவங்கடத்த என் கோவிந்தன்
குதம்பாக, அனியத்த மேகக்கான்! ஆலிகாத்திருப்பேனே * என்று குணா
ஸந்தானம் பன்னி ஆதமதாணம் பன்னுமதென்று ஒலுதண்டு, உகாததின்
நிலைகாமவாலே அதற்கும் வழியிலையாபிற்று. * காக்குபியங்கிவன் என்ன
பெருமான் * என்று காப்பதே தொழிலான கண்ணிரானும் உபோதித்தான்;
ஆகையாலே இனி ஆலிகாப்பத எககனே ?

[ஆழ்கடல் இப்பாதி] கடலும் பூமியும் ஆகாமும் எதுவும் தெரியாத
படி எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக மறைத்துக் காணாததிரியே கீண்டுவனா
கின்றது.

மாவிகாணாய் என்றகிடத்து ஈட்டு ஸ்ரீகங்குதி,—“பின்னையும் அவ்வள
வில் பரவவலிப்பதாமிருக்கிறதிலை; மலாவிக்காதந்த புடைத்தாய் நீதவியூதி
வையும் கணிகிக்கிருப்போலே திராவித்தது, வாக்விருப்பம் காட்டின ஸர்வ
சக்தி செய்வதெனாம செய்வாதின்றது.”

ஓர் வல்லியாய் கீண்டது = இருக்கும் இரவுக்கும் வரி தெரியவில்லை போதும்; இரண்டும் பர்ப்பாப மென்றிருக்கினான்.

காலிரேவண்ணன் என்கண்ணனும்வாரானால் = *இத்தீவரதளர்யாமம் என்னும்படியான வடிவமுடைய கட்டுமையான போதமே; அது காட்டவும் வருகின்றன, அடமதுகாரியிலே வந்து தேவந்தி உடனே மறைந்தாப்போலே மறைந்தானுமெனாமல்; வருகைதானே அரிதாயிற்று வின்றதே |.

பாலியேன்கேஞ்சமே! லீழம் பாங்குல்லியே = இவ்விதம்மையிலே சொல்ல வத ஸ்வாநீனமாக இருக்குமாயின மறந்து புகழ்க்கலாம்; சூழா கெத்தினகிரச் செய்து தரிக்கலாம்; அதற்கும் போக்பகை இவ்வாதபடி "என்னெஞ்சினுரு மங்கே பொழிந்தார்" என்கிறபடியே அத்தனைபற்றி இத்தனைபய செய்து தொழிந்ததே பென்ருள். (உ).

லீழம்பாங்குல்லியாகான் கேஞ்சமே! லீழவும் *
ஓயும்பொழுதின் னாழியாய்கீண்டதால் *
காயும்கேஞ்சிலை என்காதுத்தன்வாரானால் *
மாயும்வணகயழியேன் வல்லியேன் பென்பிறந்தே. (ங).

சொஞ்சமே	மனமே!	காயும்	(வினாதினோட) என்
லீழம்	(எல்லாத் தாரியங்களுக் கும முத்தர்களுவிடான லீழம்	கெடுகிலை	செய்வ சார்க்கவில்கை புடைப
பாக்கு அங்கு	எனக்கு விநேயமாக	என் கருத்தன்	இராமபிரான்
கான்	இருக்கெழுவிவ்வு;	காடான்	வந்து முகங்காட்டு கின்றவன்;
லீழ் இரவு	எந்தானென கீழ்க் கரு கின்ற சாத்திரியும்	கவ்வியேன்	கவிய பரபகை புடையேனான கான்
ஓயும் பொழுது	ஓயுங்காலம் இவ்வாமம்	பென் பிறந்த	பென்ருள்ப பிறந்த
இன்றி		மாயும் வண	முடியும் கழிவாய் அறி
ஊழி ஆய்	ஒரு கவ்யாய்க் கொன்றி	அறிபென்	கின்றவன்.
கீண்டது	கனர்த்த விட்டது;		
ஆம்	அதேதான்;		

* * * [லீழம்பாங்குல்லியாகான்] அகிலுடன்கூறத் தொலைக்கவல்லவான இராம பிரானும் உதவ வருகின்றவன், முடியவும் வழிதெரியாமல் திகைக்கின்றே னென்கருள். பிராட்டியை அசோகவனத்திலே கவந்தபோது மாயவழியான இராமனை 'இராமன் தலைவறுப்புண்டு தொலைந்தான்' என்று தேவந்துமைய ஒரு மாயா கிரகணைக் கொண்டுபோது பிராட்டிக்குக் காட்டி, 'இதேவபார் வந்தே! உன் கணவன் தலைவறுப்புண்டு ஒழிந்தான்' என்ன, அதனோட்டுப் பிராட்டி வருத்திக்கிடக்கும் கதவாத்திலே இராமபிரான் கடற்கரையிலே கின்று தனது சார்க்கவில்கை ஒளிபடுக்க, அங்கொன்பாவது பிராட்டியின் செவியிலே

புருந்து ஆசுவலிப்பித்ததென்று கேட்டிருந்த பராக்ருசு காபலி, அப்படியாகத் தன்னைபும் ஆசுவலிப்பிக்க ஒரு கிரகு செயதருவகிவகிவே ! என்ற இன்னுப்புத் தோன்றக் காயங்குஞ்சிவிவகம் காதுத்தன் வானானால் என்மொன். “சார்க்ககில் காணொலிபும தலைப்பெய்தது எஞ்ஞான்றகொகே” என்று ஆண்டாருடைப கிர்வேதம் இவரு கினைக்கத்தக்கது.

மாயும்வகையழியேன் — பிராட்டி அசோகவனத்திலே “விஷயவு டா தா அயி வெவரி அயுசை யாவுறுவையு வொழி நாசுதவயவு—கிஷய நாநா ந துரி மேஸ்தி கச்சித் சுதர்ணய வர வேசுமரி சஞ்சுணயல.” என்று “இவ்வாக்கன் மனைவிலே என்னுமிசை மாபத்துக்கொள்வதற்கு இந்தனை கிஷய கொடுப்பாரிலகியே ; சின்று கொள்ளாதே உடனே கொணவயலதொரு கத்தி நானும் கொடுப்பாரிலகியே !” என்று துடித்தாப்போலே இவளும் துடிக்கிறா ளாயிற்று பெண்பிறக்கதே பென்றது முடியமாட்டாமைக்கு வேதாசைன்னபடி. “பிராக்காக ஐக்கியேவென்றே பரதத்தாஜகமத்திலே பிறக்கக்கிடாந மதரா பரபததைப்பண்ணிவென” என்பது நடு. (க)

பெண்பிறக்கதோயதும் பெருக்குயர்காண்கிலேனென்று *
ஒண்டகடோன் வாராதோளித்தான் * தும்மண்ணைத்த
கண்பெரியசெல்வாய் எக்காரோறுவானால் *
எண்பெரியசிக்கைதோய தீர்ப்பாராசென்றாயே? (ச)

பெண் பிறக் தார் எய்தம்	பெண்ணாயப் பிறத்தவர் என அடைமித்த	எம் கார் ஏற	உறத்த திருமேனியை புடைபவதும் காண போன்ற வறுமான எம் பெருமான்
பெரு தயர்	பெருத்துக்கத்தை	காரான்	கத்த முகங்காட்டி சிந்திலன்
காண்கிலென் என்ற	காண்காட்டேன்* என் தென்னி	ஆம்	அத்தோ
ஒண்டகடோன்	காண்கிலென்	என் பெரிய	கினைக்கவும் முடியாத
காராது ஒளித் தாம்	காராதே மகந்தது போனான் போதம்;	கிந்தை கோய்	மகோலியாதியை
தும்மண் அகத்த	தும்மணியை யகாது கொண்டததும்	எனனை	என்னிடத்தில் கின்றம்
பெரிய கண்	பரதத் திருக்கண்ணை புடைபவதும்	தீர்ப்பார்	கிண்கல்கல்கன்
செய் காய்	கிண்கல்கல்கன் புடைபவதும்	ஆ	யா கொல்?

* * * [பெண்பிறக்கதோயதும்.] கண்டார்க்குப் பொதுக்க வொண்ணாதபடி
கான் தன்பப்படாக்கிற்ச, என்னருடைப ஆபததுக்ககிவகிவே போக்குவானான
திரிவிக்கிரமன வருகின்றிலன்; என்னுடைப சிதை கோய் திருமவழி என்னோ?
என்மொன்.

உலகத்தைப்பெய்க்கும் ஆராய்ப்பிதற்கு ஆழ்வார் தமது திருவாய்மொழி தம்மைப்பற்றி “ஆராய்க்கியவாராய்ச்சார்” என்றுபாடியவராதே! இது ஒரு கிடை அடிமையான சொப்போதும்.

[அண்ணையதும் தோழியதும் இப்பாதி.] இரக்கடையின் முதலிதான் நீ! என்பது தலைவியின் வார்த்தையாக இருக்கக்கூடாது. (அக்கடையின் அண்ணையரும் தோழியருமாக நீங்கள் (என்னப்பார்த்து) என்னே என்னாதே— என்ன செபதி? எனதுகூட விசாரியாமல், நீளிரவும் தஞ்சையாம்—, ‘தஞ்சையா’ எனநெகிளமுதது படர்க்கையாகையாலே ‘நீ’ எனநமுன்னிக்குப் பொருந்தாதே பென்று சம்பிக்கக்கூடும்; இதற்காக எய்தினான் அருளிச்செய்திப்படி—“தஞ்சையொன்றுமிது தஞ்சையினென்னுய்த்தல் பெற்றதென்கிடு” தன்மொருவரது வாகுமுண்டு” எனது. (வடமொழியில் “கலென்காமதுணி” எனது படர்க்கையாகச் சொன்னதும் முன்னிக்குப் பொருள் கொள்ளக் குதாழிவனாதையினாலே இக்கும் தஞ்சையர் என்பபடர்க்கைக்கு, தஞ்சைநீர் என்பது முன்னிக்குப்பொருள் கொள்ளாமென்பர் என்பவாறு.)

இவ்வகத்திலே மந்தெருகு கித்யாநமஸ்ய அருளிச் செப்கு—; ‘தஞ்சையர்’ என்பதற்குப் படர்க்கைப் பொருளை வகையாகைய; அப்போது ‘நீ’ எனது தந்த நீங்கள்மென்று பொருளாகது; நீகையெனது பொருள்; நீ என்னே என்னாதே— இது என்ன வகையாகைய. என்னுமென்பெயோமல் என்பபடி இவ்விடத்து ஈடடிய “கிதநீர் நீரவர்க்கென்கைய கிதநமதி, கிதநீர் பெருவார் ஈட்டி” எனது முதல் எடுத்தாணப்பட்டனது. நீ என்னுக்கு சொன்னுக்கு வகையாகமென்ற பொருளுக்கையகையமுதலிப்பதற்காக அது காட்டப்பட்டதென்று கொள்க. அக்குறியை பொருளாகது—நீரவர்—என வகையாகமுகடையவர்க்கினது, கெண்டை—ஈட்டியாகது, பிறை—செய்யுத்தல் சாதிக்கியோன, நீரைநீர்—காபோதும் கிதநிது வகைத்து சொன்னுத் தன்மயத்து; பெருவார் ஈட்டி—முட்டிக்கது கையாகது, மதி—கிருஷ்ணபடித்துத் சத்திரகையோடி, பின்னிரட்டிவகைய காபோதும் குதாழித்தன்மயத்து, என்பபடி.

[காண்க டேவனி இப்பாதி.] ஒரு சாவி கிதநிதே ஒரு சாவி மகழ்மெய் தாதபொல குளிருமபடியான அடியுக்கையகைய பெண்டுகளுக்கே உதவிப் போந்தவருள் கண்ணிராடும் கருகித்தென்.

வல்லிசெய்யின் பின்னின்ற பேர் என்ன மாயாது—இது பாய்பொக்க மான வார்த்தை; காண் முடிந்ததும் எப்போ முடிந்திதனியென்கொழுவார். அவருகடைய திருமேனி எந்தாககோ போனதும் பகலாழி ஆழிதொடும் போகாதே கிதநதன்ரு திருவாய்ம. இங்கே கட்டு பூகைத்தி கையின்— “ஆழ்வாருகடைய திருவாய்ம பூகையத்தவர்களுக்கு கத்தா நேததயாகைய போலே இவர் தமக்கும் கத்தா நேததயாகையடி. அடியுக்கடைய போகையாலே கைவர்க்கும தாயகையிருக்குமே. இதிதகடைய அடியுக்கடையகையிதே கைவரும் கிதநவழிக்கிதது.”

வங்கிண்பெருந் என்னுடைய பேரானது என் னாய்ந்தபேரானதும்எனக் குப் பின்னேயும் வினாறுகொண்டு என்னை மாயத்தேனாக மொட்டுவெறிவகி என்ற படி, என் பெயரே மீச்சமாய்படி என் முடிந்த பேராக சிந்திற்சென்னை பரமதாற்பரியம். “வங்கிண்பென் பின்னிந்து” என்பதை “ஆவென்னைபாராய் வார்” என்றிதோடேகட்டி, எனக்குத் தானென்று என்னை ஆராயவாராய் என் பதாகையும் உரைக்கலாமென்பர் பன்னீராவெனவாராயா. ... (6)

பின்னின்றாததாய்கோய் செஞ்சம்பெரிதமோய் *

முன்னின்றிராவழி கண்புறையபுறந்தருய்:*

மன்னின்றதக்காத்து எம்மாயவனும்வாரானாய் *

இக்கின்றாளாவி உப்பாராரிவ்விடந்தே?

(க)

பின் சிந்த	பிட்டுரித்ததன்ருவ தந்தைப்பிணதொடர்ந்த சிந்த	முடிந்த	மறைத்தது,
காதல் கோய்	பேரம் விவாதிவானது	ஆய்	அந்தே;
செஞ்சம்	முறைக்குப்பிதப்பிடவான செஞ்சம்	மன் சிந்த காத்த	எப்போதும் காதலானது சிந்ததிருவாய்ப்பாழ் வாராயுடைய
பெரித	மீசவும்	எம் மாயவனும்	எம்பிரானும்
அமெ	அழிவின்றது;	வாராய்	வருவின்றிவன்;
ஆய்	அந்தே;	ஆய்	ஆதவன்,
இரா வுழி	இராவேற என்பவனானது	சிந்த சித் து ஆய்	முடியாதே சிந்த சித் செந்த இவையிலா
முன் சிந்த	முன்னேயிருத்த	இவ்விடத்த	இந்த நிலையிலும்
கண் புறைய	கண்டெரிவாதபடி.	உப்பார் ஆர்	கணிப்பாரார்?

* * * [பின்னின்ற காதல்] முடிந்ததாய் பொருளானதுசெய்யாவின்ற திருக் குறையப்பிரைக்கினவான் ஆறுவிரப்படியிள்—“முடிந்தபின்பும் செஞ்சுறெ விச் சேவையவனும் துன்றம் பொறுக்கவாவிருக்கெறிவகி” என்றருளிச்செய்திருக் கவையே, பின்னின்ற என்பதற்கு, பின்னேயும் சிந்தின்ற (அதாவது) என் மானமகடந்த பின்னேயும் கவிவதாக சிந்தின்ற என்ற பொருள் திருவள்ளாயப் பரிபாடக விளக்குகின்றது. பிட்டுரித்ததத் தன்ருவானாரப்பிரை பின்னே வினாறு குழக்குவென காதல் கோய் என்பது எம்பிரையருளிச்செய்த பொருள். ‘மரணமகடந்த பின்னேயும் சிந்தின்ற காதல் கோய்’ என்றும் இது எனவனை பொருத்தமெனது சிலர் கவிக்கக்கூடு; ‘என முடிந்ததாயும் என் காதல் முடி யாது போலிருக்கெறி’ என்ற சொல்லது உரைத்திதழுமண்டே; அதுவாயிற்று இங்கு விவாதிதம். ஆழ்வார் தாமுடைய காதலிப்பாறிய பவவிடவனில், புல வகையாகச் சொல்லுவர்; “என் காதலுறக்கென தேழி, மன்குணி ஞாலமும ஏழ்கடனும் சேக்கிதம்பும் வழியப் பெரிதான” என்பர் ஓரிடத்தில்; “அதனை பெரிய என்னவா” என்பர் மற்றொரிடத்தில். “பின்னின்ற காதல்” என்கி ஞர் இங்கு இரக்க காதலுக்கு இடம் கொடுக்கவாதென்ற என் எங்குப்போனா லும், புக்கவிடம் புக்குப் பின்னே தீர்த்த கவிவென்ற பிசை விவாதி கவ்கிருத்.

* * * [தாப்பாரார்.] இப்பேரிருளினே என்செய்கின்றென்ற, உறங்காத தெய்வங்களைக் குறித்து முறைபிடுகின்றான். கைப்பாள் இவ்விடத்து = சங்கமென்ற போப்பெற்றிருக்கும் பெருமான் தானும் சாதிப்பாதே உபேகித்திருக்குமிக்காவத் தினை வேறு சங்கமாத் தேடப்போயோ?

கங்கிருளின் துண் துளியாய் = துத்த கிருளும் தாப்பாரன் பவிததனி யுமால் என்றபடி. கங்கு என்று எங்கு சிலத்திறகுப் பேரானையோ எல்லா சிலமாகச் செறிந்த இருள் என்றதாயிற்று.

தேட்பலது ஊழியாய் = கீண்டு பெருஞ்செல்வத்துத் தன்மையதான கல்பகாமரவி என்றபடி. இப்படிச் செலவா கின்ற காலத்திலே * சங்கம சங்கமும் சிறித்த முகமும் தெங்கும் பதக்கங்களுமாவ எங்குமே கண்டறியாத சோனவ புடனே நான் பிரான் தேவநிலையே; அங்கோ! தேவநிலையில்கூடே!, இவ்வீடு அவன் உபேகிக்குமாபடி என்ன பாரம் பண்ணினேன்! தெய்வக் களே! என் செய்கேன்? சொல்லுகின்றானென்றான். தேவதைகள் உறங்காத வரன், தானும் உறங்காவன்; இதை நம்பாததலிட்டு அவர்களைவிட்டு உறவு கொண்டாகக் கேட்டுள்ள போதும் துபாறாத காலத்திலே தும்மே! என்பா னாப் போகே தெய்வக்கானென்றது. ஒரு வார்த்தைப்பாடு (எ)

தெய்வங்கள் என்னேயேன்? ஓர்சுவேழியாய் *

மெய்வத்துரின்று எனதா விமேலிலிக்கும் *

கைவந்தசக்காத்து என்சென்னனும்வானால் *

நைவந்ததென்றல் வெஞ்சுடரில் தானமே.

(அ)

தெய்வகைகள்	தெய்வகைகள்!		
ஓர் இரவு	ஒரு இரவுப்பொழுதானது	என் என்ன	ஊம்
எழ் ஊழி ஆய்	எழு அவையையாய்	காரைன்	வருகின்றவன்;
மெய்	மெய்யே	கைவந்த	தடவுக்குப் போலி
வந்து நின்ற	முன்றல்கூர்ந்த நின்ற		ருக்கின்ற
எனது ஆவி	என்னுடைய உயிரை	தன் தென்றல்	குளிர்ந்ததென்றானது
மெலிவிக்கும்	ஊர்த்தப்பண்ணு	கெம் சுடரில்	கெய்விய மருப்பிற்
கை வந்த சக்க	கையினை கைகூறுவதற்கு	அடும்	காட்டிலும் துதிமாய்ச்
ரத்து	கின்ற திருவாய்மொழி		சுடரே நின்றது.
	காரைவையால்		

* * * [தெய்வங்களானே செய்கேன்.] தென்றலே கீழில்கின்றது, என்னனோ வருகின்றவன்; எனச் செவ்வெனென்று நீண்டு தெய்வக்கையே கோக்கி முறை பிடுகின்றான்.

ஓரிவ ஏழுநியாயம் — சொன்பரி போகத்தக்கவகப் பக வடிவுகள் கொண் டாப்போல இரவு கவிவதறகாகப் பக வடிவுகள் கொள்ள சிந்தை போதும், மெய் வந்து நீன்று என்னாவியெல்லிவிக்கும் — இராவணன் இடம் பார்த்த வந்து கவித்தாப்போலே இதுவும் விரதாநகரபதித்தவந்து தரிமவரிக்கின்றது, இவ்வி டத்து கட்டின, “மோர்க்குமுழையு கொடுத்தத் தேற்றி விடுகை கட்டி கவிவா காப்போலே” என்கிற ஸ்ரீகங்காதிபுன்னது. முநகாகத்திம் பெருங்குற்றவகைத் தனை முக்கைகாங்கட்டிவடிவத் துமபோது அவர்கள் மிகவும் தனாதிப்போனவாதே சிறிது காற்றிக்குமபடி மோர்க்குமுழையு முநவிபக கொடுத்தத் தேறததுண்டாக் கிப் பிறகு கிட்டக்கொல் போட்டு தரிமவரிப்பார்கள், அந்தச் சொன்னபடி விடுகைம்—கிட்டக்கொல்.

கைவந்த-விசேஷமான கன்றபடி. கைவந்த-தடவுகின்ற கன்றபடி. (அ)

வெஞ்சுடரில் தானமோல் வீச்சிடுகின்றனதுநியாயம் *

அஞ்சுடரெய்யோன் அணிசெருத்தேந்தோன்றாதல் *

செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செவ்வனும்வானாளுல் *

செஞ்சுடர்த்தீர்ப்பாசினியாக? சின்றுகுதகின்றேனே.

(க)

வீக்கு இரு கிள்	மிகை செறித்த இருகிள் புகைத்தாய்	அணி செரு தேர்	அழகிய பெரிய தேரும்
தன் தனி ஆய்	தன்விரிபு பணித்தானி கை புகைத்தாயி கொண்டு	தோன்றாத தென்படவிலி;	
தான்	இரப்பொருதானது	செம் சுடர் தாமரை கண்	செத்த கைத்திவ புகைப தாமரை
செம் சுடரின்	செவ்விய செருபித் கட்டின	சென்றோன்	பென்ற திருக்கண் கைபுகைப ஸ்ரீமனும்
அகிள்	கடாசின்றது,	காசான்	வந்து தோன்றவிலி;
ஆய்	அக்தேரி, (இரக கிளையையில்)	ஆய்	ஆகான்
அம் சுடர்	அழகிய ஒளியையுட யருக	சிந்து உருகு சென்றோன்	கிரந்தாயக உருக சிந்தோன்;
வெய்யோன்	கருவியனுடைய	இனி	இச்சிவையிலி
		செஞ்சு இடர்	(எனது) மனத்தையக
		நிப்பாய் ஆர்	பெக்குவகாள்?

* * * [வெஞ்சுடரில்.] இரகை மிகவும் கவிவ சிந்தை; ஆதித்தியனும் ஆகிப் பசிக்கிவறியன; எம்பெருமானும் வந்து தோன்றுகின்றிவகை; காண் சிந்து கோவு படுமித்தனை போக்கி என பாக்கதரப்ப போக்குகாள் ஆகுமிவகையே பெய்கிருக இராவணன் மாரீசனைத் துணிகொண்டு வந்து கவித்தாப்போலே இரப்ப பொருதானது தன்விரிபு பணித்தானிகபத் துணிகொண்டு வந்து வெவவிய செருபிறகாட்டினும் அநிகையகைய கவிவ சிந்தை; எப்படிப்பட்ட தக்கமும் இரவி தோன்றிவகாதே சிறிது மகாதந்தொழிபுமே. அந்த இரவியின் தேர் தானும் வந்து தோன்றக் காணோமே! ஆர்ந்தியிகைக் கெந்தாமரைக் கண்ண

ஞானமும்பெருமான் வந்து தோன்றலென்ற ஒரு முகநாமமுண்டு; அப்படி அவனும் வந்து தோன்றிற்றினை; இனி எனது மனத்துயகர மாய்ப்பாறா?—காதோ கீர்ப்பாண்டமாபுகுமி பொழிபா கின்றேன் என்கிறான். ... (39)

நின்றகுதிகின்றேனேபோல வேலோனம் *

சென்றகுதிகண்டுகிறாய்ச் செவ்விறங்குய்வாய் *

அன்றகுதிகால்வையம் அனத்தியான்வாரானேன்று *

ஒன்றகுதிகால்கொல்லாது உலகோவறங்குமே. ... (40)

நின்ற உருகு	சீர்தரலாக உருகி	அனத்த	அனத்த ஆகிரித்தல்
மெனேன்	மெனேன் எனவாய்ப்போல	யோன்	மொண்ட
போல			
செடு வாயம்	பார்த்த ஆசையானது	வாரான் வந்து	வாயட்டமென்குமி
உருகி சென்ற	உருகிப்போல (அதனும்)	ஒன்று	ஒரு வார்த்தையை
தன் தனி ஆய்	தன்னிய பனித்தனி	ஒருவாய்	ஒருதரமேனும்
செவ்விற	செவ்விற உருகின்ற	கொல்லாது	கொல்லாமல்
கங்குல் வாய்	இரப்பொழுதியே,	உருகு	கொடியானது
அனத்த ஒருவாய்	ஒன்றொரு காலத்தினே	உறங்குமே	உறங்குமின்றிது ஐயோ!
கையம்	காலத்தினே		

* * * [நின்றகுதிகின்றேனேபோல] அந்தோ! என இப்போபெடா கிழை தும் வலகில் எனக்குத் தீதறதம் உதவாருயிரே! என்னொரு முறக்கா கின்றுகனே! என்கிறான். ஆகாசமாகது இடைவிடாமல் பனித்தனியாய் இறதமிழா கிழை தென்று செவ்விறபுகுந்து அதற்குத் தன்னியே தருஷ்டாத்மங்குமிகுத் 'நின்றகுதிகின்றேனே போல' என்ற, கிழை * வாயுத்திகையுளில் "தொழி வரும் பாமும்போல் கீராய் செவ்விறென்ற—வானமே!" என்றதை துங்கு கினைப் பது. கீர்ப்பாண்டமாக உருகுகின்ற எனவாய்ப்போல தன் தனியாய் இற்று உருகா கின்றதாதிறது செவ்விறனம் என்கிறான். இப்படிப்பட்ட காலத்தினே உகாத்தனியாய்வா! கிளிகுந்தால் ஒருவாது கைதேட்டுப் போதுபோக்கித்தரிக்கலாமே. உகைவந்த பெருமான் கைதைய பெடுத்தக்கறித் தரிபடுக்கவுமாய், அனத்த அந்த வஞ்சகம் கமக்கும் வஞ்சகனைபாவன் என்றசொல்லி ஆகாயவ வதாக்கவுமாய்; ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னமே உகைம்; அந்தோ! ஒன்றுச் சொல்லாதே உறக்கா கின்றதே! ... (40)

உறங்குவுளன்போல் கோதுசெய்தபெருமனே *

கிறத்தபொழியுதுந் குதுகல்க்கடகோபன்செய்து *

கிறங்கிளங்க்தவத்தாதி குலித்திப்பத்தாய் *

இறத்தபெய்வைகுத்தம் கோவாறெங்கனேயோ *

(41)

உறங்குவான்	பேல்	உத்திகா செய்பவன்	பேல	உறம் கொந்த	பன்விஞ்சின
				அக்காதி	அக்காதித்தொடையான
யோரு செயத		அருளுடைய கிணை		ஆயிரத்தன்	ஆயிரம் யாக்காக்கான்
		பண்ணிக்கொண்டிருத்		இப் பத்தான்	இப்பதிசத்தினால்,
		கிற			
பெருமானை		எம்பெருமான் கிஷய		இறத்த போய்	(அகாக்கன்) சீர
		மாக,			கியோமை பெற்றபின்பு
நெத்த பொழில்		அழியே சோய்க்காரையே		கவருத்தம்	பாம்பதத்தினே
குழ் குருகர்		குழப்பத்திருக்கரிக்குத்		சோர ஆற	புகாநொழுகுத
உடையோபன்		தலைவரான ஆழ்வார்		ககடுகை	ஏவ்வண்ணம்? (புகலே
சொல்		அருளிச்செய்த			அருகர்க்கென்னக)

* * * [உறங்குவான் பேல்.] சீழ்ப்பாட்டில் ‘உலகோலுறங்குமே’ என்று சொன்னதில் ‘எம்பெருமானும் உறங்குகின்றானே’ என்ற பொருளும் தோற்றி விருக்கையானே, எம்பெருமான் ஆழவானே போகி “ஆழ்வார்! நான் உறங்கு கிறேனெனின்; உறங்கு எந்த கிதமாகக் கிடந்தானெனது ஆலோசித்தல் கொண்டார் கின்றேனத்தனை கண்ணம்” என்றருளிச்செய்தான் போதும்; அது கேட்டு “உறங்குவான் பேல் யோருசெய்த பெருமானே” என்கிறார். யோரு செய்கையாலது உபாய கிணை பண்ணுகை. இங்னனே அறிப்பெழுகையானே ஆழ்வார் தாமும் தரித்த வாரும் தரித்தபடியைச் “நொத பொழில்குழ் குருகர்” என்றதனால் தெரிகிற்படி.

“இப்பத்தான் இறத்தபோய்” என்ற இதிலே சேர்த்த அக்வயித்து, இப்பத்ததைச் சொன்னவதற்கு இறத்தபோவது பகன் என்ற பொருள் கொள்ளுகிறது; “இப்பத்தான் கவருத்தம் சோலாது” என்று அக்வயித்துக்கொண்ட வேணும். அவரவர்கள் ப்ரபத வசத்தில இறத்தபோவது எப்படியுமுன்னது; அப்படி இறக்க நேருங்கலத்தில் இப்பதிசத்தின் பயனாகப் பாயபத ப்ரபதி தவிராதென்றவாறு. (கக)

நான்காந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

ந்ரமிடோபதிஷத் ஸங்கதி.

தாஹ்வராகம் விஷயத் ஸகலஞ்சிபாணாபு
சூதுரஹிதா ஸவிபமாஹு விவாஹிபநி |
வெறா திறா விசுவநிவீக்யஜுஷெர சூதெஜா
நேஹாஹ்வராகவிசுவநிஷுஹிதா வதாபெபு |

(அருந்த.) நேழ் உமாசுத சேந்திரம் மடலுரவேணுமென்ற பதநிவ
பதந்தந்தத் தனிப்பதம், ஊர்காந்திரிபந்தஹிபும மகதிப்பதம் அருதென்
ளவா அறிவழிப்பதமளவ மேணுமென்ற இராவத கங்காவத திருவாய்
மொழியிலே ஊந்து பிரிந்தானொரு பிரிப்பின் தகைபை உடந்த ஆழ்
வர்க்கு ஒயும பொழுதின்றி ஊழியாய் கிண்டதாகச் சொன்னப்பட்டதென்கள.

ஜீயத் திருவடிகளே சாணம்.

திருவாய்மொழி ஊற்றத்தாதி.

ஊர் கிணத்தமடல் ஊவு மொன்னுதபடி.
உரிஞள்சேர் கங்குலன் உடிசின்ன—பேராமல்
திருசெய்ய, மாறன் திருவன்னத்துக் சேன்றஹயர்
ஒதுவதில் கேங்குளேயே.

ஊர் கிணத்த	தாம் ஊர்காந்திரிபந்த	திரு செய்ய	பதநிவாய் செய்ய,
மடல்	மடலு	மாறன்	அதனான்
ஊவும ஒன்	ஊவும ஒன்	திரு உதந்த	ஆழ்வாருடைய
சூதுர	ஊதுரஹிதா	சேன்ற	திருவன்னத்தின்
உரி இருத் சேர்	யிருத்த இருத்தெறிந்த	தயர்	சேந்த
செருல்	இராவத	திருநாதன	தயர்த்த
உடன் உடி	தன் பிரிவாத்நோடே	கேங்குளே	இங்கு கடுத்தகர்ப்ப
கின்ற	சேன்ற கின்ற	ஒ	தாற
பேராமல்	தொல்லாமல்		வப்படி முடியும்?
			அந்தேர்.

நேழ் திருவாய்மொழியிலே மடலுருவதாக ஒருப்பட்ட ஆழ்வார் அது
செய்ய முடியாதபடிக்கு இருத் செறிந்த இராவபெழுது வந்து இடைபூருக
கின்றது; அதுவுமளவையாக யிக்க துன்பத்தையுமுண்டுபெண்ணிதது; அதனால்
துன்புற்ற ஆழ்வாருடைய கிணம வாய்வெண்டு பேரவொன்னுததாமிருந்த
தென்கள. (சு)

ஜீயத் திருவடிகளே சாணம்.

திருக்குறள் } திருக்குறள்குறள் பெரு குடிமயினைய }	தாமரை கண்ட } தாமரைபோன்ற திருக் கோமம் }
என் கண்ட } என் கோவிச்செய்த பின் }	செம் கனி காய } செவ்வ கனி போன்ற ஒன்றினோமம் }
என் கொஞ்சம் } என் மனமாய் செய்தினோமம் }	செம்மென்றத } உருவம் துன்பம் செய்யினோமம் }

க க க [எங்கனெயோ.] காய்க்களை | என்னை நீங்கள் சிறுமது எதற்கு? சிறிப்
பயனென? யென்று புகை திருக்குறளுக்கு எயிலின் கடிவழங்கச் சிறுக்கோள்;
'எதற்கு நீ இ. புகைபட்ட கடிவழங்கு கொண்டாய்?' எனது எயிலையச் சிறிப்
சிறுமத்தனை கொழி. என்னைச் சிறுமது முகநாமமயன்ற, என் ஏதேனும் ஒரு
கடிவழங்கக் கண்டு கொழித்தாய் படுகிறேனா? அழகுதானே உருக்கொண்ட
திருக்குறளுக்கு எயிலையமனையு என் கோவிச்செய்த பெற்றது. அப்படி கோவிக்
கப்பெற்ற கடிவழங்கு தெட்டமென் கங்கும் கக்காமும் செந்தாமரைக் கங்களும்
செவ்வகனி காயமே என் முன்னே தேவ்ருகிறேன், என் அகற்றை வாய் வெரு
வாய்த பிண்டி எனது கடிவழங்குகென்? ஆதலால் என்னை நீங்கள் முனிவது
முகநாமமயன்ற என்னுளையி. த.

திருக்குறளுக்கு - இது பாண்டி ராட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில்
ஒன்று. குறியெயினைய வாய்மனது செந்தாமரையின் இத்தகத்திற்குக் குறக்
குடியென்று திருவாய்மயிற்றென்பா இத்தகத்தினுள்ள எயிலெருமாவனது
ஒரு எயிலெருமாவ் ஸ்ரீ பாய்ப்பகாரப் பக்கலியே திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டு
வேதார்த்தாத்மமுக்கெட்டு கிஷ்யனாய் 'எனமும் எயிலையமாறுகையுடைபோம்'
என்னகையாலே அப்பெருமாவளுக்கு கவடிவவாய்ப்பென்று திருவாயம். ஆனது
பற்றியே 'கவடிவவாய்மனது செந்தாம' என்றும் இத்தகம் வழங்கப்படும்.
ஆனதுவற்றகுறப்பதின், "கவடிவவாய்மனத்தின்—சிறுமது நீயேயெனிலின் குளி
ஐயம் விவாய்வாய்ப்பு பூண்ட" என்றருளிச்செய்ததும், அங்கு மனவாய்மன
முனிகள் கிபாக்கிபாதத்தின் — "எனமாவதாரத்தின் தன்னுடைமை பெறு
கைக்கு அத்திபாதுபயோனே அத்திபாய் நீன்று பாய்ப்பகாரப் பக்கலியே
வேதார்த்தாத்மம் கெட்டு கிஷ்யனாய் 'எனமும் எயிலையமாறுகையுடைபோம்'
என்னகையாலே ஸ்ரீ கவடிவவாய்மனது திருவாயமாய், எனமாவதாரம்
மாய்ப்பு பூண்டவீத்தாரவிருக்கிற எயிலையுடை திருப்பதி கொண்க, அகற்ற்க்க
க அறிமக கதறுவாய்மனது கவடிவவாய் க என்ற இத் திருவதேச கிஷ்யமாய்
திருவாயமொழியைக் கற்றவாய் கவடிவவாய்மனது கவடிவவாய்
கருடைபதாய் எனமாவதாரவிருக்கிற தேவதெய்வனாய்ம" என்றருளிச்
செய்ததும் இங்கு அதுகத்தையும் எயிலையமாறுகையுடை திருவாய்மனது
காரணமாயிருத்தவரும் இத்தகத்தின் எயிலே.

யேயி—கவடிவவாய்; கக்காதத்தின் உறுப்புகளின் ஒன்றாகச் சொல்லுமதான
இச்சொல் கக்காதத்திற்கு கவடிவவாய்மனது கவடிவவாய். ... (க)

என்னெஞ்சினுள்ளேக்கிடக்கானீர் என்னைமுனிபயதே *
 தென்னன்சோலைத்திருக்குறங்குடிசம்பியை காண்கண்டபின் *
 யின்னுள்ளும்குண்டலமும் மாள்வில்திருமறுவம் *
 மன்னுபுணும்கான் குதோளும் வந்தெங்கும்வின்றிமே. (உ)

அன்னைமீத } தாய்மார்களே!
 என்னை முனி } என்னை வீணாகச் சீராமன்
 பயதே } எனது கொஞ்சகை
 என் கொஞ்சி } கொண்டு
 குல் } அதுபவித்துப் பாரும்
 கோக்கி காணீர் } கோள்;
 தென் ஈங் சோலை திருக் குறங்குடி
 சம்பியை காண் கண்டபின்—
 யின்னும் தாவம் } பார்ப்பனென்ற நுலவித்
 செ முறுதாம்

குண்டலமும் மகா குண்டலமும்
 வார்பில் } திருமார்பினே விளங்கு
 செந்
 திரு மறுவம் } வீரதயமும்
 மன்று புணும் } வயபோதும் கழற்குற
 சூபாணங்கனும்
 காங்குதோளும் சதர்ப்புணும்
 கைளும் காண் போயிடமெங்கும்
 வந்த வின்றிமே வந்த விற்றென்றாம்.

* * * [என்னெஞ்சினுள்] 'பெண்ணே! திருக்குறங்குடி சம்பியை நீ மாத்தி' சமேயியா கண்டது; எங்கென் கண்டதெனியோ? காக்கனும் கைவித்தே யிருக்கி யோம்; ஆனதாம் உனக்கு இயைபுபட்ட முறைகேடு ஆகாத' என்று தாய்மார் சொல்ல, அதற்குத் தலைமகன் கூறவினான் "என்னெஞ்சினுள் கோக்கித் காணீர்" என்று. என்னெஞ்சு இரவனாக வந்தி வந்ததுக்கொண்டு நீங்கள் சம்பியை வேலித்தீர்களாகில இவ்வளை என்னைப் பொடியமாடக்கொள்ளுக.

நீ கண்ட காட்சிக்கு வரலென்ப? என்று தாய்மார் கேட்க, சம்பியை காண் கண்டபின், மேகத்திலே யின்னிதுபயோனேயிருக்கிற பருஞ்சோபவீதமும், பார்த யின் ஒரிடத்திலே கழித்தாற்போனேயிருக்கிற மகா.குண்டலமும், வெறுமபுறத் திலே ஆலத்தியழிகையேன்மெய்கையிருக்கிற திருமார்பினேவிடக்கிற ஸ்ரீ வந்தனமும் திருவாபாணங்கனும் திருத்தோள்களும் சதர்ப்புணும் என்று என்னை கொஞ்சகை வின்ற வகை! இதுவாயிரத என் கண்ட காட்சிக்கு வரலென்கிறது.

'தென்னன் சோலை' என்பதை, தென் ஈங் சோலை என்று யிரித்து, தெந் குத் திக்கிலே யுள்ளதாய் அழகிபவான சோலைபயுடைய என்றவரப்பது தவிர, 'தென்னன்' என்று பாண்டியனுக்குப் பெயராய் அவன் கொண்டாடுமிடமாய், சோலைகளைபுடையதான திருக்குறங்குடி என்றுரைப்பதுமொன்ற. .. (உ)

வின்றிமேதிரைக்கும்கையமென்று அன்னைபதும்முனிதீர் *
 குன்றமாடத்திருக்குறங்குடிசம்பியை காண்கண்டபின் *
 வேன்றிலிலுந்துள்ளமேவாளும் சக்கரமும்களும் *
 வின்றுதோன்றிக்கண்ணுள்வின்கா கொடுகளும்வின்காவே. (உ)

அன்றையரும்	தாய்மாரான நீங்களும் (என்றியப்பற்றி)	கென்றி மீள்	ஐயவேண்டா சாங்கமும்
நின்றியும்	இப்பெண் வந்தபயல் தீர்ந்திருமென்ற	தன்மீம்	கொண்டதெய்வத்தெ
என்ற	சொல்லியும்	வாரும்	சந்தாசாரும்
நிறைக்கும்	இப்பெண் அறிவழிந்த கிடங்கிருமென்ற	சக்கரமும் சங்க	நிருவாழி நிருச்சங்க
என்ற	சொல்லியும்	மும்	எனும்
—வையும் என்ற	இப்பெண் வளவென்ற மென்ற சொல்லியும்	கின்ற	கிள்தாசா கின்ற
முனிதிர்	கெடுத்தவாக்கித் தீர்	என்னும்	என் என்னுங்கோ
	என்;	தோன்றி	காணப்பட்டு
குன்றம் மாடம்	குன்றம்போன்ற மாடம்வளவியை	கீழா	கேளுகின்றவாய்க்க;
திருக்குறையருடி, அம்பியை என்	கண்ட பின்—;	கெஞ்சளும்	கெஞ்சினும்
		கீழா	கேளுகின்றவாய்க்க.

* * * [கின்றியும் நிறைக்கும்] அம்பியழகை கிளத்தல் சந்தாப்போது வந்தம்
கித்த கித்த, கிளவா அறிவுகெட்டு அசைதவளத்தையே கித்த, கருகி கித்
பது இப்படியான கிளவமகிழத் தலைமகன் அடைந்தவாசா கித்த, தாய்மார்
இதைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பழிதாறத் தொடங்கினான்; அதற்குத் தலை
மகனாகவாகிவரும்; அவருக்கு வாய்பாசுதவயத்தினை வந்தபயல் கித்த
வாந்தவம்; அறிவழிந்த கித்தவம் வாந்தவம்; கைத்த கிடப்பதம் வாந்தவம்;
இதற்காக நீங்கள் ஏதாவதென என்ன பாலைதியுண்டு? குன்றம்போன் முனிமாட
நீடு திருக்குறையருடி, அம்பியை என் கெளித்தது போன நீங்களும் கெளகிப்பெற்
ருளன்றோ தெரியும். * வறுகெய்வகெய்வ வாய்க்கி விரகவெய்வகிதாவாய்க்கி—
கருகிவா கருகிவா * பல்வாசி சேக்குவனாகவாய்க்க * என்ற மாரீசனாகவாய்க்க
கிளவமவன்றோ எவக்குமாயிற்ற. அம்பியருமாதுவாய்க்க பஞ்சவாய்க்கவாய்க்க
வன்றோ எவ்வாச் குழ்த்து கிடங்கென்ற. இந்த கிளவ உவ்வையுக்கு உவ்வையு
கூல் நீங்களும் கிளவியே, திசைபயிர், கையிர்; கிளவ எவ்வா ஏதக்குப்
பெருகிவாய்க்க? எவ்வாய்க்கிற்ற. (11)

கீழ்க்கில்லாகிவ்வா கீழ்க்கென்ற அன்றையரும்முனிதிர் *
தேங்கொள்கொளத்திருக்குறையருடி, அம்பியை எவ்வாண்டியின் *
பூத்தவ்வாத்தவ்வாய்க்க பொன்முடியும்வாய்க்க *
பாக்குதொன்றம்பட்டம்கொண்டும் பவியென்பக்கத்தவே. (ச)

எவ்வா கீழ்க்க	‘(இதை) எவ்வாச் தவ்வாய்க்க	அன்றையரும்	தாய்மாரான கீழ்க்க
கீழ்க்க கீழ்க்க	தவ்வாய்க்க கீழ்க்க தவ்வாய்க்க	முனிதிர்	கூல்முதியென்றே;
என்ற	சொல்லி	தேன் கொள் கொளத்	திருக்குறையருடி
		அம்பியை என்	கண்ட பின்—;
			அழிய

கீவம்மேனியும் } கீவநிதத்தான திரு		என் கொஞ்சம்	எனது கொஞ்சினே
என்கு நோ } மேனியும்			
கூம் } என்னை நிரத்தோன்		கீவநத்தன்	கீவமியிருக்கின்றான்.
		கூம்	

* * * [மேனியும் வன்பழி.] படி கடனாய் பத்தினியாபிருக்கவேண்டிய இவன் படிக்கடந்து கடக்கின்றானாதலால் எம் குடிக்கு இவன் பெரும்பழியை விசாரப்பவ ளாயிராதின்றானென்று கருதித் தாய்மார்தான் 'இனி இவன் திருக்குறளுக்கு எம் பியைக் காணவொண்ணாதபடி செய்துகொடுக்கே' என்று பேசிக்கொள்ளு கின்றார்கள்; அந்தோ! தன்னீர் பெருகிச் சென்றபின்பு அணுகட்டப் பாரிக்கு மாபோலே விராசின்றதாவிர்து இது; திருக்குறளுக்கு எம்மியை நான் காணப் பெறுவதற்கு முன்னமே இவர்கள் கீவநிததிருக்கவேண்டும்; அது செய்யாதே இன்று மறுக்கப் பாரக்குமிவர்கட்குப் பலன் பாதாகுமோ?

நான் எம்மியை மேலிக்கப்பெற்ற நான் தொடர்ச்சி, அப்பெருமானது திருமுக்கும் திருக்கண்னும திருவாயும் திருமேனியும் திருத்தோனானமே என னெனுகை இடமடைத்தக்கொண்டு விடக்க இவர்களுடைய சிபந்தனைகள் இனி என்னுவது என்கிறான்

(க)

கிறைத்தவன்பழியுக்குக்கிவனென்று அன்றிகாணுகொடான் *
 சிறுக்கீர்த்தித்திருக்குறங்குடிவம்பியை காண்கண்டபின் *
 கிறைத்தோதிவெள்ளம்குழ்த்த னேடபொன்மேனியேயேயும் *
 கிறைத்தென்னுன்னெகிள்ளெழித்தான் மேலியங்கையுளதே.

(ங)

இவன்	} 'இப்பெண்பிள்ளை	} சோதி கொள்	} தேவன்சுமுதந்தானே	
எம் குடிக்கு				எம்முடைய பரபந்த
கிறைத்த வன்	} கீவநத்தந்தித்த	} கீவந	} உத்தமராமன்	
பழி என்ற				கொடிவழியாயிருப்ப
		வன்; என்ற சொல்லி	பொம்	
அன்றிகா	தாயானவன்	ஒன் உன்னே	எனது கொஞ்சக்குள்ளே	
காண	} எம்பியை மேலித்த	} கிறைத்த கிள்	} கியாபித்த கிள்த	
கொடான்				கொட்டுகெறிதின்ன;
கிறைத்த கீர்த்தித் திருக்குறங்குடி எம்மியை		கேமி	திருவாய்யும்	
நான் கண்டபின்;		அம்மை	அழகிய திருக்கையிலே	
கிறைத்த	பரிபூர்ணமான	உனது	உன்னதையிருக்கின்றது.	

* * * [கிறைத்த வன்பழி] கீழ்ப்பாட்டிலே 'எம் குடிக்கு இவன் வன்பழி' என்று கொச்சித் தாய்மார் முனிந்தமை சொல்லிற்று. "மனக்குற்ற மார்தர் பழிக்கில் புசுந்" என்கிறபடியே பழியையே பாஸ்போக்பமராகக் கொள்ளுமன ளாகையாலே, தாய்மார் பழிக்கப் பழிக்க, தலைமகளினுடைய அதிபாவருத்தி அதிகரிக்கத் தொடங்கிற்று; ஆதலால் "கிறைத்த வன்பழி எம் குடிக்கு இவன் என்று பிள்ளையும் கைகவிக்கி வைத்த தொடங்கினான் தாய்; அது கண்டு தலை கொள்ளுகிறான்;

“காவர் கவ்வை பெருகிட்டு அங்கை சொல் நீர்ப்பெற்று கா சொகித்தி முகித்த சொசப் பெருஞ்செயல் போய் காதல் கடல் புறைய கிளைத்தாசாசு மர்மேனி” என்று ஏதனையே சொல்லியிருக்கிறபடி பழியே கிளைக்காத தன் னிடத்துக் காதலை வளர்ச்செய்யுதிதானே தனக்குச் சிறந்த தேர்தியாகப் பெற்ற திருக்குறட்குடி கம்பியை நான் காண்பதற்கு முன்பே இவர்கள் இங் கனே முனிந்தாலும் பயனுள்ளதாம்; காணப்பெற்றபின்பு இவர்களின் முனிவு என் செய்ய?

கிளைத்த சொகி பென்னது குழந்த கிளைக்காமல் திருமேனிபழகும், அல்லாத அழகிக்காட்டில் கையுள் திருவாழியுமான அழகும் எவனென்கிலே வேர் கிழுக்தனவானபின்பு, பழிபென்னுமென்? பாவமென்குமென்? காடுகு கிளைப்பது என்மிகுள்.

* மேலும் வன்பழியென்றும் * கிளைத்த வன்பழியென்றும் தாய்மார் பழியிட்டவாபதாசு சொகதுறவிதற்குக் கருத்த வாதா? பாபர்க்குடகடந்த் தாகக் கொண்டாபபடுகின்ற ஆழ்வார் பாபர்க்குடமரிவாகை கடவாதேயிருக்கு வன்றோ கடகையப்பட்டவர்; பழிபபதற்கு இடம் தந்து கடக்கலாமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். ஆசார்வந்தகுதயத்தின் இரண்டாம் பிரகாசத்தில் — “குழ்ச்சி அகற்றின”சொன்னுமபழி, இனக்கி பென்னென பென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றியிலை நீரென்னுமிருபடை மெய்க்காட்டு, நீரென்னே பென்னு முடன்பாடு, இடைவிலை பென்னு முதலதம் [] திருத்த கடத்தானென்னுக் கொண்டாட்டம் அவனதாத்ரயவருத்தி” என்ற குன்றிகையினும் சங்கர பரி, ஹாசம பெறக.

உபாபாற்பவகாப தகாபென்றும் பாப்பகுதி தகாபென்றும் இரண்டு அவன்காசனென்று; முந்தின அவன்கையில் கின்ற பார்க்கும்போது அபிபர் வ்ருத்திகள பழியாபத் தேர்த்தம்; பிந்தின அவன்கையில் கின்ற பார்க்கும் போது அபிபர்வ்ருத்திகள் அவர்வூரீயமாகவாசலே உத்தேச்யமாயிருக்கும். ஆகவே கிரோதயிலைபென்னுன்க.

(எ)

கையுள் கண்முகம்வைக்கும்வையுமென்ன அன்னையகும்முனிதீர் *
மைகொள்மீடத்திருக்குறட்குடி கம்பியை காண்கண்டபின் *
செய்யதாமரைக்கண் ணுமல்குணும் சிற்றிடைபுயல்வடிவு *
மெய்யயின் குழல்தாழ்த்தோள்களும் பவியேன்முன்னிற்குமே. (அ)

கண் முகம் கை } (இப்பெண்பிள்ளையாள்
யுள் வைக்கும் } கண்) அழகிய முகத்தைத்
என்ற } கையிலே இடமெனக்
கின்று என்றம்
கையுள் என்ற } கையென்றான் என்றம்
கொண்டி.

அன்னையகும் தாய்மாரை நீக்களும் *
முனிதீர் சிறிப பொடிக்கின்றீர்கள்;
மை கொள் மீடத் திருக்குறட்குடி
கம்பியை நான் கண்ட பின்—;
மெய்ய தாமரை } சொந்தானா போன்ற
கண்ணும் } திருக்கண்களும்

அக்குறும்	அடிப்பாதேசமும்
சிறு துண்டையும்	சிறுசிறு துண்டையும்
வடிவம்	திருமேனியும்
மொய்ய சீன்	சொந்தித்த சீண்ட கோ
குழந்தாழ்ந்த	யாகங்கள் தாழ்ந்தவை
தோள்சூழும்	அப் பெற்ற திருத்தோள்
	சூழும்

பாவிபேன்	} பாவிவான என்னுடைய கண்மூன்றோபுடையபடா நின்றன.
மூன் சிறமும்	

* * * [கையுள் என் மூகம்.] உலகத்தில் தக்கம் கிஞ்சிதம் முகந்தைத் தைத் தலத்திலே வைத்துக்கொண்டு சிந்தை வைக்கிப் பிடிப்பதென்ற ஒன்றும்; அந்த நிலைமை பராக்ஞாபகிக்கு முண்டாயிற்று; அங்களை முகந்தைத் தைதிலேயிட்டுக்கொண்டு வைத்துவிட்டான்; அதுண்டை தாய்மார் 'சான் சிதை சிறுக்கிக்கு இப்படியும் ஒரு திருப்பயுண்டோ?' என்று முனிப, அதற்குத் தலை உறுகின்றது;

திருக்குறளுக்கு நம்பியிற் சொந்தாமரைக் கண்ணும், அந்நோக்குக்குத் தோற்றவர்கள் இளைப்பாறாமல்கூடும், கையையும் மேலைபுக்கொண்டு அறியித்த அறிபவேண்டுமபயபாண இடைபுக, இவற்றைக்கு ஆசையமான வடிவும், * களி வண்டெங்கும் வைத்தாற்போல் கமழ் பூக்குழைகள் தடத்தோன்மேல் பிளிர சின்று * என்கிறபடியே திருக்குறள்கள் அநிய சிந்த திருத்தோள்சூழும் என் முன்னே தோள்கு சிந்தையே!; அதை அனைக்குமாத கைக்கு எட்டாகமயி னுலே கையுள் மூகம் வைத்த கையவேண்டியதாயிற்று, என் செய்கேனென்று னாயிற்று.

மைகோள் மாடம் = உஞ்ஞன் எம்பெருமானுடைய சிழிபட்டானே
சுருமைபூண்ட மாடங்களை யுடையது திருக்குறளுக்கு. (அ)

முன்கின்றயென்றதொழிமுகளும் அங்கையதும்முனிதீர் *
மன்னுமாடத்திக்குறங்குடிகம்பியை வான்கண்டின் *
தென்னிசீன்முடியாநியை உலப்பிலனிகவத்தன் *
உன்னல்பிலமுதாசிலத்து என்னெஞ்சும்கழியனே. (உ)

மூன் சிக்கும்	} '(சிறுசிறுவன் சி) மூன் காணவந்த சித்தென்றுப் என்ற வன்னை கோக்கிச் சொல்லி
தொழிமார்	
எனும் அங்கை	} தொழிமார்தனும் தாய் யாகும் மாந்தனுள்ள சிவன்
முனிதீர்	
மன்னு மாடத்	கண்டுகினைநீக்கன்;
தென்னிசீன்	கண்டுகினைநீக்கன்;
உலப்பிலனிகவத்தன்	கண்டுகினைநீக்கன்;
உன்னல்பிலமுதாசிலத்து	கண்டுகினைநீக்கன்;
என்னெஞ்சும்கழியனே	கண்டுகினைநீக்கன்;

சென்னி	திருமுடியினே
சீன்	சீண்டி தோள்முறி
முடி ஆதி ஆய	} திருவயிடுக்கம் முதலான வள்ள
உலப்பு இன்	
அணி-கவத்தன்	என்னிந்த
	செந்தியதொரு பொருள்
	நிப திருவாய்மொழி
	புடைய அப்பெருமான்

எனவ் பால் } என்னதும் பாதம் | என் செஞ்சம் } எனது செஞ்சா விட்டுப்
அமுது ஆடு } அமுதமும் போனே } ஷியான் } பேசென்றிவன்.

* * * [முன்னின்று யென்று.] மகனிரக்கு நாமமே பெருஞ்செவ்வமாதலால் ஒருவர் கண்ணிலும் புலப்படாமே மறைந்து கிற்கை முறைமைபாடுக்குக், இப்பென்பின்னை பலருக்கான முன்னிற்கையாவதென்? என்று தோழியரும் அன்றையரும் சிறுபாடுன்றிருப்பது கண்ட தலைபுகாக்கிச் சூழும்;

* செவ்வமலை கழலில் கிற்றிதழ்போல் கிரகில் சேந்திகழாழிசனாக இன்னிணியும் அகாலில் தங்கிய பொனவடமும் தாள் கா மீதுகொயின பூவொடு பொன் மணியும் மோதிரமும் கிழியும் மங்கல வலம்படைபும் தோள்வகையுள் குழையும் மகாமும் வாகிகளும் சட்டியுமென்துமபடியான தில்பாபாணங்கள் திருக்குறளுக்குடி கமழியினுடைபவை என்னெருகாவிட்டு இறைபொழுதுமக ளாமல் முன்னே தோன்றா கிழை, நான் பின்னே கிழ்பத எக்கனாம? நான்மட மச்சமெல்லாம பொய்த்தபொம்படி அதை என்னெருகா ஆக்கியித்த பின்பு நான் நான் கரத்திருக்கவொன்றுமோ கென்றாவித்த. (30)

கழியமிக்கதோர் காதலனியென்று அன்றைகாணகொடாள் *
வழுவிலக்கீத்தித்திருக்குறையுமபிவை கடைகண்டபின் *
குழமித்தேவர் குழங்கன் கைதொழச்சோதிவேன்னத்தினுள்ளே *
எழுவதொருகுவேன்னெஞ்சுள்ளேயும் ஆர்க்குமழிவரிதே. (30)

இவன்	'இப் பென்பின்னை	குழமி	செருகி
கழிய மிக்கத	கிழையும் அநிரித்த கிண	கை தொழ	கெமிக்கும்படி
நீர் காதலன்	கூண்பான காதல	சோதிவென்றத்	தேனும்மாறாதத் தி
என்ற	புடைபுகள்' என்ற	தின் உன்னை	விடைபினை
	சொல்லி	எழுந்த	எழுமின்ற
அன்றை	தாயகாவன்	தூட்டரு	கிவகூண்பான
காண	உம்பிவை கெமிக்க	என் செஞ்சம்	கித்தாறுவானது
கொடாள்	கொட்டுகிறதினும்;	எழும	எனது செஞ்சுக்குள்ளே
வழு இல் சேத்தித் திருக்குறையுடி			பிரகாரிசென்றது;
கமழியை நான் கண்ட பின்—;			(31)
தேவர் குழாம்	கிதய கவுகிரகின்	ஆக்கும்	எப்படிப்பட்டவன்எனும்
என்	திருக்கன்	அறிவு அரிது	அறிவமுடியாததே
			யாரும்.

* * * [கழியமிக்கதோர்.] 'கோகத்திற் அபிமத விஷயங்களைப் பிரித்தால் காட் செல்ல காட்செல்ல அநேகம் குறைந்து வருவதைக் காணுகின்றோம்; அப்படி யிருக்கவும் இப்பென்பின்னை தாள் கடைத்து பிரித்த திவ்யத்தின் மேன்மேலும் காதலகையல் ஏறகின்றும், ஆதலால் இனி இவன் ஒருகாலும் திருக் குறையுடி கமழியை கெமிக்கவொன்னுமே செயதவிடவேணும்' என்று அன்றை சொல் லிக்கொண்டிருக்க, அதுகேட்ட தலைவி உறுதிசென்றாள்;

உலகத்தாருகடைய காதலின் சிவரபமொ கன்னிடத்தம் பார்ப்பது? லெனகொ ஈடுபடும் கிஷபத்தினொ கான் ஈடுபட்டது; குறையற்ற சேர்த்தியை யுடைய திருக்குறங்குடி கம்பி பக்கலிவன்றோ கான் ஈடுபடப்பெற்றது. நித்ய ஸூரிகளினுடைய தீரணவகை பெரு மென்னத்திலிழைக்காரப் போலே கை கோத்துக்கொண்டு இழியவேண்டுமாய்வு தேஜோராமியமாவதோர் திருவுருவம் என்னெஞ்சினுள்ளே திகழா கின்றது; * திகழுகிறியவயா கிமம்? கெள பொயி நாவி லுமா? ஓரமம் பீபஃ! கவுயு. துயு. ஸய்யாஜு. ஓ. மூட்டகம் = நித்ய பித்திரியபதாதிமம் மஜேறா போகிராமயி னுந்தாகம் தியூ, அப்பதர்சன கிரஸஸா தர்ச்சாஜம் * எனதுமாபோலே அதுதான் பார்க்கும் நிலமலகாதது; அன்னதோருரு என்னெஞ்சினுள்ளே எழாதிருக, தாய்மார் காணக்கொடுத்தா லெனன? காணக்கொடாவிடுகென்ன? எனருளாவிற்ற. (கௌ).

அறிவரிய பிராணை ஆழிவாய்க்கையினையெயலற்றி *
 கறிய கன்மலர்வாடி கன்துருகர்ச்சடிகெய்க்கொன்ன *
 குறிகோளாபிரத்தஞ்ஞளவைபத்தம் திருக்குறங்குடிபதன்மெல் *
 அறியக்கற்றவல்லவன்வெட்டினவன் ஆழ்வடல்வூலத்தஞ்ஞளே.

அறிவு அரிய பிராணை	}	ஒருவர்க்குமறிய கொண் ணாக ன்னாவிவாயும்
ஆழி அம் கையகோபே		திருவாயிழை அழுவ திருக்கையிலே உடையகோபுமிருக்கிற கம் பெருமாணியே
அவற்றி கறிய	}	காவ்வெருவி, பரிமாண் பித்த
கன் மலர் வாடி		கன்ம பூக்களை காடு பகாரை
கன் குருகர் சடிகோபன கொன்ன;	}	ஆயிரம் பகாரைஞா
திருக் குறங்குடி அறன்மெல்		திருக்குறங்குடி கிஷய லிப்பெயினதாய்

குறி மெல்	}	கம்பெருமானுடைய திவ்யாவயக திவ்யாபுத திவ்யபாசனவாஞ்சானம் கை யுடையதான்
இவையத்தம் அறிய கற்ற கவ்வா		இத்திருவாய்மொழியை பொருளும் தெரியுமபடி ஓதி தேறினவர்கள்
ஆழ் கடல் ஞானத்தன	}	ஆழ்ந்த கடல் குழ்ந்த ஞானத்தன இவ்வத்தன்
வெட்டினவர்		நெத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களாகக்கொண்டாடப் படுகென்ன.

* * * [அறிவரிய பிராணை] கவுயு திருவாயிழையுமாவிருக்கிற தன்னுடைய அழகு ஒருவர்க்குமறியவொண்ணாதபடியிருக்கிற கம்பெருமாணியே அவற்றித் திருக் குறங்குடி கம்பி கிஷயமாக ஆழ்வாசுருகிச்செய்த இத்திருவாய்மொழியை அறியக் கற்றவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவகாரவபெணமர்களாய விது பெறுவா கென்று பலன் சொல்லித் திக்கக்கூறாவிற்ற.

கறிய கன்மலர்வாடி = ஆசார்யத்தொடர்த்தித் ஞானமும் பகாரணத்தில் * கவுயு திவ்யபூசுரபேகையுற மலர்காடி ஆட்செய்ய உப்பக்கொண்டு ஆகாக்கொண்டு வாகும கிஷயம் கொண்டுக்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது” என்கிற

ருக்மிணியின் விபரம்பொருளத்தில் மனமாவதாமுனியன், “உதய நன்மலர்
நாடி என்மொழியே சேஷத்தபரிமளபுத்தமாய் சனகம்பமான ஆதம்புத்தபம்
களைத்தேடி” என்று பொருளருளிச்செய்ததும், “சனகம்பாசபாணக்கவிதும்
‘பரிமளத்தபுத்தபம்’ சனகம்பமான புத்தபம்போலே ஆரப்பந்து சொன்
னவாசிரம’ என்று பாபத்த விசேஷமாய்ச் சொல்லிவிருக்கையால், இவர்க்கு
நினைவு ஆதம்புத்தபம்மீதே தெடி பென்றிதிது என்றவென்னவெனும்” என்
றுருளிச்செய்ததும் இங்கு அறிபத்தக்கன.

ஊடி என்பவரது வினைபெச்சமாகவும் கொள்ளவும்; இ விருதிபெற்ற
பெயராகவும் கொள்ளலாம்.

குறிஞ்சேன் என்மொழி அகடமொழி ஆவிரத்திற்குமாகலாம், இப்பத்துக்கு
மீதமாகலாம்.

அறியக்கற்று வல்லவர் வைட்டனாவர்—எஃகு பார்த்துக் கற்கையென்றிக்
ஆசார்போச்சாரண அதுச்சாரணமுனே அப்பலிக்கையென அப்பபாத்தபம்
பண்ணி, உபதேசமுத்தபமே அர்த்தத்தாரணம் பிறந்து அததேசத்தவரது
அதுட்டிக்கவும் வல்லாரணம் சீவனவதவலித்தி புண்டாகுமென்ற
தாயிற்று.

இப்பத்துப் பாசாக்கிளக் கற்றதனாலேயே கவனவதவம் வரித்திந்து
விடமாட்டாதென்றும், நிருவரம்மொழியாசிரமம் கற்றதனாலும் பண்ணி இப்
பதிகத்திற்குமாத்திரம் உரினது ஒருவகையான அறிசெய்யத்தென்றும் நிரு
வரணம்பற்றிய அழகியமனவானப பெருமான் கையகுர் ஆசார்புறமுதயத்திலே
“கற்றக்களையாரும் அறிபக்கென்று வல்லாரணம் கவனவதவ வரித்தி” என்
றுருளிச்செய்தார்.

“சூழ்கடல் குலத்துள்ளே—வைட்டனாவர்” என்றவிடத்தாய்க்கிள
விடு;—“மருபுயியான கையகத்திலிருக்கச்செய்தே நிற்பனவிரிசென்கொடாக்
கச் சொல்லலாப்படியாகலக்கன் உகந்தருளின கிலக்கனில் வாழியபுமவர்கன்.”

ஐந்தாத் நிருவரம்மொழி உரை முற்றிற்று.

சூழ்வார் நிருவரகனே காணம்.

10. ஸ்வை பக்ஷை: மனோஜ்ஞ: * குழுமித் தேவர்குழாங்கன் னை தொழுகித்பாதி. * கித்பனாஞ்சியமுதற்கனகாதும தர்கநீயராய்க் கொண் டருக்கிற,

தேவ:— திருக்குறங்குடிசம்பி,

ஸ்வாகாம்— தம் அடியரசர்களுக்கு, அஜஸ்ரம்— இடைவிடாமல், ஸம்சுதி வீஷயநயா பாதி — மறக்க வெளன்னாமே உருவெளிப்பாட்டாலே திசுங்கென்றார், இதி அப்யதாயி — சன்றருளிச் செய்ப்பட்ட தென்கை, (*)

ஐப்பியில்லை திருவடிகளே சரணம்

தரமிடோபதிவந்த லங்கதி,

காஷ்டஹ்நெஹமஹதெவதி ஸாவகாபா
லஹ்நெஹஸாவயவஹஸாணாஹிஷ்டஹ்நெ
ஹ்நெஹஸாவயவஹஸாணாஹிஷ்டஹ்நெ
ஹ்நெஹஸாவயவஹஸாணாஹிஷ்டஹ்நெ

(சுருத்த.) * என்னனெயை வென்றி ஐந்தாவது திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸந்தோஷத்தோடும் துக்கத்தோடும் கூடியிருந்தார் சீழத்திருவாய மொழியில் சென்ற விபாமோதனம் தலைமடித்தவரே பரவகா பாகர்வந்த தாலே எம்பெருமானுடைய தீவபாவவகைகளையும் தீவபாபாணங்களையும் தீவ பாயுதங்களையும் உருவெளிப்பாட்டாலே காண்பெற்றதனால் ஸந்தோஷம்; நோர் கொடு நேசே அதுபவிக்கப் பெருமைவினாலே துக்கம். ஆக, பீதையும் அபரித யும் கலந்த கலையாப்பச் சென்றது என்கை.

ஜீயத் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி துற்றந்தாதி.

எங்ஙனே கீழ்முனிவ நென்னையினி கம்பியழகு
இங்ஙனே தோன்றலின்ற நென்முன்னே—அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன்
சுருதுமலர்க் கின்பக் கடல்.

நீர்	} தோழியரும் தாய்மாரு மன கீதகன்	உரு வெளிப் பாடு ஆ	} உரு வெளிப்பாடென்றும் பரிசினே
இனி என்னை எங்ஙனே முனிவது	} இனி என்னைச் சிதையு மோ?	உரைத்த	} அருளிச் செய்த
சம்பி அழகு	} திருக்குறளாகவு மையி யின கடிவழகானது	தமிழ் மாறன்	} தாழிட உதப்பதவந்த காண மமமழவன்
என் முன்னே	} என் என்னெனினிம்	சுருதுமலர்க்கு	} தமதுமகிந்திப்பவர் சுருக்கு
இங்ஙனே தோன்றலின் உறு அங்ஙன்	} இதோ ப்ரதபகமாயத் தோற்றுகின்றதே? என்று	இன்பம் உடன்	} ஆனந்த வாரமாயிகுப் பு.

* * * திருக்குறளாகவு மையின் தியபாவபலனெனத்தர்யம், தியபாபாண
வெனத்தரியம், தியபாபுதனெனத்தர்யம் ஆகிய அழகுகளிலே கொஞ்சபறியுண்ட
ஆழ்வார அரவாதமும் அவற்றையே வரப்பெருவாகிறக, அதுண்ட தாய்மாச்
சிறி கிஷிக்கப்புக, 'என் கீதகன் கிஷிக்குமனனிலே விறகின்றோலிலையே, உரு
வெளிப்பாட்டாலே சம்பியின் அழகு என் முன்னே வந்து தோன்றுகின்றதே!,
இனி என்னை கீதகன் பகவத்கிஷயத்தின் கின்றும் மீட்பபாப்பத பவனற்றதே
வாகும்' என்று அவர்களுக்குத் தெரிகிறத்தகை இத்திருவாய்மொழியின்
பாமேயம்

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் கலந்து
உண்டாயிற்று. அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாக்காச் சிந்திப்பவர்களுக்கே வென்னில,
ஒருகாரும் துன்பமுண்டாகபாணத்திலிலை, இன்பமேவாகும் என்அம ஸஞ்சிப்
பித்தருளினாராயிற்று. (சுரு.)

ஜீவத் திருவடிகளே காணம்.

கடல் ஞானம் } இவ்வுயிற்றுள் உண்டாகுதல் | என் சொன்ன } என்ன பென்ற
தீர்க்கு } உண்டாகுதல் | கேள் } சொன்னபென்?

* * * [கடல் ஞானம்] கடல் குழந்த ஞானம் முழுவுதையும் படைத்தவன் பக வானேயாவன்; சாந்தோர்ப் உபசிவத்தின் உலகெவ்வொங்கு! உலகெவ்வொங்கு, வாகவெவ்வாநிதீயன்றோம் * என்ற ஒதிக்கிடக்கிற விடத்தில் 'உலகெவ்' என்றும் 'வாகவெவ்' என்றும் 'உலகிதீய' என்றும் மூன்று வார்த்தைகள் இருப்பதனால் அமழுவன்றும் மூன்றுகள் காணவருமாய் எப்பெருமானே பென்றிது என்று கொளவையேனும். வேறொரு உபாதா வந்து இவ்வாய் தானே உபாதா காணாபூதனாய், வேறொரு ஸ்ரீமதாரிகாணாயில்லாமல் அதுவும் தானேயாய், வேறொரு கிமித்தகாணாயில்லாமல் அதுவும் தானேயாயிருப்பவன் என்பதையே அந்த உபசிவத் வாகவெவ் தெரிவிக்கும். இங்கு யானே என்கிற ஏகாதத்தினால் அவ்வாதத்தே தெரிவிக்கப்பட்டதாய், மூன்றுகள் காணாமாயிருந்துகொண்டு பரபஞ்சவருஷ்டியைப் படைவினது தானே பென்றிருள்.

கடன் ஞானமாவேனும் யானே = உலகத்தின் ஒருவன் ஒரு வந்தாவைப் படைத்தால் படைத்தவனுக்காய் பெயர் கேள்ய, படைக்கப்பட்ட பொருளின் பெயர் வேறுபடுக்கக் காண்கிறோம். எப்பெருமானாயில் வந்தால் அப்படி யானது; படைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வந்தாவிலும் தான் அறியவேண்டுமே நாம ரூபங்களை உண்டாக்கிவிடுப்பதனால் அவனேவந்தக்களைச் சொல்லும் சொற்கள் தன்னாலும் வந்து வரிகுமாய் அவ்வாய் கிற்பவனும் தானேயாதலால் கடல் ஞானமாவானும் எப்பெருமானேயாவன். வேதாத்திகள் அப்பவனாக வந்ததி பென்பர், அது இங்கு அறிவத்தக்கது இப்படிக்க கடல் குழந்த வுலகைவ ருயோயிருப்பதும் தானே பென்றிருள்.

கடல் ஞானம் காண்டேனும் யானே = தன்னுதவமாரு மறிவாமல் தானேயோர் மன்னும் குறகுத்தினமாயினியாய் மாவகிதன் பொன்னியதும் வேறு கிண்கண்டத்திருந்து, போர்வோதர்மங்களை மனங்கொள்ள வகுத்திட்டு ஒரு சூர்த்தி என்னுண்டாய் பாதததால் வானப்பமுலகமன் மன்னு! தரு கென்று வாய்விடப் ப, மற்றவனும் என்னுள் தரப்பட்ட கென்றலும், அத்தனைக்கண் மின்னார் மணிமுடிபோல கிண்கண்டம், மேனெதேத பொன்னார் கிண்கழற்காணேழு கரும போய்க்கடந்து அவகொன்னுவதார்தனங்கக் செல்கீட்டி மன்னிவங்க விடத்தை மாவகிதன் வகுத்திட்டுத் தன்னுதவமாரு கிண்கழற்காணேழு தானேயென்றிருள்.

கடன் ஞானங்காண்டேனும் யானே = பூமிக்குக் கருமாவகவந்த கடல்தா னே இத்தையழிக்க அண்டத்தின் முகடகிலே அமுதின் விதனை மறாவாறும் மாதி இடந்தெடுத்துக் கொண்டுவித்ததும் தானே பென்றிருள்.

காண்கின்ற என் காரிகை	பகைநிலையுடையத உட்கையடி காண்போகெத என்மகன்	காண்கின்ற என் காரிகை	காண்படுகின்ற ஐன தத்துவமெல்லாம் பா வானேயென்னும்
காண்கின்ற கிலம் எல்லாம் பானேயென்னும்	காண்படுகின்ற பூமிபெய் காம் காண்பென் மென்	காண்கின்ற கிலம் எல்லாம் பானேயென்னும்	(இப்படி இவன் சொன் துவதானது)
காண்கின்ற விசம்பு என் காம் பானே என்னும்	காண்படுகின்ற ஆகாச மெல்லாம் பானே பென் மென்	காண்கின்ற கிலம் எல்லாம் பானேயென்னும்	அழகிய கடம்போன்ற வடிவையுடைய என் பெருமான் வந்த ஆவே சித்ததனாலே
காண்கின்ற மெய்நீ என் காம் பானே என்னும்	காண்படுகின்ற தேவ புருஷம பானே பென் மென்	காண்கின்ற கிலம் எல்லாம் பானேயென்னும்	(இப்பென் பின்னை) செய்தவனானே
காண்கின்ற இ காற்ற எல்லாம் பானே என் னும்	காண்படுகின்ற காவு கனம் பானே பென் மென்	காண்கின்ற கிலம் எல்லாம் பானேயென்னும்	இவ்வகையெல்லாம் மற் ருவது காண்பவன் என்
		காண்கின்ற கிலம் எல்லாம் பானேயென்னும்	என் செய்வது என் தக் கூறவேண்டும்?

* * * [காண்கின்ற கிலம்] காண்காண என்னை காணவொன்றாதபடியிருக்
கின்ற பூமிபெல்லாம் எம்பெருமானிடம் வழக்காதனதும், மறதும் ஆகாசம்
தென்னும் காவு அப்பு என்னை பூதங்களும் எம்பெருமானிடம் வழக்காதனதும்
இத்தன்மையைய பெடுத்தக்கூறி அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் காணே பென்
மென் பாரம்புராபடி. இது கடல் வண்ணஞ்ஞன் வர்வேசுவன் வந்த ஆவேசித்
ததனாக் போதும்.

[காண்கின்ற வலகத்தீர்க்கு.] “தீர்க்களும் என்னைபெருக்கக் காண்கின்ற
நோனாகி உட்களாகு காண் என்ன பாகாமிட்டுக் கொத்துவது? உட்களோடு
என்னை வாய்புண்டோ சொன்னவொன்றாகமக்கு?” என்பது எம்பெருமானிடம்.
“வேகமொழிய அறிவாத உட்களாகு என்னென்பதாகக் கொத்துவேன்”
என்பது பன்னீராபிரவாக.

[காண்கின்ற என் காரிகை.] பிரதான காணமுடியாததையும் காண்பவ
ராகிற்று ஆழ்வாசர். “என்னுதனகென்னும் என்முனிவரின்பம் தலை
செய்ய” என்றவிடத்து எடுக்கென்கக. (5)

செய்கின்றதிபெல்லாம்பானேயென்னும்
செய்வகின்றனகனும்பானேயென்னும் *
செய்துமுன்னிந்தவெல்லாம்பானேயென்னும்
செய்கைப்பயனுண்டபென்னும்பானேயென்னும் *
செய்வகின்றசெய்யுண்டபென்னும்பானேயென்னும்
செய்யகமலக்கண்ணனேறக்கோலே? *
செய்யவலகத்தீர்க்கினைவென்னோன்னகென்—
செய்யகவிவாழினமன் திரத்தே.

பாசவன்யமடிபாக வந்த சொயும் வெளியிட்டுச் சொல்லத்தகாதது என்னுமிடம்
நீகன் அநியனெண்டானோ? சொல்லவாய், ஆகாது என்று அநியாமே
சொல்லு சொல்லென்று அலைக்கிறீர்களே!. [செய்ய] சுபடமதியாமல்
குறுகுவான் என்றபடி. (சு)

திறம்பாமல்மண்ணகக்கின்றேன்பானெயென்னும்
திறம்பாமல்மலையெதேனெயென்னும் *
திறம்பாமலககணக்கென்றேனெயென்னும்
திறம்பாட்டியன்னைவணக்காதேனெயென்னும் *
திறம்பாமல்கடல்கடைத்தேனெயென்னும்
திறம்பாதகடல்வண்ணனெறக்கொடுக ? *
திறம்பாதவலகத்தீர்க்கென்கொல்லுகேன் ?
திறம்பாதென் தீகுமகளெய்தினவே. (டு)

என் திருநகன் } என் சொல்லமாவான் பாசவருகவாயி.	கடல் கடைத் தேனென் } எனே கடல் கடைத்தே னென்கொள்;
திறம்பாமல் மன் கக்கிள் } திறம்பாமல் துதிவலக தென் பானே } கதை வானே கக்கிள் என்னும் } தேனென்கொள்;	(இப்படி துதிச் சொல்லு கதானது)
திறம்பாமல் மலையெதேனே } சலியாதபடி சொல்கத் தன் மலையைய எனே யெதேனே } என்னென்கொள்;	திறம்பாத கடல் வண் னை ஏத கொடுக } அடியாரை கொடுக்க தில் சலியாதகனும் கடலகண்ணுமான் எமபெருமான் ஆயே சித்தத்தனென?
திறம்பாமல் அகரணர கொன்றேனே } தபாதபடி (தேனென் குதலிய) அகரணர எனே கொன்றிட்டே என்னும் } என்னென்கொள்;	திறம்பாத கடல் கதிரேக்கு } இச்செய்தியை அகலியம் அறிவித்திரேனென கொன்ற கதிரையிருத் திற உலகத்திரேனான உலகனென்கொள்
அன்ற இவரை } அக்கரணத்தில் பஞ்ச பண்டங்களின	(இப்பென் பிள்ளை)
திறம் காட்டி காததேனே } உபாயகன் காட்டி எனே காதத்தேனென் என்னும் } என்னென்கொள்;	திறம்பாத பெரிசை } தரிசுஞ்சொல்லி மீட்ட கொன்னுதபடி அகடை திருக்கிற தன்னமகிளிப் பற்றி
திறம்பாமல் } அபாயமொன்ற யின்றித்தே	என் சொல்ல கேள் } என்ன கொன்ற சொல்லுகொள்?

* * * [திறம்பாமல்] கெடுதலென்றும் காராதபடி நிலவுகதெனதக் காப்பவன்
எமபெருமானே; இவ்வாறு பண்டு பகிக்கொபததினா எழுநான் இடைவிடாது
மறழ பெய்தித்தபோது “கொடியேன சொந்தமகாத் ககலிரகளை கொல்லு
மழிந்தில் காதற்றில், வடிவென திருவுகிர் கொன்றுமின்” என்னுமபடியே அநா
யானாகக் கொன்றதனமகிளையக் கொற்றக்குடையகத்தாங்கிவினறையனும் எம
பெருமானே. தேவகரவுத்தம் கடைபெறுமபோதெனவாய் அகரணரே மாய்ப்

பயனும் எம்பெருமானே; * சூலஹஸ்தபாஃ சூலஹஸ்தாஃ சூலஹஸ்தாஸு
 ஹஸ்தாஃ—கருஷ்ணாச்சபாஃ கருஷ்ணாயம்; கருஷ்ணாச்சபாஃ ச பாக்டவாஃ *
 எனதும்பக பஞ்சபாக்டவர்களை சகித்தருளினவனும் எம்பெருமானே; * மத்
 தாம் நாட்டி அனந்த மதரக் கொழுஞ் சாறுகொண்ட கந்தரத் தேனருடையா
 றும் எம்பெருமானே; உன்மை இவனாமிருக்க, அங்காரிபகவதென்றும் நானே
 செபதேவனாகிருள் இப்பராக்ருச நாயகி; இங்கனெனசொன்னது கடல் வன்
 னன் வந்து இவனிடத்த ஆலேசித்ததனினே போதும், 'தேட்டல்லது கால்
 வரங்கோம்' என்கிருக்கிற உவமனாக்கு நான எத்தரச் சொன்னது?

“ஆழங்கோலிலே சிழிந்தாப்படிமம் கையிலே கிணிராயே சொல்லைப் போமோ?” என்பது எங்கிருந்தே? ... (6)

தினமேயுமியேத் தினென்பா நெயென் லும்

இனவேறுகிச் செற்றேனுட்பலனேயென்றும் ௯

திருவாரூர் கல் உழைத்ததே தனதும்படவேமென்னும்

● ஸ்வாமிநாதர் கருத்தே ஐயம் உண்டோயென்றும் *

இனலாய்ச் தலைவனாய் யாடுனபென் னும்

இனத்தேவர்தலைவன்வந்தேதக்கோலோ? *

இதுவே அண்டலீன்களின் உயிர்பெயர் சொல்லாகா ?

இனவேற்கண்டான் பென்மகனாற்றனவே.

(2)

இளம் தேன் } தேர்ப்பாட்டைய வெந்
கண்ணீர் சுவர் } திருவிறை கண்ணாறுக
முகம் } புடைவளைய எம்மகன்.

தினம் தேவ
மலை எந்தி
யோன் யானே
என்னும்

ஶ்ரீமத் ஏதகன் செந்தேஜம் யானே ஏன் ஏ. ம	உடம்பாவந்த எருது கைக் கொன்றேஜம் யானே கொண்கிருன்.
--	--

இனம் ஆன
 கன்று மேயத்
 தேனும் யானே
 வன்னம் } கட்டைகட்டமான
 கன்றுகளை மேய்த்ததும்
 யானே வென்றிருக்கிறேன்.

தினம் ஆகியது } திதான பகவத்குடும்பம்
 காலதேனும் } கலை சகித்ததேனும்
 யானே என } நானே பெய்கிறார்.

இதன் ஆய்வுத் தகவலும், வரலாற்றுச் சான்றுகளும் } இவ்வாறு கூறுவதற்குத் தகுந்தவர்களுள் போய்க் கருத்துடனும் வரலாற்றுச் சான்றுகளும் யென்கிறார்.

(இப்படி இவன் சொல்லு
வதானது)

இதன் தேவதர்மபாவம் வந்த ஏத லோலோ } சிவபாதசிகரம் குழாய் னோடுதல் தீயவனுள் லாடுவதற்கு வந்த அலோகத்தையனலோ?

உத்தரவினது } திரு. அடைந்த இந்த
வாயுவியாதம்

இதன் மேல் } மேல்பேரன், த-கண்ணாழ
கண் கண்ணீரு } அது புடைந்ததன் உள்
கண்ணீரு

என் சொந்த } எதென்ற சொந்த
கை } கை?

* * * [இனவேய்யமலை] “திரம்புளம் மலைபெடுத்தேனே பெண்ணும்” என்று கீழ்ப்பாட்டிலும் கோவர்த்தகோத்தரணம் செய்தது எனே பென்று சொல்லி விருக்கச்செய்தேயும், யின்மே “இனவேய்யமலை யெந்தினன் யானே” என்றித விது என்னெனினி; புருத்தி முதலிய தோஷங்களைச் சங்கிக்க கிளமோ இது? * அத்பந்த பத்தியுத்தரணம் * சாந்தரண காவ சந்தயி * என்று தாங்காமபின் திரேப பரிமாற்றம் முறைமை சொன்னிந்த இவ்வனை சங்கிக்க இடமிலையென.

இனவேறுகள் செற்றேனும் யானே — கிளவெய்யின் அமசனாகப் பிரத்த தனஞ் கிளவ் எனற பெயராக வழங்கப்பட்டுவந்த கபினினைப் பிரட்டாகைய மனஞ் செய்தகொளருதற்காக அயன தக்கை சம்பாசன்கமாகக் குறிப்படிபடவருக்கும் அடக்காத அளவாரியேசயபெறற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணிரான் ஏழு திரு வருக்கொண்டு செய்த வலியடக்கி அபிரட்டாகைய மனஞ்செய்தகொண்டன னெனபது புரணப பிரதிததம். இத்தச் செய்கிச் செய்தது எனே பெண்டினுள் இப்பரங்குச ஈயி.

இனவான் கன்று மேய்த்தேனும் யானே — திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியின் (2-5-8) “கன்றுமேய்த்த கிளைபாட வல்லான்” என்றார்; இயகே ‘கிளைபாட வல்லான்’ என்ற சொற்போக்கு மிகவும் குறிக்கொன்றதத் தது; ‘யானே கொல்லவல்லான்’ ‘செய்ய கொல்ல வல்லான்’ என்றால் ஏற்கும், இவ்வனை “கிளைபாடவல்லான்” என்னவனமோ? கிளைபாட்டுக்கும் ஒரு வல் வனம் வேண்டுமோ? எனற சங்கை தேன்றும்; அதற்குப் பரிணாமம் ஆழ் வார் தாமே அடுத்தபடியாக அருளிச்செய்திருள்—“வனாய்களினில் நடம்பருகு கருமுநிலை” என்று. இயவிடத்திற்கு பட்டர் அருளிச்செய்யும் கிரேஷார்த்த மாவது — மலைமேல் காடகிளையுண்டான தடாகங்களில் கன்றுகள் தண்ணீர் குடிக்கப் புருத்தான் இளங்கன்றுகளைக்கொய்யனே கிரேசை முன்னேயிறவிக் குடிக்க இறுய்க்குமாம்; அக்கன்றுகட்டு கிருண்ணும் விதத்தைய பழக்குகிப்பதற்காகக் கண்ணிரான் தான் தன் முதலினே கையைக் கட்டிக் கவிழ்த்து கின்று தாண்டி சமுது செய்து காட்டுவதும்; அதைச் சொன்னுறறது “வனாய்களினில் நடம் பருகு” என்று. இப்படியப்பட்ட கண்களையை கிளைத்த “கன்றுமேய்த்த கிளை பாட வல்லான்” தான்றார் திருமங்கையாழ்வார். அங்கனே கிளைபாடனது காரணென்குள் இப்பெண்கிளனை.

இனவாநிறை காத்தேனும் யானே — ப்ரஹ்மசர்பாச்சரமதர்மங்களை அதுட் கத்திருத்து யினபு க்ருஹைதாச்சரம தர்மங்களை வறுட்டிப்பாகாப்பேரானே இன மையிகே கன்றுகளை மேய்த்துப் பருகம் கிரையின பின்பு பரக்கினை மேய்த்ததும் எனே பெண்டினுள்.

இனவாய் தலைவனும் யானே — ஆய்களஞ்சுருள்ளே கண்ணிரான் தான் தலைவனாகிருக்கவரவது என்னென்னிற்; * தன்னேரையிற் பிள்ளைகென்றெ

படியே தன்னோடொத்த பருவத்துப் பிள்ளைகளும் தாழ்மாவத் தீம்புசெய்து
திரியுமிடத்திலே தீயிலை தானே தலைமைபெற்றிருப்பதானும், அத்தகைய தீயு
களை செய்ததும் வானே பென்கிறான். இப்படியான சொல்லுபது மித்யைவா
வாதன வந்து சூரூத்திரவாய்மொழி போலும். ... (க)

உற்றுர்களெனக்கீழ்நிலையாகுமென்னும்

உற்றுர்களெனக்கீழ்க்கெல்லாகுமென்னும் *

உற்றுர்களைச்செயவேணும்வானேயென்னும்

உற்றுர்களையழிப்பேணும்வானேயென்னும் *

உற்றுர்களுக்கூற்றேணும்வானேயென்னும்

உற்றுரிவிமாயன்வக்தேறக்கொலோ? *

உற்றீர்கட்கென்கொல்லிச்சொல்லுகென்பான்?

உற்றென்னுடைப்பேதைதயானைக்கின்றவே.

(எ)

என்னுடை	} என்னுடைபிற	} பெண்பிள்ளை
பெணை		
எனக்கு உற்றுர்	} எனக்கு உறவினர் ஒரு	} வருமிவனை பென்கிறான்.
என் சூரூம்		
இவனை என் னும்		
தீய்கு எனக்கு	} இவருவிலை எனக்கு	} பாவமும் உறவினர் என் றென;
உற்றுர்களை		
எல்லாகும்	} (என்கை) எனக்கு உற்	} ருக்கையாகச் செய்
என்னும்		
உற்றுர்களை	} (அத்பயன்களுக்காக)	} கிட்கென்களை (அத
செயவேணும்		
வானே என் னும்	} அத்பயன்களைத்	} கொடுத்த அகந்தைதம்
உற்றுர்களை	} அகந்தை	} யானே பென்கிறான்;
அழிப்பேணும்		
வானே என் னும்	} அகந்தை	} யானே பென்கிறான்;

உற்றுர்களுக்கு	} அகந்தையோரார்	} அகந்தையோரார்
உத்தேனும்		
வானே என் னும்	} அகந்தையோரார்	} அகந்தையோரார்
உற்றுர் இனி	} தமமுயற்சியால் தன்	} தமமுயற்சியால் தன்
யானை வந்து		
அற செய்வோ	} தமமுயற்சியால் தன்	} தமமுயற்சியால் தன்
உற்று உரை	} உற்றுக்கள்கொடு	} உற்றுக்கள்கொடு
மொழி		
உற்றுக்களுக்கு	} உறவினர்களுக்கொடு	} உறவினர்களுக்கொடு
யானை என் னும்		
கொண்டுகொடு	} என் என்னபாசாதனை	} யிடகொடு கொள்ளுகென்?
வானே		

* * * [உற்றுர்கள்] உற்றுர்களெனக்கீழ்நிலையாகும் = இத்தகுப படைபடியாகப்
பொருளாக உறவாய்; 'உற்றுர்களெனக்கீழ்க்கென்' என்றது 'படைபடியாக உறவாய்க்கீழ்க்கென்'
என்றதற்கும் உபபாசாதனை, * வானொருவன் வானுடையதில் உறவாய்க்கீழ்க்கென்
வெறுவாது தருவாய்—கமோதனம் அகந்தை உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென்
என்றது உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென்
அன்றியே, என்னோடுண்டான அகந்தையுடைய அகந்தையுடைய அகந்தையுடைய அகந்தையுடைய
உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென்
உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென் உறவாய்க்கீழ்க்கென்

உற்றார்களின் எனக்கு இங்கெல்லாகும் = கீழே உற்றார்களின் பெயர் தான் 'அவர்கள்' கருத்தானே; இது எம்பெருமான் தன் கருத்தானே சொல்லுகிறது. 'இராமன் மூட்டுவாணரப்போலே உன்னை பறிவிடத்தான் எத்தனையே பிடித்து நோக்கி கொண்டு போகும்' என்றும், "கண்காணாவிடிக் கண்ணிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி விந்து எத்தனையே நோக்கி உடனே கேட்கும்" என்றும் பிள்ளையுமாசிரியர் அருளிச்செய்தபடியே எம்பெருமான் எல்லாரையும் உற்றார்களாகவே நினைத்துக் காரியஞ் செய்கிறபடி. அதனாலே, எம்பெருமானிடமிடத் தேவதாந்தர பண்பும்பண்ணாமல்களும் * பெய்யுகுறைய காமதூர பகலென ஸ்ரீபரஜிதாஃ | தெயி நீடுவெ கண்ணெய் பகலுவிடிய உருவபுகழ் = மேயப்பக்கதேவதாந்தாஃ பகலதே சாததபாக்கிதாஃ, தேயி மா மேவ கெளரதேய! பகல்த் தவிரிதி பூர்வகம. * என்று கதைவிவருளிச்செய்தபடி எம்பெருமானையே பரிசுத்தார்களாகத் தேவதிறப்படியாக அதுதவனைச் சொல்லுகிறதாவுமாம்.

உற்றார்களைச் செயவேணும் யானே = விழுக்காப்ப போருமவானையும் வடிவழகு முதலி பலநடைக்காட்டி மகிழ்க்காவிட்டுப் பிடித்திழுத்துத் தன் பக்க விலை அபிழுக்காமைபடி பண்ணாமலானே எம்பெருமான்

உற்றார்களையழிப்பேணும் = சிலர்க்கு குடிக்குத் தக்கவாறு சூழ்ந்த பர யோஜனங்களைத் தந்து தன் பக்கவின வினதும் அகற்றாமலன் எம்பெருமான். ஆண்டான் 'சூழாதத்தினை சூழ்ந்தித்திருத்த இனையெருமாளென்பவா ஆண்டான் பணித்ததாகக் கூறும்பொருள் ஒன்றையுடம்; அதாவது— உற்றார்களையழிக்கும்பாவது கெளந்தர்ப்பம் முதலானவற்றிலே விடுபடுதல் * கிளைந்து கைந்துள் கரைந்துருகி * எனதுமாயோமே அழிந்தார்களாகச் செய்வது என்று

உற்றார்களுக்கு உற்றேனும் யானே = என்னையே எல்லாவுறவு முறையு மாண்புபற்றினா உண்டாவின எனும் அலாகனையே எல்லாவுறவு முறையுமாகப் பற்றுவேனென்கை. (அ)

உரைக்கின்றமுக்கட்பிரான்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றதிசைமுகன்யானேயென்னும் *

உரைக்கின்றவமரமும்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றவமரங்கேயென்பானேயென்னும் *

உரைக்கின்றமுனிவரும்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றமுனிவன்னைனென்கொளோ? *

உரைக்கின்றவருகத்தீர்க்கென் சொல்லுகேன் *

உரைக்கின்றவென்கொளவென்கொழுக்கே. (அ)

உரைக்கின்ற முன் ஈன் } (இப்பெயரின்) நகரஞாள் சொல்லப்
பிரான் யானே } பதிந் திருவான ஈ
என்னும் } னே பெய்கிருள்;
உரைக்கின்ற திருமுன் } ப்ரவித்தனா பிரமனும்
யானேஎன்னும் } ஈனே பெய்கிருள்;
உரைக்கின்ற அமரரும் ஈ } போகிற தேவர்களும்
யானே என்னும் } யானே பெய்கிருள்;
உரைக்கின்ற அமரர் சொன் } ப்ரவித்தனா தேவன்
யானே என் } திரம ஈனே
னும் } பெய்கிருள்;
உரைக்கின்ற முனிவரும் } ப்ரவித்தனா ஈ
யானேஎன்னும் } தா திரமுகிரிசனும்
யானே பெய்கிருள்;

(இப்படிச் சொல்லுவதானது)
உரைக்கின்ற முன் ஈன் } ப்ரவித்தனா ஈ
என்னும் } மேனென்னப் பெரு
சொன்ன } மான் வந்த ஆனே
நென்ன } நெத்தனுவோ?
உரைக்கின்ற சொன்ன } சொல்லு சொல்லென்ற
சொன்ன } கேட்டி எட்டாரா
உரைக்கின்ற } உன்னும்,
உரைக்கின்ற ஈ } விஷயமாய்ப் பேச
என் சொன்ன } மின்ற எனது அழிப
தன் சொன்ன } னு பெண்ணைப் பற்றி
உரைக்கின்ற இவன் } இவந்தான் சொல்லு
உன் சொன்ன } மின்ற இப்போகக்கூ
கேன் } என்னென்ற உற
கேன் } வேன்?

* * * [உரைக்கின்ற.] முன்னொன் யானே, திருமுன் யானே, அமரரும் யானே, அமரர்களே யானே, முனிவரும் யானே என்கிறவித அந்நவத வாத மன்று; முதல் திருவாயமொழிதன்னினே விசிஷ்டாத்நவத வரித்தார்த்தந்த நகருவின்கெழுவின பாய கவதிகாரகையே இவர் அந்நவதவாதம் பண்ண ப்ரவந்தியினே; பட்டர் ஸ்ரீராமராமுந்தவந்தின * வுதி க்யூததீப்யக்யூதீப்ய ஸாதகிபதிவொவொதாரததென சொன்னொன்னென்; பூவெனா வவாரிதி ஸவதவ்யவ்யவொவொவொன். | ஸவபூவெனென தகரத்யூ வவவதிதகதம் தகவ சிவெய்வகிதக்யூ வொவொதா ஈனவாரிபூவன! விஷயகிதெனெனெனவொ வொவொன்? * என்கிறதேவாததானே விஷயகிதத எட்டின இவரு உரைத்தத கது, முன்னென் முதலானா கிரவதீபயன எமபெருமனேபென்றவாறு.

திருமுகன் = மிகுக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கெதி நகரு திருவெரிதும் முகமுடைவன் என்றவாறு. அன்றிப்ப, திருவ என்னுஞ்சொல் நகரு என்கிற என்னெனக் கட்டத்தொழ நான்முகன் என்றவாறுமாம்.

உரைக்கின்ற முகில்வண்ணன் = 'உரைக்கின்ற' என்ற அடைமொழி முகிலுக்கும் ஆகவாம்; வார்த்தை சொன்னுதொரு மேகம் போன்றவன் என்ற இப்பொருளுகைம. (அ)

கோடியவிரிவாய்வினெயென்னும்

கோடியவிரிவாய்வினெயென்னும்பெயென்னும் *

கோடியவிரிவாய்வினெயென்னும்பெயென்னும்

கோடியவிரிவாய்வினெயென்னும்பெயென்னும் *

கோடியவனிலங்கைசெந்தேனெயென்னும்

கோடியபுள்ளுடைபலனென்றக்கோலோ? *

கோடியவனாகத்தீர்த்திவைபென்சொல்லுகேன்?

கோடியென்கோடியென்மகள்கோலங்கே.

(க)

கோடியவனின் பாதுபடுதல் என்னும்	(இப்பென்பினை) கோடிய கருமங்களின் பற்ற நிதி தருடைபே வள்ளென் னான் என் சொல்;	கோடியான் இவனைச் சொற் தேனை என் னும்	கோடியவனான இரான வனான இவனைச் சொல்லுதல் தொன்மத்தம வானெ பென்சொல். (இவனை இப்படிச் சொல்லுதல்)
கோடியவனின் ஆனேனும் வானெ என் னும்	அக்கோடியகருமங்களும் வானே நிதி தருடைபே வன்னென் னான் என் சொல்;	கோடிய புன் படைபவன் ஏத கோலோ	ஆசிரித விநோதினாக கூட கோடியவனான பெரிய திருவருமை தன்னுமையுடைய என் பெருமான் கூறு ஆனெனத்தன்னுமே?
கோடியவனின் செய்யினும் வானெ என் னும்	ஆசிரிதவிநோதினாக கோடிய பாவனை வினைபுடும் வானெ என் சொல்;	கோடியென் கோடி என் வான் கோலம் என் இவை	கோடியெனான என்னு டைவ கோடியெனா தும்மனின் அழகிய செய்யுடைவான இவனைப்பற்றி
கோடியவனின் நின்பெனும் வானெ என் னும்	(அடியாள்பட்டும்)கோடிய பாவனைத் தீர்த்தத் கோடியெனும் வானெ பென்சொல்;	கோடியவனாத் நின்பென் சொன்னுமே	சொன்ன சொன்னென்ற தமிழ்ச்சொல் உன்னுக்கு வன்னென்ற சொல்லு வென்?.

* * * [கோடியவனின்] எம்பெருமான் சேதா சேதாக்களுக்கு அந்தர்ப்பாபியப்
அவற்றை சீரமைக்க கொண்டார் தீர்க்கச்செய்தேயும் அவற்றினுள்ள நொல்கவர்
தனக்குத் தட்டாதபடி விருப்பவன். தீவாத்மாவனவன் இத்த சீர்தகர அதிஷ்
டத்த வ்வாதிமாத தீர்வதறித்தக்கொண்டார் தீர்க்கச்செய்தேயும் அதற்குரிய பாக்
வம் பெனவாமமுதலிய நிகரான உன்னுதையும் தனக்குத் தட்டாததானிற்பாள்
இதனைக் கொண்க, "ஆதிசெருயிரினுள்ளான் ஆதமோர் பற்றினாத பாவனைபத
னைக் கூடின அவனைபும் உடலாமே" எனறதுகாண்ட, தத்ததரப விபாக்கிபானத்
தில் மனவானமாமுனிகளின் ஸ்ரீகருதி:— "சீரியான தீவாத்மாவுக்கு சீர
மதங்கனான ஸாஸ்பாதின வத்தினைப்பெய்தெனும் சீர மமபந்த சிபந்தாமாத
துக்க அஞ்ஞாநாதின வருத்தெனோபாதி சீரபூதமான இவற்றோட்டை மமபந்
தத்தானே இவனுக்கு மிக்கினே செ நொல்கவன் வாரதோலெனனில்; வாரது;
அதக்கடி பாவேச நேறதுயிசேவம். இவனைப்போலே உம்மடியாகவனற்க்கே
அதக்கதமடியாகவிறே அவனுக்கு இவற்றில் பாவேசயிருப்பது, * எதனு
கூடி *.....என்னு திந்ததிதே."

கோடியவனின் வானெனும் வானெ = எம்பெருமானுக்குக் கர்மஸம்பந்த
மிக்கவானெனும் கருமங்களையாவும் அவனிட்ட வழக்கோதனான 'கோடியவனின்
வானெனும் வானெ' என்சொல்லு.

சுபந்த	ஆராய்ந்த அருவிச்	திருவாய் அரு	பாத்தபத்தினான
	செந்த	வாய்க்கை	சூதவந்தவந்தான
தமிழ் வாய்	ஆயிர்த்தம் இவையும் ஒரு	பூதிக்	ஆராய்க்கை
	பத்தம் வந்தார்—		
உயிர்	இவ்வளவற்றினே	சோற்றுகள்	கூக்குதல் பண்ணி
சுத்த பெரு	சுத்தமும்சென்றமும்		வந்தவந்தார்.
செவ்வந்த	படியான சூதவந்தவ		
ஆய்	வந்திவந்தவந்தவந்த		
	சென்ற		

* * * [கூத்தல் மலர்.] இத்திருவாய்மொழியை ஒதாக்கவந்த சூதவந்தவந்தார் கருக்கு அருமை செய்யப்பெறுவர்களென்ற பயனுரைத்தத் தலைகட்டுமொது.

"பிராட்டியவந்தவன் எம்பெருமானாயும் சேதாக்கினாயும் உபதேசத்தானே திருத்தப்பார்ப்பன் என்றும், உபதேசம் காணவந்தவனாகியும் சேதானே அருமை செய்யும் வந்தவன் அழகானேயும் திருத்தப்பார்ப்பன் என்றும் ஆராய்க்கள் நிரல் தரிப்பர்கள். அழகானே வந்தவனைத் திருத்தப்போகதற்கு முதல் காமக்கி உத்தரவையானே 'கூத்தல் மலர்மந்தை' கட்டுமொது.

எம்பெருமான் தான் இவ்வுடக்குலத்தினே சுத்த பிரத்தனாதே பிராட்டி தானும் இவ்வுடக்குலத்தினே வந்துபிரத்த ஈயிவந்தவென்று பேர்பெற்றவாரவான் "ருவவந்தர் கொழுந்த" என்றது.

திருமாலடியாக்கினப் பூதிக் சோற்றுகள் — திருமாய்ப் பூசிப்பதினும் காட்டிக் அயனடியாக்கினப் பூதித்தனே நிரப்பாதனதும், ஐயவந்தா கதறந்த கூக்குதத்தின் பயனானே அது கோவென்றதனதும் இவ்வையருவிச்செய்யப் பட்டதென்க. (கக)

ஆளுநர் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

சூழ்வார் திருவடிக்களே காணம்.

நாமிடோபதிவந் லங்கதி,
 பொருகலது வரிஜீவீஷ-பரிவாவினா கா
 லாநாழிகதபுனதாநாநனெக பொனரொர் |
 தவநு பூவபூதிநவினா வரிதா ரபெதி
 தநாவலாவிதகா காநிநாண ஷெஷ |

(சூரத்த.) சீழ் திருவாய்மொழியில் உரு வெளிப்பாட்டாயேயுண்டான ஆர்த்தியை ஒருவாறு தணிக்கக் கருதிய ஆழ்வார் அனை ஐந்தாம் பத்தி முதலிய வரலாற் செயற்குணபவனை எம்பெருமானுடற் தம்மை அடக்கித்து, அப்பெரு மான் செயற் செயல்களைப்பெய்தும் தாம செயற்காக அநுகரிச்செய்தார் ஆறா திருவாய்மொழியில் வந்ததாசிறந்த.

ஜீயர் திருவடிகளே காணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி.

உடன்கூலத் தீசனை முன்காணாமல் கோத்தே
 உடன வனுக்கிக வற்றத்—திடமாக
 லாப்க்தவனாயத் தான்பெரும் மாற னுணர்வதனை
 ஆயத்துணர்ப்பா காட்செய்கோற் றும்.

உடன்கூலத்த } உடன்கூலத்த சிவனான காண } உத்தம்	அவன் ஆம் } அவனாகவேதாம் அது தான் பெரும் } கரித்துப் பெற
காண } எம்பெருமானை	மாற } ஆழ்வாருடைய
முன் காணும் } காணும்பே காணப் பெருமன் }	உரை அநனை } ஸ்ரீகங்காதீசனை
கொந்து } கிளைப்பட்டு	ஆய்த்த உரைப் } கவையறித்த அதுகா பா } திப்பகிசை
உடன் ஆ அது } அவனைத்தாக அதுகரித் கரிக்கல் உற்று } தத் தரிக்கல் பார்த்து	ஆர செய } ஆழ்வார்க்கு அருமை செய்ய
திடம் ஆக } திண்ணிய அப்பவகா வாய்த்து } யம் கொண்டவராய்	கோத்து } கோன்புகோற்றவா வர்கன்.

சீழ் * எத்துனைபோகென்றுத் திருவாய்மொழியில் உருவெளிப்பாட்டாய்ச் சென்றதிக்கண்ணேபோகிக் காணாததாகக் காணப்பெறாதினலின்பு; அதனால் ஆழ் வார்க்கு கலைசம் மிக்கதாயிற்று; அந்த கலைசத்தை எவையுரியாலே போககிக் கொள்ளலாமென்று பார்த்த ஆழ்வார் 'அனுகரித்தததரித்தல என்று ஒன்றுண்டு' என்று திருவுணர்வபற்றி அப்படியே ததபாப பாவனாகொன்றி பேசினாயிற்று * உடன்கூலத்தினை அப்படியப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களைத் தர மறிகது முதலணவாருள் பாவலோர் அகாக்க ஆழ்வார்க்கு சித்பகைகொகியம் பண்ண கோண்பு கோற்றவாகெனக் கொணந்தருவா வந்ததாயிற்று

சுற்றடியில் "ஆடகேய" = தொகுத்தலதிகாரம்; "ஆட்செய்ய" என்பது பாடமன்று, தலைம மிறமுடம். (சூரர்)

ஜீயர் திருவடிகளே காணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வாச் திருவடிகளே சாணம்.

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம்பத்து
ஏழாத் திருவாய்மொழி—தோற்ற தேர்ன்பு.

உரையவதாரிகை:— மேத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் எம்பெருமா
னாரை தம்மை அதுவித்துப் பெரிசுத, ஒருவரது தரிக்கக்கூகவயன்றோ.
அவ்வளவிலும் எம்பெருமான் வந்த முகம் காட்டாமையாலே பகழை ஆர்த்
தீயே தலைபெடுத்தது. 'செறிது ஆர்த்தியுண்டாளுதும் கடுக வந்த முகக்காட்டி
அருள்செய்வகையே இவர்கையெகவுகைய எம்பெருமான் எமமனவிலே இப்
படி உபேகையுபாவிருக்க யாது காரணமோ?' என்று பார்த்தார் ஆழ்வார்;
கருமயோகம் ஞானயோகம் முதலானவற்றிலே எவ்ரு அங்வயம்வேணுமென்று
இருந்தானோ? அல்லது, அந்த உபாயார்த்தங்களில் எவ் அங்வயத்திருக்கிறோ
மென்று திருவுணமபற்றிக் கைகிடப் பார்த்தானோ? அவனது திருவுணம்
இன்னதென்று தெரியவில்லையே ! என்று தமொழிவ ஆழ்வார் தம்மு
கைய உன்மையான நிலைமையை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே கிண்ணப்பஞ்
செய்யவேணுமென்று கருதி வானமாய்கிப் பெருமான் திருவடிகளிலே தம்மு
கைய அருள்யோபாயத்தைய முதலானவற்றை கிண்ணப்பஞ்செய்து தோற்றமாய்
போலே கிழுந்து சாணம் புருகிறாவிற்று இத்திருவாய்மொழியில்.

சிரீவா மக்கை என்றும், சிரீவா மக்கைம் என்றும் வானமாமலை சேஷத்
திரத்தின் திருநாமம். இது பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டனுள்
ஒன்று இத்திருவாய்மொழியில் ஆறும்பாட்டில் " வானமாமலையே! அடியென்
தொழுவந்தருளே " என்கிற ஸ்ரீவைகந்தியை நோக்குமிடத்திலே 'வானமாமலை;
என்கிற திருநாமம் எம்பெருமானுக்கே உவனதென்றும், அந்தத் திருநாமத்தை
கிட்டு நிலவதேசம் வழங்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் சொல்லும்படி யிராவின்றது.
" பரதமே சாணாகருமெனதார்ப்பம் வானமாமலையிலே கொழுந்துகிலும் " என்ற
ஆசார்யஹந்தய ஸ்ரீவைகந்தி இங்கு விரிவிக்கத்தக்கது.

கோற்றகோன்பிலேன் ஐன்னைநிலிலேன் சூழிலுமிளியுன்னைவிட்டோன்
சூற்றிற்சின்னிலேன் அகவினநெய்யம்மகனே ! * [ஐம் *

சேற்றத்தாமரைசெக்கெனமேலன் சிசிவரமங்கலககத் *

வீற்றிக்குத்தவெத்தாய்! உனக்குமினையயெனென்கே. (க)

சேற	சேற்ற சிவக்கலிலே	சூழிலும்	சூழிலும் கையமுத
செக்கெனமே	செக்கென்பிலினி	இனி	இதமுதகக
	வினையே	உன்னை விட்டு	உன்னை பொழிய
தாமரை மலர்	தாமரைகள் மலர்ப்	ஒத்தம	சிறிதம
	பெற்ற	சூற்ற செறிவின்	தரித்திருக்க மாட்டி
செக்கெனமே	செக்கெனமே பெண்ணும்	தினென்	சென்றினென்
ககத்	ககையாகவின்பதிலே		
வீற்றிக்குத்த	இருத்தகுதும் எம்பெரு	உனக்கு	உனக்காகவென்று பேர்
வத்தாய்	யானே		பெற்றிருத்தெ உனக்கு
அகவின் அகை	சேற்றையனான	அகவே	அத்த ககையாகவின்ப
அயமனே	தகையனே		பறிதன்னிலே
சேற்ற	காணா அதுக்கத்த		(சக்யவர்க்கத்தின்)
சேர்பு	சூழியோக முனையே	மினையுனவேன்	கெளிப்பட்டககை
இலேன்	என் னென்;		கேன் [உன்னை சகித்
தன் அறிவு	தப்பமான னானயோக		தே தகையெனென்ற
இலேன்	முன்உனையெனென்;		யு.

* * * [கோற்ற கோன்பு.] கோன்பு என்ற கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது; தமக்குக் கர்மயோகமிக்கியென்று சொன்னவென்கும் “கோன்பிலேன்” என் னுள்போதாதோ? ‘கோற்ற கோன்பிலேன்’ என்னவெனினுமோ? அத்தற்குக் கருத்த என்? என்னிக்; ஒருபடியானும் கோன்பு இல்லை என்று சொல்லப் போகாது; பார்த்துக்கொம், பார்த்தகொம், ஆதலுக்கொம் என்றபொருளே சில னுக்குத் திசேஷங்கள் இக்கியென்னப்பொருளோ? “என் கைய்பாடாகச்செய்த தொரு கருமியிலி” என்று சொல்லுகதே புத்தமாதலால் கோன்புக்கு ‘கோற்ற’ என்று அகடமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

ஐன்னைநிலிலேன் = அறிவுக்கு ஐன் என்று அகடமொழி கொடுத்ததன் கருத்த பாதெனின்; முத்துற கவணையுபத்தையுணர்ந்து பிறகு பான்வருபத்தை காணாத்கரிப்பதாதிற துபயமான அறிவு இல்லாமையச் சொன்னபடி.

சூழிலும் = என கையிலே ஒரு கையமுததும் இல்லைபகதும் என்றபடி. கர்மயோக ஒருகையோகக்கவிக்ஷணம் சொன்னது பக்தியோகமில்லாமல் சொன்னபடிக்கும் உபலக்ஷணமாம். “தயர்ச்சிபெறாவிடதுவாதெனீ தலகி ரோதுகபுதுணாணாவினெ—த தர்மசிஷ்யே உகவிக ததாத்மகேநீ த பக்திமாந் தலந் சாணாவின்தே” என்று ஆவணத்தாகுளிக்கெய்தகககத இங்கு அநகாதேயம்.

இலங்கை	வக்காபுரிமை	அக்குற்றேன்	சித்பனெனவ பண்ணு
சேற்ற	தொலைத்த	அவனென்	சிற சித்பனாகுகளிலே
அம்மானே	கண்ணியே,		சேர்த்தவனவனென்;
திங்கள் சேர்	சந்திரனாகவும் சேர்ச்	இக்குற்றேன்	உன்னைக் கையிலுமறி
	திருக்கிற	அவனென்	பாத காமனாகிள் படிபு
			முடைபெனவ்வேன;
மணி மாடம்	மணி மயமான மாடம்	உன்னையானும்	உன்னைக் காணவேணு
	கண்புடைத்தாய்	அவனென்	மென்சிற ஆகையில்
திரு	விசையான திருவிதி	வீழ்த்த	படித்தவனென்
	கண்புடைத்தாவிருக்கிற		
நீசரமங்கலம்	நீசரமங்கலமே சித்ப	அக்குற்றேனும்	ஒருவர் படியிலும் சேரா
கண் உரை	காணம் செயற்குஞ்சிற	அவனென்	தன்னுயிர சிக்குறென்;
சக்கு சந்தரத்	சக்க சந்தரவாரியான	தயிபெனுக்கு	இப்படித் தனிப்பட்டிருத்
தாய	வர்க்கெவ்வானே!		தன் கண்ணிபுறத்திலே
கான்	அடியென்	அருளால்	அருள் புரியவேணும்.

* * * [அக்குற்றேனவ்வேன்] : பாம்பதத்தினுள்ளாகில் சேர்த்தவனவ்வேன், இங்கிலத்தினுள்ளாகிலும் சேர்த்தவனவ்வேன் என்கிறகிறாருக் கருத்து என் னென்னில; பாம்பதத்தினுள்ள சித்பமுகத்தகை கருத்தருதபர்களாய்ப் பலன் கையிருத்தவர்களாகையாலே அன்னவர்களது வருப்பிலே கான் சேர்த்தவனவ் வேன் ; தம் தலையாலே காதாதுஷ்டாகம பண்ணிகெடுத்த இங்கிலத்தினுள் ளார் வருப்பிலும் சேர்த்தவனவ்வேன் ,

இதுவகையிலும் ஒரு காதனமும் அனுட்டியாமற் போகுதாய் இனிமே லாவது காதாதுஷ்டாகம பண்ண போக்பகையுண்டன்றோ என்னில் ; [உன் னைக் காணுமவாவில் வீழ்த்து கான் எக்குற்றேனுமவ்வேன்] மேலும் காதா துஷ்டாகமம் பண்ணவொன்னுதபடி வடிவமு முநனாவதறிலே விடுபட்டு உன்னைக் காணவேணுமென்னும் ஆகையாலே தவிர்த்து கெட்டுறேனாகையாலே எவ்விதமான உபாஸத்தையும் அதுஷ்டக்க ஆயனவ்வேன் என்கை.

நீ இருத்தவிடத்தே காத விட்ட உன்னை அதுபவிக்கெவனவ்வேன் ; உன்னை ஒரு பொருளாகவே மதியாத காமனாகுகளிலே திரளிலே சேர்த்தவனு மவ்வேன் ; உன்னையொழியவும் தரித்திருக்கெவனவ்வேன் திரளிலும் சேர்த்தவ னவ்வேன் என்றுமரமு.

இலங்கை சேற்ற அம்மானே ! — இலங்கையைக் கிழக்கெடுத்த வுனக்கு என் வகையில் இஃத காமனாதத்தக் கிழக்கெடுத்தல் அரிதோ ? என்றவாறு.

[திங்கள் சேர் இப்படி.] சந்திரமண்டலத்தனவும் ஓங்கியிருக்கின்ற மணி மாடங்கண்புடைப சிசீவரமங்கல ககளிலே திருவாழி திருச்சங்குடனே வேலைவ ளாதிக்கும பெருமானே ! துணைபற்றவெனக்கு உறுதுணையாவிருந்து அருள செயற்குளவேணும் எங்குராயிந்து. (உ)

கருளப்புட்கோடிசக்கரப்படைவளவாடி எங்காள்முழில்வண்ணா! *
 பொருளல்லாதவேன்னைப்பெருகனாக்கி அடிமைகொண்டாய்! *
 தெருள்கொள்ளாமைவழவல்லவல்வாய்விழ சிரீவரமங்கலகொர்க்கு *
 அருள்செய்தவ்விருந்தாயி அறியெனெருகுகம்படாநே. (ங)

கருளப் புன் } கருடப்பதவகவையன்
 கொடி } கொடியாகவுடையனாய்
 சக்கரம் படை } திருவாய்மொழியை ஆபதமாக
 } வுடையனாய்
 வளவாடி } பதவாதத்தாத சாட்சாத
 } வுடையனான பெரு
 } வானோ!
 எம் காள் முழில் } எம்முள் காண்பெய்க
 வண்ணா } போன்ற திருவுருகைத்
 } சாட்சாபுரிக்ருமகனோ!
 தெருள் கொள் } மிகுந்த ஞானத்தாத
 } வுடையவாய்
 நாய் மறை கல் } நான்கு தேவதானினும
 வகா } உவமைநாளை
 பவ } பவ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
 வாழ } வாழப்பெற்ற

சிரீவரமங்கலம் } கருணாமயலிப்பதிக்கு
 சார்க்கு }
 அருள் செய்து } இருமைபன்னி
 அருகு திருச் } இவ்விருப்பதிதிலே தீய
 தாய் } வானம் செய்முறையோ!
 பொருள் அற } அபதார்த்தமாய் விடத்த
 வாத என்னை } கென்னை
 பொருள் ஆகி } கருபம் பெற்றாலும்
 } படி அக்கிரித்த
 அடிமை } (திருவாய்மொழிபாடுகை
 செண்டாய } யாதிற இத்) ஸாய்கிரிவத்
 } அதை என்பக்கலியே திரு
 } வுள்ளம் பற்றினாய்;
 | இப்படியாகச்செய்த மதேவாபகாரத்திற்கு)
 ஒரு கைம்மாற } கானெரு கைமமுத
 அறிவேன் } ஞானபேருத அறிவின்
 } திலேன்.

* * * [கருளப்புட்கோடி.] நெழப்பாட்டில் * சங்கு சக்கரத்தாய்! தயிலேனுக்கு
 அருளாயே * என்ற ஆழவாகை கொண்டு எம்பெருமான், 'ஆழவாகை' அருள்
 செய்வேனுமென்றிதே; அப்படியே அருள் செய்வோம், அதில் ஒரு குறை
 யில்லை; ஆனால் நாம் அருள்செய்யவேனுமானால் உயிரிடத்தில வதேனும ஒரு
 கைமமுதல இவர்க்கவேனுமே; அப்படி வதேனுமுண்டாகில் சொல்லிக்கொள்க
 என்ன; பிரானோ இனிமேல் நீ செய்கிற அருள் இருக்கட்டும், இதுவகையில் உன்
 பக்கலில் நான் பெற்றிருக்கிற அருள் அபகரிக்கமுடியாததனாகு; ஒரு வஸ்து
 வாக என்னதற்குத்தவனல்லாதபடி மிகுந்தவென்னை வஸ்துவாகி இவ்வளவு
 அதிகாரியாய்ப்படி செவதருளினாயே!, இது என் பக்கலில் என்ன கைமமுதலிக்
 கண்டு? மேற்காலத்தில் செய்த அருள் கிரீதேவதாமாஸுப்போலே மேற்காலத்
 திலும் செய்யுமருள் கிரீதேவதாமாவிருக்காத தடைபுண்டோ?; இனி அருள
 செய்கிறாய் செய்யாதொழிந்து; அதில் விசாயிலை; இதுவகை நான் பெற்
 றிருக்கிற அருளுக்கு என்னிடத்தில் ஒரு கைமமுதலிருத்ததாக அறிவீன்றி
 லேனோ! என்கிறார்.

கருளப்புள்ளி (அதாவது, கருடபகிஷய)க் கொடியாகக்கொண்டு,
 அடியவர்கள் இரூபநிலைகளிலே சென்று காரியஞ் செய்வாய் நீ; சில கையங்
 களில் "கருதமிடம் பொருது — கைவந்த சக்கரத்தன்" என்றபடியே திரு
 வாய்மொழியைப் போக்கிட்டு அடியவர்களைக் கெடுப்பாய்; திருநாட்டிலே சிரிய

செவ்வாணத்திலேயெழுந்தருளியிருந்து சிதம்பரத்தாருக்குக்காட்சிதந்தருளுமா
போலே அம்போல்வாண வாழ்விக்கவேண்டிக் காணமேகற் திருவுருவத்தைக்
காட்டுவாய்; இப்படிபெய்க்காம் உபகரித்தருளுமவனான நீ அபதார்த்தமா
விருந்தவென்றோ ஒரு பதார்த்தமாகி இவ்வனே வாகியோ அகங்கரிப்பதைப்
பாண வய்க்கெனமுடி அருள்புரிந்தாய்; திருநாட்டினே சிதம்பரத்தாருக்கு
சிதம்பரம் ஒலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற வண்ணமாக, அவதிகேள்
கிதாந்த வானமாயிப்பதியிலே சிதம்பரத்தி பண்ணியிருக்கின்ற பிரானே!
நீ இவ்வனவாக உபகரித்து சிதம்பரத்துக்கு வந் தனியின் ஒரு கதம்பமுதல் இருந்த
தாக அறிவித்திலேன் என்றாராயிற்று.

முதலே பிடித்துக் கைம்முதலை எதிர்பாராமலே காரியஞ்செய்யமுனக்கு
இப்போதாக ஒரு கைம்முதல் பார்ப்பது தருதியோ? என்றவாறு

கருட் கண்டித வடவொன் றொன் னெருயிற்று; டகாம் கையாயிற்று.
இவரு ஈடு;— “நடு கண்டிதகித்தா னனே கந்துமாபோலே” என்றுள்ளது.
* சுழிநீயெ வுறொகிதபு * கண்டித வேதவாக்மியம் மற்கொரு வேதவாக்மி
வத்தின * சுழிநீயெ * என்று ஒதப்படுவதை இவரு எடுத்துக் காட்டினபடி. (உ)

மனமொப்பனாடாற்றவாய்க்க ஒகாவக்கவண்ணமாயப்போய்நன்னி *
நீறுசெய்தவெந்தாய்! சிவங்கிண்டவய்மனனே! *
தேவகுணத்தாயேதவென்வியருத் திரீவாய்க்கவகை *
ஏறிவிறிக்குதாய்! உன்னையெக்கெய்தக்கவலனே? (௩)

மாத்தேவ்	}	விசேஷமொய்க்கொகமி
பகட		சேந்த மெனைய
		புனடய
தாற்றவ்	}	துரியோதனாதிக் தாறு
		மேன்கும்
மகக		தொலைப்புபடி
அன்று		அக்காவத்திள்
ஓர் ஐகர்க்கு	}	பஞ்சபரிசுடகர்க்குருத்
ஆய்		துணைகளுவிருந்து
		கொல்கு
மாயம போர்	}	ஆசாரிபவன புத்தகதை
பண்ணி		நடத்தி
நீறு செய்த	}	கீதபரித்தின ம்மாயியே
வந்தாய்		
நிலம செட்ட	}	முறிவை ப்ளவபத்திள்
அமையனே		கின்றம துடக்கெதெத
		பெருமனனே!

தேவ குணத்	}	தெளிந்த குணத்தாறு
ந்		புனடயக்கொக
		ஸ்ரீ கங்கைக்கண்ணி
		ஐனடய
வேதம் வென்றி	}	கைதிகையாராதனம்
அரு		இனட விடாமல் நடக்கு
		மிடமான
நீர்வாய்க்கவம்	}	வானமாயிப் பதியிலே
கை		
ஏறி		குடியேறி
கீற்றிருத்தாய்	}	பெருமை தோற்ற எழுந்
		தருளியிருக்குமனனே
உன்னை		உன்னை
எக்கு எய்த		எங்கேகத்த மிடவேதாச
உஅவன்		என் உய்யிடுவேன்?
		[உன்னை எழுந் கீர்ப்பந்திப்பதென்கொரு]
		கொருகும்போ? என்றவாறு.]

* * * [மாறுசேர்படை] அடியார்களை அகழிப்பதைவே தொழிந்த
வடைபவனாய்வினோர்; என்னை அகழிப்பது உனக்கு மிகையோவென்கிருர்.
பஞ்சபாண்டவர்களுக்கும் பஞ்சபாதிவாரிருந்து பாரதபுத்தகைத ஈடத்தித் துரி
யோதகாதிபகைத் தொடுத்த செய்தியை ஒன்றையடிவனாமே அதுகாந்திக்
கிருர்.

“வமோஹம் வஸுபுரவிதேஷு” தமேமெஷ்யூரஸி தபுரபம்—ஊமோ
தம ஊர்வபூதேஷு” “மே தமேஷுபேரகதி உபரியி” என்கிருக்கிற பவனா
துக்கு ஒருவனாயும் பவனவாசன் சொல்லக்கூடாநாதிருக்க “மாறுசேர்படை
தாற்றுவர்” என்று சொல்லாமோவென்கிற, ஆச்சித கிரோதிகளைத் தன்
கிரோதிகளாக எய்பெருமான் நினைப்பவனாதலாலும், அது தேவர்த “ஶ்ரீஷு
ஹம் தமோதுப்யம் ஶ்ரீஷுஹம் தெவ மொஹபெஸ | வானுலாஸு ஶ்ரீஷுமொஸா
ஶு! ஶிபுரணாக்ஷி! வானுலா?—தகிஷதக்ஷம் உபேக்தவ்யம் தகிஷதக்ஷம் ஊவ
போக்யேத், பாண்டவாந் தகிஷமே ஶஜக் மம ப்ராஸு நரி பாண்டவாந்.”
என்று தானே அருளிச்செய்திருக்கையாலும் சொல்லத் தட்டிக்கி.

மாயப்போர் = மாயமென்று ஆச்சரியத்திற்கும் கபடத்திற்கும் போர
லால், ஆச்சரியமான புத்தம்என்றாலும், கபடமான புத்தம் எனாலும் பொருள்
கொள்ளலாம். ௪௮;— “ஆச்சரியமான புத்தமென்னுதன், வஞ்சகமான புத்த
மென்னுதல். அதாவது—பகை இவர்க்கெழும், ஆபதமெய்யெனென்று ஆபத
மெய்யெனும், சத்ருக்களுவிட்கிலைபக் காட்டிக்கொடுத்தும் செப்தவய.”

வஞ்சக புத்தம் செய்வது தருமமுத்தியான பவனாதுக்குத் தருதியோ
வென்று கிளர் காணப்பாசன்; வஞ்சகிக்காசான் திறத்தினே வஞ்சகவழியைக்
காப்பற்றாதல் ஏற்குமென்ப.

நிலம் கீண்டலம்மினே! = பிரளயங்கொண்ட பூமியை அண்டியத்தியில்
கிளதும் ஒட்டுகிமித்தக் கொணர்ந்து கைத்தாயே!, அது அபேஷித்ததனால்
செய்தாயோ? கமழீண்டல சாக்ஷம் என் கோக்கவேணுமென்று செய்தவத்
தனியே, அதுபோலே காணும் உன் சாக்ஷங்கே, என்னைபும கோக்கவேண்டா
யோ எனகை.

[தேவகுணத்தர் இதயாதி] தெனிக்த ஞானம்பெற்ற மறநர் கிவெடு
களிக் கவதிக் கமாரதனமகன இடைகிடது செல்லப்பெற்ற கிரீவாமகன
ககரிலே அவர்களைடொக்கக் குடியேறிப் பெருபபெறு பெற்றானாகிருக்கிற
பெருமானே! கீபே ‘கிஷ்ரீசீக்ருமித்தநியைபல்லத்’ என் உன்னைப்பெறுகைக்
கிடான முயற்சி பன்னுக்கெயென்று ஒரு பொருளுண்டோ? கீ கவுதல் வரு
தல் செய்வதன்கே தருத்தது என்றடி. (௪)

எய்தக் கூவுதலாவதேமெனக்கு எவ்வதெவ்வத்துணாயுமாய்கின்ற *
கைதவங்கள்செய்யும் கருமெனியும்களே ! *
செய்தவேளிலிபன்வைப்பதேவாகுச் சிரீவாமங்கலாகக் *
கைதோழவீகுத்தாய் அதுகாணும்கண்டேனே. (6)

எய்த கூவுதல்	உண்ணப் பெறுவதற் காகக் கூப்பாடு போடுத லானது	சருமேனி அம்மாளே	சரியதருமேனி கொண்டு வந்தாயே,
எனக்கு	எனக்குத் தருமே?	செய்த வேளிலி	செய்த வேளிலி
ஆவதே	ஆவதே	கைதவங்கள்	கைதவங்கள்
எவ்வ தெவ்வத்	எப்படிப்பட்ட சத்ருமூல தனாயும் ஆய்	சரு	சரு
கின்ற	தூத்தினுள்ளும் கைத் திருத்த	சிரீவாமங்கலம்	சிரீவாமங்கலம்
கைதவங்கள்	சத்ருநீயங்களைச் செய்யு மகளுள் [அதாவது, அவ்வாறுக்கத்தினுள் கே புத்தவிர்த்தபரிசு தாம் பன்னிச் செய்த கின்ற கைதவங்களைப் குறித்த விவரமொன்றிப் புத்தவருள்]	கை தொழ	கை தொழ
செய்யும்		இருத்தாய்	இருத்தாய்
		காலம்	காலம்
		அதாவக்டை	அதாவக்டை

* * * [எய்தக் கூவுதல்.] சீழ்ப்பாட்டின் “உண்ணப் பெறவெய்தக் கூவுவனே!” என்ற ஆழ்வாக்காரோக்கி எய்பெருமான் “ஆழ்வீர்! ஒன்றும்பெருதவர்போலே உபரிடாநின்றீரே; சிரீவாமங்கலாககரிசுபகை உமக்குக் காட்டத்தாவினியேவா கான்?” என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு ஆழ்வார், அது இவ்வெய்த கான் சொன்னேனோ? அவ்வளவாக் தருப்தி திதக்கிவியே! என்கிறார்.

எய்தக் கூவுதல் எனக்கு ஆவதே! — உண்ணப் பெறுவதற்கு நீ முயற்சி பண்ணவேண்டியிருக்க, உண்ணப் பெறுவதற்கு நான் முயற்சிபண்ணவேண்டும் படியாவதே! இது தருதியோ? என்றவாறு. சேதனாகப் எய்பெருமானுக்கா? எய்பெருமானுடைய கார்பம் சேதனாகா? என்ற பரக்குமனில், சேதன கார்பம் ஈசுவானுக்கு எவ்வதவார்த்தமாகத் தெரி கிறதும், தன்னுடைய சொத்துக் கைதவநிப்போனும் அதைப்பெறுவதற்கு வாயியாவனவன் முயற்சி வேண்டியிருக்குமெய்வது, கைதவ வாயியைப்பெறுவதற்கு முயல்வதென் பது கையாவது; இது இவசே தவியோயிற்றே! என்கிறார்.

எவ்வதெவ்வத்துணாயுமாய்கின்ற கைதவங்கள் செய்யும் அம்மாளே! — தெவ்வமெனது சத்ருமூலத்திற்குப் பெயர்; “தெவ்வக் அஞ்ச மெடுமபுரிசை புபர்ந்த பாக்கர்” என்ற குலசேகரமாரானுடைய சிவபோகமும் காண்க. ‘எவ்வ’ என்றது எப்படிப்பட்ட கீழ்ப்படி. எவ்வகீதப்பட்ட சத்ரு மூலத்தி னுள்ளும் புத்தது சத்ருநீயங்களைச் செய்யுமிவானே! இவ்வே ஈடு — “புத்த முகியாய் அவர்களை ஈடுவே புக்குகின்ற அவர்களுக்கும்டான கைதவச் சாதகை

கையப் பேசக்கிண்படி. [கைதலங்கண் செய்கும் கருமெனியும்மாணே!] வசைக்க
ளாலும் புத்திகளாலும் க்ருதரிமத்தாதுப்பண்ணி கையதிக சாதகதகையப் பேசக்கி
அவ்வளவிதும் கௌதாரர்க்கு வடிவகைக்காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடி.
தன்னுடைய வார்த்தைகளையே அவர்களை மனப்பாபாக்கி ஒருவனாய்புக்கெல்
கையபடி பண்ணிகையத்தான்."

செய்தவேள்விபர் = எம்பெருமானுடைய கைமுபன்வபாவகளை உணர்
படிபறித்தவர்கள் என்றவாறு. "விடி-டி ஆவூம் ஸ்ரீகங்காஸ்தாபிதா பெ
தெவாரம் ஸாஸ்திர வாக்யபிரகாஸ்தாரா—கிதர் க்ருதனாயுடாஸ்தாஸ்தாஸ் தத்
கதேர பெ தேவாரம் ஸாஸ்திர வாக்யபிரகாஸ்தாஸ்தா" [எம்பெருமானாகிய
கண்ணபிரானை உணர்வபடி அறிப்பப்பெற்றவர்கள் பாவமோ, அவர்கள் கெள்வி
களைபெல்வாரம் முறைபறச் செய்தவர்களேபாவர்] என்ற பிரமானம் இங்கு அது
காந்திக்கத்தக்கது.

"அது காணும் கண்டேனே" என்று இப்பாசைப் முடிந்திருத்தாலும்
வாக்ய சேஷமாகொண்டு பூரிக்கவேண்டுமென்று எமயிள்ளை திருவுணர்ம் பற்று
கிஞர். ஈடு; — ["அது காணும் கண்டேனே] தேவர் செய்தருளின அமரம
இவ்வளவுண்டு; அதில முறைபிள்ளை; எனக்கு அவ்வளவாகப் போரது. திருவடி
களில் கைக்கர்பமே பாத்தகாரகப் பெறவேண்டுமென்று வாக்ய சேஷமாகப்
கிடக்கிறது." (9)

எனமாய்கிலக்கீண்டவென்னப்பனே' கண்ணு! என்னமென்னை
வானகாயகனே' மணிமாணிக்கக்கடரே! * [வாளுடை *
தேனமாய்பொழிந்தன்சீவமக்கவத்தவர் கைதொழவுறை *
வானமாமலைவே! அடியென்கொழுகத்தருளே. (க)

எனம் ஆய்	மறாவாரதருபியாய்	தேன கா	தேனியுடைய மாத்
		பொழில்	தோப்பு குத்தி
கைம் கீண்ட	பூமிவைக்குத்தி பெய்த்து	தன்	குளித்த
	வந்து வந்ததானத்தினே	நீவாமகனத்	நீவாமக்கவையினர்
	ச. கேத்த	தன்	அர்சன்
கன் அப்பனே	எம்பெருமனனே!	கை தொழ	வானமும்படியாக
கண்ணு	கண்ணபிரானே!	உரை	அங்கு கீத்பகைமை
என்றம	என்றமும்		பண்ணுதிற
என்றை ஆன்	என்றை அருமை	வானமாமலைவே	வானமாமலைப் பெரு
உடை	கொள்ளுதிற		மனனே!
கானம் ஈய	கீத்ப கையிரைதனே!	அடியென்	அடியென் தொழும்
கனே		தொழு	படியாக
மணி மாணிக்	மணி மாணிக்கம்	கத்தருள்	இக்கே பெருந்தருளாய்
எம் கடரே	பேரந்தரேதருள்கை		
	புடைகையனே!		

* * * [எனமாய் கிலங்கேண்ட] நான் ஆகாசப்பட்டபடியே அடிமைசெய்யலாம் படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

பிரணவத்துக்குள்ளான பூமிகுபலாஹபுருட்கொண்டு எடுத்தாப்போலே அம்மாரயெனவந்துக்குள்ளே “ஆவாரார் துணியென்று அநிகீர்க்கடலுளமுத் தும் நாவாய்ப்பால், பிறகிக்கடலுள் நின்ற நான் துங்க” என்கிறபடியே அநிகீர்துழும்பின்ற என்னையும் எடுத்தருளவேணுமெனதுங் கருத்தப்பட “என மாய கிலங்கேண்டவென்னப்போ!” என்கிறார்.

கண்ணு! = “வமச பூமிகளை உத்தரிக்கக் கீழக்குழம்புக்க வாராந கோபாலகாசப்போலே” என்கிற ஆசார்யபுருடைய திவ்யகலிக்தி இவகேகினைத் ததவசது. கிமசகாசபுயர்த்தவதற்காகவே பவரு நீ வாராநகுபிபாயத் கோபாலமூர்த்திபாயும் தாமுவிழித்தது; அப்படிப்பட்ட நீ என்னையும் உபாத்தி துக்கவேண்டாமோ என்பது உளருகாத.

என்றும் என்னையானுடை வானகங்கனே! = நீ வானகரயகனாகிருக்கும் போதும் [அதாவது, பரம்பதத்தினே பெழுந்தருளியிருக்கும்போதும்] என்னை ஆட்கொளரும்படிவயவன்றோ ஆசாய்த்தபோருவது! என்ற கருத்துக்கான்க.

[தேனமாய்மொழில் இப்பாதி] தேன்மிக்க மாய்பொழில் குழந்த சிர் வரமங்கல நகரிலுள்ளார்கள் எனருபாதுருபமான கைக்காயததைப் பண்ணு மாத எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை பெய்பெருமாளே! நானும் அடிமை செயது வாரும்படியாக வந்து தேற்றவேணும் என்கிறார்

‘வானமாமலை’ என்பது திவ்யதேசத்தின் திருநாமமாக வழங்கி வந்தா லும் இது எம்பெருமானுடைய திருநாமமேயென்பது இங்கு வ்யங்கியமாகிறது. ஆசாசத்தனவும் சொன்று கிட்மெப்படி ஒக்கின மலைபோலே பிராந்திற் ற எம்பெரு மானை மலைவாகவே கூறுதலு கவுகிணயென்க ... (௬)

வந்தருளியென்னெஞ்சிடக்கோண்ட வானவங்கேழுத்தே! * உலகுக்கோர் முத்தைத்தாயதத்தையே! முழுவெழுலகுமுண்டாய *
செந்தொழிலகர்வேதலெளவியருச் சிரீவாமங்கலகர் *
அத்தமில்புகழாய்! அடியேனையகற்றே?வ (௭)

கத்தருளி } (பரம்பதம் முதலிய
கததை விட்டு) எஞ்சு
தருளி
என் செஞ்ச } எனது செஞ்சை
இடம் } இருபாட்டமாகக்
கொண்ட } கொஷ்ட
வானவர் } சிவ்வாசுரிக்கையினே!
செருங்கே }
உலகுக்கு } இவையகத்தத்துக்கு

ஞர் முத்தை } அசைதிவீத்த மாதா பீதா
தாயதத்தையே } வான உணை!
முழு ஏழ் உல } வான லோகவகளையும்
கும உண்டாய } திருவயிற்றிலே கூடத்து
கோக்கினகனே!
செம் தொழி } நெத்த அனுட்டானம்
எவர் } கினை புதுடயவாசனான
பூவகவுண்ணகர்சரி!
இடைப

வேதம் வேள்வி } அந்நினைவாராதனம்
அரு } இடையருமன கடல்
பெற்ற
சிரிவாய்மொழி } வாய்மொழிப்பதிரிகை

அந்தம் தீம் } முடிவின்வந்த புதைய
புதையவனும் அருள்
புதைய } தருளியிருப்பவனே?
அருபெயர் } என்னைப்பயம்முபத்தா
அருந்தேம் } தொழியவேண்டும்.

* * * [வந்தருளி] சீழ்ப்பாட்டில் “அருபெயர் தொழுவந்தருளே” என்றருளே; அர்ச்சாவதாரணமாதிகைக்குறித்துக்கொண்டு சிரிவாய்மொழிகளிலிருந்து திருக்குருகரிலே திருப்புனிபடியிலே வந்து காட்சிதரவேண்டுமென்றாழிந்து ஆழ்வாருடைய கோரிக்கை, அவனான வர்க்காணாமையான ‘உபேகித்தானபேரூம’ என்றனது “பிரானே! என்னை உபேகிப்பா தொழியவேண்டும்” என்றருள்

பாகம் தொடங்குமபோதே ‘வந்தருளி’ என்றிருக்கின்றபடியாலே உபேகித்தானென்று கிளைப்பது என்னனே பொருத்தம்? என்னில; சீழ்ப்பாட்டிலே அபேகித்தபடியே வந்தருளினபடியைச் சொல்லுமென்று இது. “உடதடமும் அவருத்தமும் பதினதவாரபதியும் இடவகைகளிகழ்த்திட்டு என் பாலிடவகை கொண்டானே” எனதுமார்போல பரமபதம் முநராணகிடம் கிளைத்துத் தம் ஸ்ரூதவந்திலே வந்து குடிக்கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொன்ன வித்தனை.

“வந்தருளி பென்னெஞ்சிடக்கொண்ட” என்றெகிடத்திலே நம பிண்டியிடே ஸ்ரீவைகுந்தி பரம்போய்மொழி. அது வருமாறு, — “பட்டர் ஸ்ரீபுத்தபரம அணித்தானவாறே கருவியைப்பலகாதும இயல் செட்டருளுவர்; ஒரு கோகடிலிலே திருவிதியிலே கிளையிட்டு கழுத்தருளியிருந்து இய பரட்டை இயல் சொல்லுமென்று ஜீவகா அருளிச்செய்த தாம இத்தகை அது வந்தித்திருந்து அந்தாததே தாமும் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி ‘பயமியமாதி காமத்தாலே பெய்ய வந்துவை மரமபண்ணிப் புறமுண்ட பரகைவந்து அது வந்தித்தபடியுத்தாதும் கக்கான் பரப்போலேயிருக்கக்கடவ கொஞ்சகன் பதஞ் செய்புரபடி, தர்மிகாரியிருப்பார் இவை சில காக்கொத்தனைப் பொகட்டுப் போவதே!’ என்றருளிச்செய்தார், கருவியர் இவ்வார்த்தையை உருந்தோது மருளிச்செய்வர் என்றருளிச்செய்வர்.”

‘வானவர் கொழுந்தே!’ எனவினித்து வந்தருளி பென்னெஞ்சிடம் கொண்ட வன்கையாலே, ஸ்ரீவைகுண்டத்தை திவ்வாய்தானமாகவுடையவன் என்னெஞ்சை இடமாகப் பெறக்கருப் படாதபாடுகளும படுவதே! என்ற ஸ்ரீபாடு தோற்றம். அவனைத் தவித்த விஷயங்களை உகந்து போக்த என் னெஞ்ச ஸ்ரீவைகுண்டாதனுக்கு இடமாகப் பெற்றதே! என்று தலைசெய்க்கிறார். பெருமான தண்டகாரணியீத்திலே ஸ்ரீசரபங்கமணர்ஷிவின் ஆசாமத்திலே பெழுந்தருளி “சுவாணம் கவயிதூரி பூரீஷ்டிவ காசமே — சுவாணம் தவணியிச்சாமி பாதிப்புயிறு காசமே.” என்று ‘இக்காட்டிலே தேவரீர் கியமிக்கு

மோரிடத்தினுள் குடிசிறுப்புக்கொண்ட கிரும்பா கிணறென்' என்றப்போசை இங்கு ஆழ்வார் பக்கலினுள் வந்த குடிசிறுப்பு இரத்த பெற்றுகப்போதும்.

உலகுக்கு ஓர் முனிவர்த் தாய்தக்கையே! — என் காரணமாகவோ கிணற் திருக்கெ மாதாபிதாக்கள, எம்மொருவர்க்கு மாதாபிதாக்களையும் கிணற மிருத்த மறைபக் கடவுளவர்களாபிரியுபவர்கன்; அக்கனத்திற்கே குறாராகமுழி பாத மாதாபிதா எம்பெருமானோபாவன்.

முழுவெழுலகுமுண்டாய்! — மாதாவளவன் பத்தாய்க்கை வயிற்றினே வைத்துச் சமப்பதானது 'பிறத்த வளந்த பரிபக்கனாகல் எங்கு பாயோடி னப்படும' என்றித்த; எம்பெருமானாகிற மாதாவின்படி அப்படிவளவளம் தூகவ கோவுபடாதெழியப் பார்த்திருக்கையே தம்பெருவிருக்கும்.

சேத்தொழிலவன் — செவ்விய தொழிலவது கைக்கிரியம்; அகவப்பா போலுமாதற் தொண்டெய்கை. அப்படித் தொண்டெய்குடமுதமுண்டும் ஸ்ரீகங்கைவளவளிகுடப வேதகோலமும் கைதெக்கிரிய கோலநறமும் இவடபகுது செவ்வியமான கிரீவமக்கை கைகிரே எவ்வகைமுடிவாத புகழோடே கித்பவக்கிதி பன்னியிருக்கும் பெருமானே! அடியெனக் கைகிரே தருளவேறும. (எ)

அகற்றிகைவத்தமாயவல்லைம்புலன் கணமவை கைக்கிரீதனை *
அகற்றியென்றையும்! அருஞ்சேற்றில்லித்திண்டைய *
பகர்க்கிரீமணிமடகீரே சிரீவரமக்கைவளவளவே! * என்றும்
புகற்கிரியவெந்தாய்! புன்னிவ்வாயிவந்தானே! (அ)

பகர்க்கிரீ	} விசக்கிரீவந்த குளியை புகுத்தான
மணி மடம்	
சிறு	} மணிமடக்கை துக்கி கிருக்கப்பெற்ற
கிரீவமக்கை	
காழினே	காணாமலிப்பதிலே
என்றும்	காருமவனே!
	குறாராகம்
புகரு அரிய	(உகாரதகர்க்கு)
கைகிரீ	
	பாபிக்கெனென்றது
	கைகிரீ
புன்னிவ் வாய்	} பாபவந்து காவை இருதவடவாக்கி
பார்த்தானே	
	அகிரீ குடித்தவனே!
அகற்ற	குறக்குகக்கை
கீ கைகிரீ	கீ உகட்டகி கைகிரீ

மாயம்	} குச்சியவன செவ்வ கிரீயுடைய
கை	
கும்புளவன்	} பருசெத்திரியக்கிரீ
ஆம் தகை	
கெரு அகிரீ	} உகப்படியே அகிரீயப் பெற்றேன்;
தகை	
கீ	பாப வருகிரீயான கீ
கைகிரீயும்	} அடியெனையும் உக பக கைகிரீ கைகிரீ அகை
அகற்றி	
	செவ்வ
அரு சேற்றில்	} கைகிரீயைக் கைகிரீயை முடிவாத விசவகை
கீழ்த்தி வாய்	} தன்னிவ்வகைகிரீயே!
புய்	

* * * [அகற்ற வேலத்த.] கீழ்ப்பாட்டின் * அடியேனையகற்றேன் * என்று ஆழ்வார் பிரார்த்திக்கக்கூடாது எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! உம்மை அகற்றா தற்கு என்ன பாக்கியுண்டாயிற்று? அபாக்கதமாவது எதற்கு இரங்கிற்?' என்றருளிச்சொல்ல, பிரானே! அகமகற்கு கிரோதபரணை வைத்தாலே என்னை வைத்திருப்பது அகற்றினபடியானதோ; அபாக்கதமாயோ என் பேச்சு இருப்பது? என்கிறார்.

அகற்ற பஞ்சம் இவ்வாற்திலே கிரோதி இவ்வாறமுடி ஒன்றுமிருக்கும்; அஃது உண்டானபடி இப்பாட்டின் மூன்றடியினிலே சொல்லிற்றுமிற்று. கைத வினையே 38 காவா டுறாதுபா—மம் மலயி இரத்தயயா." என்று, நான் பிரிந்த பரிணை ஒருவராக அகிழத்தக்கவொன்றாய்ப்போகாத என்று சொன்னவைதபடியே நீ பிரிந்த பரிணைக்குத் தப்பிப் பிழைத்தாருண்டோ? ஐந்து இரத்திரிபக்கதையும அவற்றுக்கு, உணவான ஐந்து கிண்பக்கதையும் பிரிந்தவைதது இவற்றின் கடுவே என்னை இருத்தினாயே! இது அகற்றவதற்கு இட்டவழியோ? அன்றி அணுகுவதற்கு இட்டவழியோ? உன்னை உணவாதார் அகன்றபோம்படிச் சேரக் நீ வைத்தவை இவை என்று நான் என்ருக அறிந்தவொன்றேன். * மலர்வறமதிநலம் பெறுகைபாலே நான் அழகிதரக் அறிந்தேன்.

ஆழ்வார் இங்ஙனே சொல்லக்கூடாது எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! உணவாதார் அகன்றபோககருகைத்தோமென்று அறிந்திருக்கின்ற நீர் உம்மைப் பொடிய பாக்கியுண்டோ?' என்று; [அகற்றி என்னையும் நீ அருஞ்சேற்றின கீழ்த்தி என்டாய்] என்கிறார். நான்மாத்நிரம் இரத பத்திரத்திலிருந்து தப்பிப் பிழைக்குமபடியாயோ நீ வைத்திருப்பது? உன்னுலகைத் தொகாதபடி யாயிருக்கிற என்னையும் உன் பக்கம் கிந்தும நீ பிரித்து, நான்வாக்கவொன்றா தபடியான சப்தாதி கிண்பக்கினிலே தன்னிவைத்திருக்கின்றாயே! என்கிறார்.

மூன்றாமடியில் "பகர்க்கதிர்" என்றும், "பகர்க்கதிர்" என்றும் பாட வேதமுள்ளதரக் கிண்பக்கிண்பக்கினில் காட்டப்படுகிறது. இடைவின நகர மான பாடத்தின், பகர் என்றும், கதிர் என்றும் ஒளிபாய், பிக்க வொணியை யுடைய என்றபடி. வண்ண நகரமான பாடத்தின் பகல் என்று ஸூரியனுக் குப் போகக்கூடாது * ஸூரியமண்டலத்தானது சொல்லுபவர்து ஒளியை யுடைய மணிமாடாகன் என்றபடி.

வாணன் — வாழ்கன்; மருஉமொழி. (அ)

புள்ளின்வாய்ப்பிளந்தாய்மகுதிடைபோலினாய்! எகுதேழடந்த * என் கள்ளமாயவனே! கதுமணிக்கக்கூடாது! *

தேள்ளியார் திருவான்மலைகளில்வான் மலிதன் சிரிவாமல்கை * உள்ளிகுத்தவேந்தாய்! அருளையுபகரிக்கேனக்கே. *

(க)

புனின் வாய் } பகாண்டினையிற்ற பிளந்தாய் } வினா	தென்னியார் } தென்தென்களையும்
மருத இடை } இரட்டையருதமர்க்கனி போயினும் } விடைபெய்ததழ்ந்த சென்றகனோ	திருவாய் மருத } வினாவையாள் வாய்க்கு என் வாய்க்க } வேதம்கனிதும் வல்லவர் கொடியிருப்பார்
எழ் வகுத } எழு ரிஷபகனையும அடந்த } வகி தென்குத்தவனையும்	மனி } சிறந்திருக்கப்பெற்ற தன் } குறித்த
என் } என் நித்தத்தினே	சிவாமயை } வாய்மையாய்ப்பெயிடுவே
என்னம் மரபு } என்ன வாய்க்கினார் வினா } செய்து போரும்கனோ	இருத்த வன் } எழுந்தருளியிருக்கும் தாய் } வகையியே
எரு மாணிக்கம் } கரியமாணிக்கத்தின் கடரே } ஒளிபெயர்ந்த வகைக புண்டயகனோ	எனக்கு } அடியேனுக்கு உடைய ஆத } இவ்விவகையாய்ந்தத அருளாய் } அருளிச்செய்யவனும்.

* * * [புன்னின்வாய் பிளந்தாய்] கீழ்ப்பாட்டில் “அதென்தென்களையும் நீ அருஞ்சேற்றில் விழுத்திகண்டாய்” என்னக்கேட்ட எம்பெருமான், ‘ஆழ்வார்! உமமுதலான கிளைகளாகிற பிரபல கிரோதிகள் காணாமலே நீ அருஞ்சேற்றில் விழுந்து கிடந்திராகிலும் இதற்கு என் என் செய்தி?’ என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், ‘பிரானோ! இதற்கு மேற்பட்ட பிரபல கிரோதிகள் தென்களையும் அகாலமாக அழித்திருக்கிறானக்கு இது ஒரு வாய்க்காதபோ? இப்படியும் ஒரு கனகத் தாமரைப் பெண்ணோ?’ என்கிறார்.

புன்னின்வாய் பிளந்தாய் மருதிகுட போனதும் எருதெழுந்ததும் கருணாநிதியாகத்தினே. பகாண்டினையிற்றதும் வகிதோ என் கிளை? இரட்டை மருதமர்க்கனில் ஆடுகித்தகிடந்த அகலிற்றோட்டதும் வகிதோ என் கிளை? கப்பின்னாப்பிரோட்டின் திருமணத்திற்கு இடைபூதப் பித்த எருதகனின்றோட்டதும் வகிதோ என் கிளை?

கருமாணிக்கக்கடரே! என்பது திருமேனி மொளியில் கடுபட்டுச் சொல்லுகிற வாய்க்காத. புன்னின்வாய்ப்பிளந்தது முதலிய செயல்கள் திருமேனியை ஆபாஸப்படுத்திச் சேய்தனவாகும், அப்படி ஏதேனும் ஆபாஸப்படவேண்டுமோ என் கிளைகளைப் போக்க? என்பது உள்குறை.

தென்னியார் = ஞானத்தின தெனியுடையவானே, அவன் ஊ பார்த்திருக்கிற மருதக்கு மேற்பட ஒன்றாயில்லை என்கிற தெனியு உடையவர்களைக்க, இப்படியப்பட்ட பரம வைதிகர்கள் வாஸூயிடமான சிவசமங்கலாகனினே எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே! எனக்கு உன் திருவடிக்கில் கைக்கரியம் கிட்கும்வகை பண்ணியதுவேனும் எனஞ்சாதிற்ற. (க)

சூறேனக்குநீன்பாதமே காணுகத்தந்தொழிந்தாய் = உனக்கென்றதும்
மாவகாணென்றிலேன் எனதாவியுமுனதே =
சேறவேன்கரும்பும்பெருஞ்சேக்கெனும் மலிதன்சிரீவரமங்கை =
காணுத்தன்மோய்முடியாய்! தெய்வகாவகனே! (ஓ)

சேற சொன்	சேற்ற சிவகாமினே	கனக்கு	அடியேனுக்கு
கரும்பும்	கனகமே	ஆத	உபாயமெனென்றும்
பெரு சொன்	பெரிய சொன்னொற் பரிச்	கிங் பாதமே	தன் திருவடியே
சொன்ன	சொன்ன	சான் ஆத	உபாயமாக
மலி	மலிந்திருக்கப்பெற்ற	தந்தொழித்	தன்
தன்	குனிந்த		(இந்த உதேவபகாரத் திரு)
சிரீவரமங்கை	காண மாமகைப்பதியிலே	உனக்கு	உன் விஷயத்திலே
	(எழுந்தருளியிருக்கிற)	தன் காமமாத	ஒன்றாக
காத பு தன்	பரியனம் மிக்க திருந்	ஒன்றாக	ஒரு பிரதியபகாரமு
தழைய முடி	தழைய மாவகாமினே	இருளை	முதலேனெனவேன்;
யாய	திருமுடிமையுடைய	கனத ஆவியும்	என்னுடைய ஆத்மாவும்
தெய்வகாவ	தெய்வகாவாய் பெரு	உனதே	தானேயே உன்னுடைய
கனே	கனே!		தாயிராகின்றது.

* * * [சூறேனக்கு] ஏற்கனவே தமக்குக் கிடைத்திருக்கிற அப்பவகைய விசேஷத்திற்கு கருதத்தக்கதானவந்தகாம பண்ணுவொரிப்பாட்டின. ஆறு என்று வழிக்குப் பெயர்; அதாவது உபாயத்தைச் சொன்னபடி. மேலே, காணுக என்றவிடத்தில் காண் என்ற சொல் 'காணாய்' என்ற வடசொல்லின் விகார மாய் உபேயத்தைச் சொல்கின்றதும், ஆத, "கனக்கு கிங் பாதமே ஆத காணு கத் தந்தொழிந்தாய்" என்று அடங்கித்து "உபாயப பகாரமகாரிஎன்மெ உன் திருவடி மலாகனே பென்றிருக்கும் இவ்வப்பவகையத்தை கனக்கு கனபாவ மாமபடி தந்தருளினாய்" என்றருளிச்செய்தார் யோனான. பட்டர், சூறு என் பதற்கும் கண்ண என்பதற்கும் உபாயமென்றிற் பொருளையே கொள்வர் உபாயப் பொருளதான கண்ணம் என்றிற் வடசொல் காணென்று திரிந்ததாகக் கொள்பபடி. உபாயமென்னும் பொருளிலே இரண்டு சொற்கள் கிடந்தன வாகில் எவ்வளவு அடங்கிக்கொண்டென்னில்; பதவுகையிற் காண்க.

பாட்டு ஸ்ரீவைத்தி காண்மின்;— "உகோற்ற கோன் றிலேன் என்று தொடங்கி உபாயத்தா ருயவதவை முன்னிட்டுக்கொண்டு உபாயவகையமும் பண்ணுகிற் திருவாய்மொழியாகையாலே அந்ததயே நீக்கிச்சிறது. அவ்வா ணத்தாலே ஏக பதத்தை நீக்ககிறது. எவ்வாறெப் பற்றினவற்றதாலே உபாயாததாங்கிற் செழுமைபொழிய காண்திகயத்தாலே கிடுமென்று அது விஷயத் தாய்வாய்வே தேறுதலாம்; ஆதாதகேவை பண்ணினுஞ்ஞான கர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகொடுத்தால் அது கிரப்பாதம். ஒவ்வதவபாசட்டவாதவன் அத் தைச் செய்தால் அது மான தேறுதலாம்."

"சான்றிகள் தெப்பக்கவகைப் போலே இவ்வகையிடுக்கிப் பிறகிக் கடலை நீர்த, ஸாஷஞர் கிட்டத்திலிருப்பாகையோலே இருகையும் கிட்டுக் கரை குறு குக்காலமெண்ணுமர்கள்" என்கிற ஆசார்புறமுதல திவ்வைவித்தியை இவ்வே வினைப்பது.

உனக்கு ஓர் கைம்மாறு காணொன்றிலேன்—இப்படிப்பட்ட அத்வகையாத் தைப் பிறப்பித்தருளினவு—க்குத் தருத்த பிரதிபுக்காயம் காணாதவையேயல் திவ்வே போலியாதிருப்பதொரு உபகாரமும் காண்கின்றீயென். இவ்வகை உதின் ஆழ்வகையோலே எமபெருமான் "சூழ்விட்டி—மூலகடய ஆதமா உவத் தாலகாரதோ" அது ஒரு கைம்மாறாக ஆகாமே" என்க, * எனதாவியு முனதே * என்குதர்

எம்பெருமான்;—"சத்தியேனும் அளவுகடபார்க்கும் நிர்வாணமுற விரலின்றுப்; ஆனபின்பு உனக்கு கால என்ன பரத்புக்காயம் பண்ணுவது? நீயோ எனக்க உபகரித்துக்கொண்டு கின்றுப்; என் அந்ருகையெற்றிலேன், இவ்வகையோலும் என் கிள செப்த திவ்வகையோலுமொன்றாதபடி நீ பரிபூர்ணமுறப்; உபகாரம் கொள்ளாதார் உண்டுதெதுத் திரிபா கிளருக்கன்; அறிவுகடையானவாகன் கிள பரத்புக்காயம் பண்ணினோம் என் திரிபிளருக்கன்; நீ அபூர்ணமுறில் இவ்வகையோலும் கிள செப்ததாச கிளத்திருக்கையிற்றே; நீயோ பூர்ணமுறியுத்தாய்; ஆனபின்பு ஒன்று செப்த திவ்வகையோலோ?"

தேய்வகையகையோ!—இது வானமாமலை பெமபெருமானுடைய திருநாமம்.

தேய்வகையகையோ!—திரிவிக்கிரமனடிவினைபினை *

கோய்கொள்கும்பொழிய்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன் *

சேயதவாபிரத்தமன்னிவை தன்னீர்வாமல்கையேயுபத்துடன் *

வைகல்பாடவயலார் வானொக்ககாரவமுதே.

(கக)

தேய்வகையகையோ	}	எமபெருமானுடைய
காணான் திரி		
கிரிசமன்	}	உபய பரத்புக்காயோ,
அடி இளை		
யினை	}	சூழ்வார்
கொல் கொள்		
சூ பொழில குழ்	}	கோபன்
குருகூர் சட		
செப்த	}	அருளிச் செப்த
சூயிரத்தான்		
		சூயிரத்தினுமனே

இவை	}	இந்த
தன் கிரிசா		
மகனே மேல்	}	வானமாமலைப்பறி
பத்து		
உன்	}	விஷயமான பதிகத்தை
கவைய		
பாட உன்னர்	}	சேருத்தடனே
கானொக்கு		
சூர அமுது	}	எப்போதும்
	}	பாட கவையகன்
	}	திவ்வ கவையகனக்கு
	}	சூரவருதமாயிருப
		பரதன்.

* * * [தேய்வநாயகன்] இத்திருவாய்மொழியைக் கற்குமவர்கள் திவ்யனொரி கருக்கும் பரம்பொரப்பாவர் என்று பயனுரைத்துத் தனிக்கட்டுமென.

ஈர்வேர்வராய் ஆர்நிதவந்நகராய் தன்னுடைய பெறுகைக்குத் தான் அர்த்தியாய் அபேகிதம் செய்து கொடுக்குமவனான எம்பெருமான் திரு வடிவாளிகே ஆழ்வார னாய்ப்பித்த இத்திருவாய்மொழியைக் கருத்தறிந்து பாட வல்லவர்கள் கைதத்தாயமுன்னதனையும் தித்தியனொரிகருக்கும் பரம்பொரப்பர் எனாக ஆவப்பெறுவனொன்றாயிற்று / (55)

ஏழாத் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இர—அர—அர—அர—அர—அர—அர—
ஸ்ரீ:

தீரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யாத்நாவளி.

வாவ—அயிஸஸரயவாநரிநாஹாணரஸவாநா—காவகபொமாநா—
வாதுவாபயாநரிநாநா திருபதவாஹுவா—ஆது—அநெஃ|
வவெபுபா—அதவாண விதாஜதக—நாபஷ—தா கெஸுரணா—
தீதா—அ—புரவாவிஷ—வா—அ—அ—அ—அ—அ—அ—அ—

* நேரநேரம்பு என்றிற் பதத்தினே ஆழ்வார் கானமாயின பெம் பெருமானை அராய்ப் சொன்பனாக அருளிச்செய்தாத்தென்கிறது.

1 வர்ப்பாநீசேசயந்நவத். * அரவினாநாமமாரே * திருவனந்தாழ் வாமமேனே திருக்கண் வளர்த்தகை சொன்னபடி.

2. அநிதாபரணத். (அநி என்று சொல்லத்திருப்ப பெயர்; நாம் என்று சொல்லுக்குப் பெயர்;) * சொகு சொத்தாய! தம்பெனக்கருளாயே * திருவாழி திருச்சங்குனைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றகை சொன்னவரது.

3 ஸாவகம்ஸீதவயோகாத். * அருள் செய்து அவருத்தாய * கருகின யோடே கூறுவருத்தத்தகை உறியவரது.

4. ஸத்ஸாஹாயயாத். * ஐயர்க்காயந்து மரப்பொரப்பவனா * ஸாதக்களான பஞ்சபாண்டவர்க்குத் துண புரித்தகை சொன்னபடி.

5. அசேஷாந்தரவிலயநய. * எவ்வெவையத்தனாயுமாய் தின்று * ஸர்வாத்நரபரியவரிருக்குமிருப்பு சொன்னவரது.

6. பூனமுத்தக்குத்புதந்தி. * ஏனமாய் திண்டிண்டவென்னப்பினெ னன்னா!—வாதுதத் திருஅருள்கொண்டு பூரிக்க யிட்—தெடுத்தகை சொன்ன படி. கண்ணா! என்பதினும் நேர்க்காக 'உதக்கதி' என்றது.

7 வர்வேஷாய்தாதவாத். * உலகுக்கோர் முந்தாதத் தாய் தந்தைபே! * தாய் தந்தையர்போலே உலகுக்கெல்லாம் பரிபுத்தவகடையா நடத் துத்தன்மை சொன்னபடி.

8 இதாஜனாரநாநாதே? * என் தம புத்தகரியெந்தாய்! புன் னிவ்வாட யோந்தானே! * ஆசரித ஜனங்கள் தவிர மற்றவர்களுக்கு அணுகவு மரியல் எனறவரது. ஆதிசபைத்தானே மற்ற பாகங்களில் பிரதிபாதிக்கப் பட்ட குணசேஷத்தங்களும் அவக்குவிர்த்தவனாகக்கொண்ட.

தேயவநாயகன் எனதந்தத் திருவுணமபற்றி "தேவநாஸார்வபௌமம்" என்றருவிச்செய்தபடி.

தாப்புலியிள்ளி திருவடிகளே காணம்.

தாமிடோபதிஷத் ஸாங்கதி.

வனவஹ ஹோதயிததாலிகதவழுவாபுள
காராயணாபிதனவாபதஸதுது தாஹுரூபி
தமெஹ திவெஹ, தஹவாயிபெயவ கிஹி
ருஹவவாதல ருதி: கிஹ ஹவவெக ||

(கருத்து.) மேத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானாகத் தமமை 'அது கரித்துத் தரிக்கப்பார்த்த ஆழவார ஒருவழியாலும் அபிமதவித்தி பெருதவ ராய், கருமபோகம் முதலிய கவகிதமனை உபாயார்த்தமும் தமக்கு இவ்வா னமனை அப்பெருமானுக்குத் தெரிவித்தது, அவனே உபாயமென்றே திண்ணிய அத்யவஸாயககொண்டு ஒருவரது தேவதவகைத்தாள் ஏழாத்திருவாய்மொழி யில் என்றதாயிற்று.

ஜீயத் திருவடிகளே காணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி.

கோற்ற கோன்பாதிவிலே ணுன்றனைவிட் டாற்றகில்லென்
பேற்றக்குடைய முன்றன் பேருளே—சாந்தனின்தேன்
இங்கென் னிலையென்னும் எழில்மாதன் சொல்லல்லார்
அங்கமறர்க் காண வழுது.

கோற்ற	காந்தாதுகட்டாம	சாந்தனின்	தனின்	தனின்	தனின்
	பண்ணிப் பெறப்பட்ட	தேன்			
கோன்பு ஆதி	கருமயோகம் முதலான	இவ்ரு			
	உத்தர				
இலென்	உடைபெண்கலென்;	என் கிலே என்			
உன் தன்னை	தாராளிய பேர்ப்பு	இம்			
விட்டு	விருத்தி ஆன்கலிடே	அழிய மாநன்			
ஆற்றகில்லென்	தரித்திருக்க சத்தான	சொல்			
	வென்;	வையார்			
பேற்றக்கு	புருஷாந்த பாரபறிக்கு	அங்கு			
உபாயம்	சாத்தன				
உன் தன்	உன்னுடைப	அமரர்கு			
பேர் அருளே	பரமபிருகம்பெ (என் த)	ஆர அமுத			

* * * எய்பெருமாளே! உன்னுடைப சிர்வேறுதல் விஷயிகார்த்திரகு இடை
பூருக உபாயார்த்தாக்களில் தனிகிடு உடைபெண்கலென்; 'உன்னுடைப சிர்வேறு
தல் க்ருகம்பெ காத்தன' என்னை மனாவிச்சாணமுடைபென், இதுவாயிரது
என்னுடைப சிஷ்குட—என் த நம உததிகைய * கோற்ற கோன்பிலென் என்னை
திருவாய்மொழியில் விண்ணப்படு செய்தலான ஆழ்வாருடைப திவ்வானந்தி
கனா ஓதவல்லவர்கன் இவையிடுகிலே காந்தாதுகட்டாமபுறபித்த யின்பு பரம
பதத்தினும் சித்யுக்கந்தர்கனாலே யிவையு கொணடாடப் பெறுவர் எனந
தாவிதது. (சுஎ)

ஆராய்வுகள்

திருவாய்மொழி

ஐந்தாம் பத்து-எட்டாம் திருவாய்மொழி

ஆராவமுதே வடியேனுடலம்.

உரையவதாரிகை:—மேற் திருவாய்மொழியிலே வானமாமலை பெய்
பெருமான் திருவடிகளிலே வேதந்தமரம்போலே விழுந்த மிகப்பெரிய ஆர்த்
போலே சரணம் புக்கென்பதையும் அப்பெருமான முகங்காட்டிற்றான்; இங்
னாக்கு இன்னகிடத்திலே முகங்காட்டுவது என்றொரு விஷயம் உண்டே அப்பெ
ருமானுக்கு. அதனாலே இவர்க்குத் திருக்குடத்தைவிட முகங்காட்டுவதற்கு
அவன் விஷயப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான். ஆதலால் அப்படியே வருகிறார். உமக்குத்
திருக்குடத்தைவிடே காட்சி தந்தருள்வதாக எம்பெருமான் வங்கனத்திருக்கக்
கொடுமென்று எண்ணுகிறார். எண்ணி, 'அங்குச் சொன்ன புகழை எம் அபிமானம்
தலைக்கட்டும்; குறைகொண்டவன் திரும்ப' என்ற கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு
திருக்குடத்தைவிடே சொன்ன புகழ்தான்.

செத்திகூட மலைச்சாரலிலே வந்த சேர்த்த பாதாழ்வான் தான் விளத்தபடி
பாண பரிமாற்றம் ஒன்றும் பெருநாப்போலே, ஆழவாரும் புக்ககிடத்திலே திருக்
கண்ணை அகாமிழித்துக் குளிர மோக்கிப்பருகாத திருப்பவனத்தைத் திறந்து ஒரு
வார்த்தைபருகிச் செய்தல் அனைத்தம் முதலானவற்றிலே ஒன்றாகச் செய்யச்
செய்தவர். அத்தான் கண்ணாடிகளிடத்து வாசலையே "மாம் அத்தோடு வந்த
யழி" என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டுவந்த மனோநித்தபடியே பெறா
கென்று கேட்டிருந்தோம்; அங்கனே ஒன்றை நாம் பெருமைவாளே மிகவருகி,
வந்தவன் பாதாழ்வானது தாய்பக்கிலே விட்ட முகம் பெருகிடடால் அமைத
கோவுபடுமாபோலே அவன் அங்கிலியிலே தனக்கு விடத்த கூப்பிட்டு இன்னும்
எத்தனை திருவாசல் தட்டித்திரிபகடவேன்! என்று மார்த்தியோடே தலைக்
கட்டுகிறார்.

"ஆராவமுதேவடியேனுடலம் தின்பாலன்பாயே"

நீராயலைத்துகரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே!"

சொன்னதென்கவரினிகல் சொழுந்தத்திருக்குடத்தை"

சொன்னோலத்தென்கவரினிகல் சொன்னதென்கவரினிகல் சொன்னதென்கவரினிகல்

(க)

ஆர அமுதே	எவ்வளவு அழகித்த தும் திருபதிநகர அமுதாயமே	சி ஆர் மெ	சீமைநகர சென்ற மெ	பரிசுள்
எம்பொன	எம்பெருமானே	என்கி கிசு	எவ்வளவுபாடு விசு	பெற்ற
அடியேன் உட	என்னுடைய சீரமனந கம்	செரு திசு	செழுநகரத்தில் தீர்தம் கிளையுடைதநகர	
சிங் பாக	உந்தித்திசு	திரு குடகத	திருக்குடகதையிலே	
அன்பு ஆம்	அன்புநானே வடிவெடுத் தநகர	எர் ஆர்	ஆரு பொருத்திய திரு	
சி ஆர் அகி	சீர்ப்பண்டமா உருவி	மெனம் திசு	மேனி விசு	
க்த	கிளையுடைபட்டு	கிடத்தாய்	சார்த்தமாரிசு (அங் கமுதம்)	
காரப	காரபுபகபக	கண்டென்	கேகிசு பெற்றேன்.	
உருக்குமின்ற	உருப்பண்டமாந்தித்த வர்			
மெனமே	மேனமே			

*** [ஆரவமுதே.] இத்திருவாய்மொழியிலே எம் பூருவர்க்குப் போரவும் ஈடுபட்டிருப்பார்களாவிற்ற. இங்கு 'எட்டி' எம்மினா அருளிச் செயலது பாரீர்;— 'உத்தரபூமியிலே கோகனாரங்க மனாமுனிகள் வர்த்திபாநிறக, இங்குத்தவபா நெருவன் அக்கேறச்செய்க, 'மீனாய் நகரினபூமியில் கிசேஷமென்?' என்ற கேட்க, 'திருவாய்மொழி பென்கெரு பிரபந்தமவநித்த கிசுட்டர்கள் பரிசுநிதித் துப் போரக் கொண்டாடிக்கொடு போரமின்றார்'என்ன, 'அநிலே உனக்குப் போவதொரு சக்கர சொல்லிக்கொளும்'என்ன, 'ஆரவமுதே' என்ற கித் தனியும எனக்குப்போம்' என்ன, 'காரபமுதி காமகககிடக்க இவையனே பொரு தீர்த்தேச முண்டாவதே! இச்சொல் கையாடுகிற தேசத்தேறப் போ வேம்' என்ற அப்போதே புறப்பட்டுப்போந்தார்."

அடியேனுடலம் கிளையுடைபயே—ஆழகார் இப்போது அடியென்கின்றது தம்முடைய சுவரூப முன்னபடியை வினைத்தச் சொல்குகிறதன்று; ஆரவமுதே என்று பேசியதுபகித்த போக்யகதக்குமதோற்ற அடிமைபுக்கு அடியென்கின்றார். [உடலம் அன்பாய்] அசேதமான சீரமானது பகவத் விஷயத்திலே அன்புநானே ஒருவடிவு கொண்டாற் போவேயாவிற்ற. அன்பு ஆம்மாவினுடைய தருமமே பங்குது சீரநிதினுடைய தருமமனது; அப்படியிருந்தும் விஷயவைகை கிளையுடைபது அசேதமான உடலம் ஆத்மநர்மம் கொள்ளுமபடி செயதநா விற்ற. ஆசாரபமுதிநகரத்தின் "உடலம் ஆத்மநர்மம் கொள்ள" என்றருளிச் செய்தது இப்பாசரம கேட்கவேகாணும்.

கீராய கிளந்து—உடலம் அன்பாயி, அன்புநான் கீராய்க்கொண்டு அநியா சிற்றது. இக்கனே களர்த்த உருகுமபடி செப்பவன் எம்பெருமானே யாவற்றது. அவனுடைய கிளையுடைதன் என்னென்னிக்; [மெனமே] ஆழகாருக்கு எம்பெருமானுள்ளினே புண்டான கிளையுடைதம் அற்பமென்னுப்படியாய் எம்பெரு

மாணக்கு ஆழ்வார்களேயே புண்டான விபரமோதும் கொடுத்திருந்தது. 'பெரிய பித்தக்கொள்ளி' என்னும்படியானான் அவன்.

ஆழ்வார் இவனே உருகிப் பேசும்படி எந்த திருவுருவத்தைக் கண்டா ரென்னிட, அது சொல்லுகிறது பின்னடிகளில். மிகவும் கனத்த அகசத்து வரு கிற சொன்னொகதீர்கள் சாமரை விசமாயோசேவிச, * செவ்வம்மலகு நெனதிருக் குடானதலிற் திருமேனியழகு கிறம் பெறும்படி திருக்கன்வனர்த்தனும் பெரு மானே! உனது கிடைப்பழகுகண்டு இப்பாடு படுகின்றே நெஞ்ஞாரிற்ற.

[தீரார் செங்கெய்] "சென்னொக்குச் சீர்க்கம்பாவது — ஆழ்வாழ்வார்க்கு அமுதுபடிபாவிற் சீர்க்கம்" என்பச் செய்தி. அச்சாவாரத்தினே எப்பெரு மாணுடைய திருப்பவனத்துக்குப் பாக்காக கிவெதனமாகப் பெறுகிற சீர்க்கம் சென்னொற்பயிர்க்குக்காகம்.

எளர்கோலம் திகழ—"எட்டாம் உரைகித் திரியும்போது அவயவங்களிதான் டான பொன்னாக்குகள் மறைந்த ஒன்ற போசேகிருக்கும்; ஓரிடத்திலே இருத் தல் கிடத்தல் செய்தவாதே கவருபயம் தோற்றிக் கன்னொன்றுபார்க்க வொன் னாதபடி விருப்பர்கள்; இங்கு அக்கனன்றிக் கெடாத கெடக்கு ஆகத்தி வழிகை வேண்டாபடியிருக்கை. இவனுளரிக் செய்ததென்! என்று வரிது பிடிக்கவேண்டுமபடியிருக்கை" என்பது கட்டு ஸ்ரீமதி. (க.)

எம்மானே! என்வென்றோழர்த்தி என்னையாள்வானே! *

எம்மாவுருவம்கேண்டொழாற்றுக ஆவாயெழிலேறே! *

செம்மாகமலம்செழுதீர்நிசைகன்மனரும் திருக்குடத்தை *

அம்மாமலர்க்கன்வனர்தின்குளே என்நான்செய்கேனே! (உ.)

எம்மானே	சென்னொத்திதும் மறை குளவனே!	மா செம் கம	பெரிய செத்தாமலாகச் செ
என் வென்றோ ழர்த்தி	என்றோ ஒரு படுத்திகொ ண்ட பரிசுத்தன்வரு பனே!	செழு தே மிசை	அழகிய தீர்நீடத்த மிசை
என்றோ ஆன்வானே	என்றோ அகனம் கொள்வனே!	சென் மனரும்	கண்டகிடமெங்கும் மலர்ப்பெற்ற
வேண்டும் ஆற்றல்	திருவுன்னமன படியே	திரு குடத்தை அ மா னர் கன் வனர் செருளே	திருக்குடத்தையே அப்படிப்பட்டதிறத்த மல தீபோன்ற திருக்கன் கன் தலிப்பவனே!
எம் மா உரு வும் ஆவாய	செய்யப்பட்ட அவதார வி த்தனக்கொழும் பரிசு தரிப்பவனே!	நான் என் செய்கேன்	நான் என்ன பண்ணுவே ன் [இவ்வழகுகண்டு என்றும் தீர்க்கப்படுகி றதெனியே]
எழில் ஏறே	அழகித்திறத்தவனே!		

* * * [எம்மானே!] தீர்ப்பாட்டிது "கண்டே நெனவானே!" என்ற ஆழ்வாரு டைய கருத்து—தீரானே! உன்னை உனகத்தார் காணுகிறீநிலே காணாம காணு

யித்தனைபோயோ? எனக்காக எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உறவுதல், குழைப்பாச்
சும் பண்ணியிருத்தல், அனைத்தம் செய்தருள வேண்டாவோ? என்று கேட்ப
தாம். அன்னனை கருத்தத் தொனிக்கக் கூப்பிடச் செயதேயும் ஆரவமுதன்
அகாசபாதேயிருக்க, மீண்டுமொருபடி கூப்பிடுகிறார்.

எனக்கு வாய்மையானவனே! அகிஷ்ணேயப்பாற்பகை தன்பாணிகளாமான
திவ்யமங்கன விகாஷாததை யுடையவனே! அப்படிப்பட்ட திவ்யமங்கன விகா
ஷாததின் அழகைக்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டுவனே!, என்னைப்
போன்ற ஸமஸாரிகள் என்னை நீயினைக்கு எதற்காவது பணங்கெய்யப்பட்ட சீ
ரங்களைப் பரிசுரவிக்ருமாபோலே, கிரேஷதக கருணியிருத்தம் திவ்யமங்கனபத்
தாடும் வேண்டியபடியெல்லாம் அவதார ரூபங்களைப் பரிசுரவிக்ருப் போருள்
செய்பவனே!, இவ்வனே உபகாரமே வடிவாரிசுக்கின்ற நீ இன்னமும் எனக்
குச்செய்யவேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்வத்தவரானமோ? ஒன்றும் செய்ப
வேண்டா; திருக்கண்களைத் திறந்து உட்காந்தருளியிருந்தனை போராதோ அடியே
னுக்கு. இத்திருக்கண்களுக்குப் போலியான கமலங்களைக்கொண்டும் நீநிலே மலர்ச்
திருக்குப்படியைக் காணுகின்ற வான * வன்காற்றத்தைப் ஒருவகே மறித்து மிடற்
தலர்ந்த மென்காள் கமலத்தடம்போற பொலிந்த எயிழைய தட வகன்கள் இப்
படி மலர்வேண்டாவோ என்ற தடிக்கின்றேனே, இந்தத் தடிப்பைத் தவிர்த்த
வேண்டாவோ கென்கிறார்.

என்வேண்டியுள்ளத்தி-தன்னுடைய வாய்மையாவகங்களில் ஒன்று தப்பா
மல் அனைத்தையும் வெட்ட வெளிச்சமாக எனக்குக் காட்டித் தந்தவனே!
என்றபடி.

என்னைபாள்வனே! - * அஞ்சிதைப் படகாரை தொடங்கிப் பல பல பதிகங்
களினையுண்டான ஆர்ஞ்ஞமகளைப்போக்கி முகக்காட்டி அடிமை கொண்ட
வனே! என்றவாறு.

வேண்மோற்றால் எம்மாவதுவும் ஆவாய் - * இச்சாக்குலீதாபிமதோரு
தேஜ - * என்மிறபடியே திருவுள்ளமாய்படியெல்லாம் திருமேனங்களைப் பரிசு
ரவத்து ஸாதபரிதாசனம் பண்ணாமவனே! என்றபடி. [எழிலேறே] ஸமஸப்
போலே கருமமடியாகப் பிறகண்களவற்றிககே கருணியடியாகப் பிறகண்களபாலே
கிறக்கெடுதானின்னாமே ஒளிமங்கப் பெறுமாவிறது.

தேம்மாதமலம் சேழ்நீழிதை கண்மலமும் - திருக்குடத்தை வயக்களிலே
தாமஸாமலாக் காண்கிறேன்; எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களாய்வு அத்தோ!
மலரக் காண்கின்றனேனே! என்று தளர்கின்றார்.

என்னுன செய்கேனே? - திருக்கண்கள் மலர்ந்தான்றித் தரிக்கின்றதை
அடியேன இப்படியே பட்டினிவிடத்து போகவேண்டியதானே என்கிறார். (உ)

என்றான் செய்கேன்? உரையேகனைகண் என்றானென்பெய்குய்? *
உன்னுலகல்லையாவதானும் ஒன்றும் குறையேண்டேன் *
கன்னுர்மதின்குழங்குடந்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவானான் *
சென்னுளெந்தானந்தான் உனதான் பிடித்தேசெனக்கானே. (௩)

என் என்	அடியென் என்ன செய்	கண் ஓர் மதி	கேள்பொரு பொருத்திய
செய்கேன்	மேன்	குழ் குட	முதின்குழந்த நிருக்குட
கனைகண்	அடியென் என்	கை கிட	கைகிடெ ஸ்மித்தரு
யாரே	யாரே	தாய்	தாய்
என்றான்	என்றான்	அடியென்	அடியேனருவானான்
என்பெய்குய்	இருக்கிறுய்	அரு	அருவானான்
உத்தம	உத்தம	காழ் காள்	காழும் காத்திடு
அவ்வான்	அவ்வான்	சென் காள்	செழிந்த காள் காள் எந்த
யாவதானும்	யாவதானும்	எ காள்	எ காள்
குறையேண்டேன்	குறையேண்டேன்	அ காள்	அ காள்
		உன தான்	உன திருவடிக்கிடப் பந்
		பிடித்தே	பிடித்தே
		சென்	சென்
		என்	என்

*** [என்னான் செய்கேன்.] இப்படி தடித்தல் கூப்பிட்ட கிடத்திலும் குளிர
கோக்குதல் குசைப்பச்சை பண்ணுதல் ஒன்றும் செய்பாமைவானே, 'என் பெற்
றுக்கு ஏதேனும் உபாயம் அடைக்கக்கேளும்' என்ற எம்பெருமான் திருவுள்
ளம் பற்றியிருக்கிறான் போதும்' என்ற கொண்டு 'அரீனா! என் என்வாரியம்
செய்கைபென்ற ஒன்றன்மேல்? கீயென்பத நிகர்க்குத் தாவேனும்'
என்கிறார்.

முதலடியில் முன்னுலகவான கேள்விகள் அடங்கியிருக்கின்றன;
என்றானென்பெய்குய்? என்றானென்பெய்குய்? என்றானென்பெய்குய்? என்றானென்பெய்குய்?
அடியேனருவானான் அடியேனருவானான் அடியேனருவானான் அடியேனருவானான்
இருக்கிறுய்? இருக்கிறுய்? இருக்கிறுய்? இருக்கிறுய்?
உத்தம உத்தம உத்தம உத்தம
அவ்வான் அவ்வான் அவ்வான் அவ்வான்
யாவதானும் யாவதானும் யாவதானும் யாவதானும்
குறையேண்டேன் குறையேண்டேன் குறையேண்டேன் குறையேண்டேன்
என்றான் என்றான் என்றான் என்றான்
என்பெய்குய் என்பெய்குய் என்பெய்குய் என்பெய்குய்
உத்தம உத்தம உத்தம உத்தம
அவ்வான் அவ்வான் அவ்வான் அவ்வான்
யாவதானும் யாவதானும் யாவதானும் யாவதானும்
குறையேண்டேன் குறையேண்டேன் குறையேண்டேன் குறையேண்டேன்

புலகனபுலகனத்தில் "என்னான் செய்கேனென்ற கிடத்தினே இம்முன்
முன்னு" என்ற புலகனத்தி இங்கே அதுகண்டேயும். அங்கிடத்த மனவான
யாருள்கின் கிவர்க்கியான புலகனத்தி கான்கின் - "எம்பெருமான் தம்மு
ண்டப ஆர்ந்திகண்டு - இரண்ட - கான்கையானே தானியப் பெறுகிடத்திற் கி
காதா துண்டானம் பண்ணவேனுமென்ற இருந்தானுக்கொண்டு உபாயந்தா

ஊட்டிவந்தவர்க்கு வேகம்பகதலின்னதபடி. அங்குமுன் கான் என்செய்கேன்? ஐஞானம் தந்தோமே பெண்ணில், கீதந்த ஐஞானத்தானே க்வரூப பாரதத்தி பத்தை புனார்த்த ஊதா ஊட்டினம் அப்பார்த்தம் ஐதிரிசுத்தெ கான் என செய்கேன்? க்வரூபத்துக்குச் சோதாவிதும் உன்னைப் பெறாமாயிற் அதுதன்னைப ஊட்டிக்கவாயிறைஞானமாத்நதைத் தந்தாயாவிற்; பத்தி ரூபபகதஞானத் தைத் தருகையானே ஒன்றையும் அடைவுபட அதுஷ்டிக்க கதமனன்னதபடி பத்தி பாவசுத்தின் கான் என செய்கேன் என்ற இம்மூன்றும் ஆழ்வார்க்கு விவகிதம்."

உன்னுலவ்வால் பாவாறு மொன்றும் குறைவேண்டேன் = உன்னுடைய க்ருகையானே உன் நிருவடிக்கைப் பெறகைபெயழிய வேறேருபாயத்தான் பெற வதானுதும் வேண்டா என்றபடி. உபேயமும் உபாயமும் ஒன்றேயாயிருக்க வேணு மென்கை. 'பாவாறுதம்' என்ற உயர்நிலையாயிருத்ததும் அன்றினை யாகவே பொருள் விவகிதம். சத்தந்திரா கையமும் உபாயமாக வேண்டிற் திவ்வை என்றபடி. இங்கே கூடு;—"பாவாவாறு மென்குதே பாவாறு மென் றெது-உபாயபாவம ஒருசேதானுதே பெய்திருக்கையானே" என்ற.

[உன்னாமநின் இப்பாதி.] பரிவுடைபார்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி. திடமான மதின்குழந்த நிருக்குடக்கைதலினே நிருக்கண் வளர்த்தருகையானே! எனது டைய ஆதமவந்து உவ்வவனவும் உன் நிருவடிக்கை அவஸிபித்தக்கொண்டே டடக்குமபடி பார்த்தருளவேணும்.

அடியென் அரு = அருபியான வந்துவுக்கு அருவென்ற பெயர்; உருவமுடை ததன்வாமைபானே ஆதமாவை அரு வென்றது. 'அடியேனுடைய ஆதமவந்து' என்றும் அடியேனன்ற காட்டிதும் வேருள ஆதமவந்து இருப்பதாகத் தோறது கென்றதே, இது பொருளுதமோ! என்ற சங்கீதக் வேண்டா; அடியேனாகிய ஆத் மவந்து என்றபடியாமத்தனை. "சென்குனெகவளக்கான்" என்றது பாவதாநம் பாகி என்றபடி. ஆதமவுக்கு ஒருகாலும் அழிவின்றாமையானே சர்வதகாவ மும் என்றதாயிற்று. (உ)

செலக்காண்விற்பார்கா னுமனவும் செல்லும்கீர்த்தியாய்! *
உலப்பிலானே யெலினாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி! *
நலத்தால்மிகுகார்குட ந்தைக்கிடத்தாய்! உன்னைக்காண்பான்நான்
அலப்பாய் * ஆகாசத்தைதேநாக்கி அழுவன்தொழுவனே. (ச)

செவ கான்	மேலே மேலே என்னவென	உலப்பு	அதத் திருக்குணக்கடகு
கித்தார்	வர்கன்	இவனே	முடிவு இவனாதவனே!
காணும்	எவ்வளவு காண்பார்கோ	என்ன உல	எவ்வளவுக்கெதற்குமும்
அவவும்	அவ்வளவும்	ரும் உடைய	வ்வாயின
செல்லும்	வளர்த்தசெல்கின்ற திருக்	ஒரு மூர்த்தி	ஒப்பந்த நிலையின!
கீர்த்தியாய்	குணக்கொருமுடைய	கனத்தாழ மிக	பத்திரித்தவர்கள் வந்தே
	வனே!	கார்குடக்கை	த திருக்குடக்கைதலினே

கிடத்தாய் கான் உன்னை கான்பான் அலப்பு ஆய்	சபளித்தருள்பவனே! கான் உன்னைப்பான் வேண்டி அமைந்து	ஆகாசத்தை கோக்கி அழுவன் தொழுவன்	(சீ வகுதற்குரிய) வானத் தைப்பாத்த அழுவதும் தொழுவதும் செய்யவிரிந்தேன்.
--	--	---	---

*** [சேலக்காண்திற்பார்.] பிரானே! என் போய்வார்க்காக நீ திருக்குடத்தை யினை வன்னிதி பன்னியிருத்தும் வினைதபடி பரிமாற்றம் விடைபாணமபாளே கான் கோவுபடாவினேறே எனென்கிறார். முதலடியினால், கீபையுத்த புதழென்னாம் பாழாபப்போகிறதேபென்று வந்து பிடிக்கிறார். தமக்கு உதவாமையினாலே இங்ஙனே சொல்லுகிறபடி. அப்பெருநாணுடைபு தீர்த்தினை [அதாவது ஸ்வ ரூப ரூபருணாதிபூதிகளை] பாசு பாசு மவவவவு பேசுகிறார்களோ அவை அவ்வவ் வளவாயிருக்கும். மத்தமதிகள் பேசப்படுகாதும் அவர்களுடைய வாக்வினே அடக்கி கிற்கும்; மத்தமதிகள் பேசப்படுகாதும் அவர்களுடைய திறமைக்குத் தக்கபடி கரை கட்டாக்காவேசிபோனே பெருகிச் சென்றிருக்கும்.

உலப்பு இவானே! உலப்பு - முடிவு; அந்த ருணாதிபூதிகளினுடைய கண னுக்கு முடிவில்லாமலிருக்கும்வனே! என்றபடி. எல்லாவலகுமுண்டய ஒரு ஸூர்த்தி! = ஸூர்த்திபென்று நிலவமக்கள் கிண்டித்துக்கும பெயர், ஸூரவர்பத்துக் கும் பெயர்; வடிவமுடைக்காட்டி வண்ணப் பிராணிகளையும் எடுபடுத்திக்கொள்ள வல்லவனே! என்று, அகல கோகக்கருக்கும கிர்வாழுகளுள் ஸர்வேச்வரனே! என்றும் பொருள்படும. என்னை விரவழிபாத வுணக்கு ஸர்வேச்வரனென்று பெயர் தருகுவென்று உதர்த்திச் சொல்லுகிறபடி.

ஸைத்த ஸ்மிக்கார் இப்பாதி.] கான் ஸ்ரீவைருண்டத்தினைகாண ஆகாசப்படு கிறேனோ? திருப்பாறகடலிலே காண ஆகாசப்படுகிறேனோ? என்னைக்கோ சென்ற ஈயக்குஞ்ஞாதி அவதாரங்களிலே காண ஆகாசப்படுகிறேனோ? அன்பர் களை கிடமாட்டாதே திருக்குடத்தைவினே கி. க்கிற விடைகடையன்றோ கான் காண வாகாசப்படுகிறது! இங்ஙவிடைபாணமபாளே அப்பாது ஆகாசத்தை கோக்கி அழுவதும் தொழுவதும் செய்பா விரிந்தேன். கஜேந்திராழ்வானுக்கு உதவ ஆகா சத்தில் வின்றாம வந்து தோன்றினுப்போனே கணககாகவும் வந்து தோன்றுகி ருபோவென்று அகாசத்தை கோக்குகிறேனகாண. சிறுவர்களைப்போனே அழ வது, பெரியர்களைப்போனே தொழுவது என்னாம் செய்பா விரிந்தேன்.

"ருடாததைக் கிடத்தாய்! உன்னைக் கான்பான்" என்று திருக்குடத்தைவின கிடத்த விடைபலத்தானே இவர்காண ஆகாசப்படுவது, காவென்னாகும் இது காணப் பெறத்தோரோ? இவரும் இது காணத் தடைவுண்டோ? அமைருகை எதற்காக? என்று சங்கிக்க வேண்டா; காண்கை பென்றும் கண்ணாப்போனே காண்கையென்று இவர்க்கு அபிமதம்; ருளிர் கோக்குநில வினவுதல் தழுவதல் எல் லாம் செய்பப் பெறுகதலே காண்கையாவிவர்க்கு.

கடைய நிருக்ருடகதைவினே நிருக்கன் லவர்த்தநும்புக்கோ! வினக்கு ஐவனமான நிருக்கன்வினபுல-பவனோ! புறம்பு புகவந்த உன்னுளவந்த செனவாபடி கரு பனானுள வான் உன நிருவடி கடைக வி. வெவெரு கிரகு கீபே சூனோசித்தருள வேனுமென்றாசுவிறறு. (ரு)

குழ்கண்டாபென் தொலலைவினையவறுத்து உன்னடிசேரும் ஊழ்கண்டிருத்தே* தூராக்குழி துத்தது எனைதானகன்றிருப்பன்? வாழ்தொல்புகழார்ருடத்தைக்கிடத்தாய்! வாடுஞ்சீரோனோ! * வாழினினைசேய! அமுதே! அறிவின்பப்போ! அரிவீய்தே! (க)

வாழ தொல புகழார்ருட கதை	வினக்குவின்ற அனநினை புகழ்புடைபார் வந்த நிரவெ நிருக்ருடத்தை வினே	உன் அடி சே ரும் ஊழ் கண்டிரு த்தே	வான் உனது நிருவடிகளை படை யும் படிவரன முறையையகி கண்ட குத்தம்
கீடத்தரப வாடுஞ்சீ ரோனோ	சமர்த்தருள்பவனே! சித்தவா-வினாதனே!	தூரா குழி துத்தது	ஒருளரும் துத்தவெனவு ஞ்சு வாழிபக்குழிவின வினத்தத்தனோனே!
வாழின் இனையே	வினாநாமப்போனே பதம் போகவருளவனே!	எனை என் அகன்று இரு பவன்	சத்தவினகாலம் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப் பேன்!
அமுதே	அமிருதம் போன்றவனே!	என் தொலலை வினைய அதத்த	(இப்படி அகன்றிருக்கைக் கூடாசனமான) என து அனதி பரபக்கினைத் தொலத்த
அறிவின்ப பவனே	அறிவிக்குப் பலருளவ னே!	குழகண்டாய்	என்றினை கவினத்தருள வேனும. (உ)
அரி ஏறே	சிக்கலும் இடமும் போ ன்று சிறைவனே!		

* 6. [குழகண்டாய்] தூரனே! உன்னுடைய போக்வகைவினே அகயும்புகழும் தள்ள வேனக்கு ஓர உபகாரம் செய்தருளவேனும, உன்னைப் பெறாதற்கு இவையு ளுளன தொலலைவினகளை பெறாம தொலத்தருளி உன்னைப் பெறவதொரு கள் விக்கு பார்த்ததருள வேனும என்கிறார்

கீ எழுந்தருள்வதற்கு விடமான நிருக்ருடகதையானது சிறந்த கீர்த்தியை யுடையவர்களால் மஹானகன் வாத்திகருமபடியானது; அவர்களுடைய கீர்த்தி யாதெனாளி; உன்னைப் பெறாதற்கு கிரேதியான கரும பத்தககளைக்களம் கழி உபபெறாமலான என ஊக கீர்த்தியாம். அத்தகைய கீர்த்தி வாயகதவாகன் வாழ் மிட ததே கீயிருக்குவதது எனக்கு அதக கீர்த்தியை வினைககாதொழிபத்தரு மோ? [வாடுஞ்சீரோனோ!] சித்தவர்க்கையும் முகதர்க்கையும் போனே எம்மை அந் தைகொள்ள வேண்டாசேய? [வாழினினைசேய அமுதே] உன்னுடைய போக்வகை யைகான் அறியப் பெறுகிருந்தேனும் இவ்வனே கிடத்த தடிப்பேனோ! வாழின் இனையானே வாழுவெடுத்தாற்போனேயனோ உன்னுடைய இனிமைதான் இதுப்

பத; அமுதமும் எனக்கு சீயேயன்றே. [அறிவின புவனே] சீயே நாத் அபம்
 னாகம் * எனறபடியே அறிவுக்குப்பனன் னாகமாநதபாசே எனதுகடப
 னாகமே வடிவெடுத்திருப்பவனே! என்றபடி. [அறிவேறே] அறி—சின்னம்; ஏறு—
 ரிஷபம். இவ்விரண்டுமெறபபுக்கு வாசகங்கள், 'புருஷசிம்ஹம்' 'புருஷரூபம்'
 என்பர்என்றே? மிகசிறந்தவனே! என்றபடி. (க)

அறிவேறே! என்னம்பொற்கடரே! செங்கணக்குமுடிவே!
 எரிவேயவளக்குன்றே! தாலதோனெத்தாய்! உனதருளே
 பிரிபாவடிமைபெண்ணக்கொண்டாய்! குடந்தைதிறுமாவே!
 தரியேனினியுன்சரணம்தந்து என்சன்மக்கிணையே. (ங)

அறி ஏறே	சிறந்த சின்னமே!	உனது அருளே உனது திருவடிநிலை
என்	என் அனுபவித்தத்திரிப	என்னை பிரி
அம் பொன்	அழகிய பொன்போன்ற	யா அடிமை
கடரே	ஒளியுருவனே!	கெடவனே!
செங்கண்	செவ்வ கண்களையுடைய	குடந்தை
குரு முகிசே	காசமேகம் போன்ற	திறுமாவே
	வயிர்!	திறுமாவே!
எரி ஏடு பவ	உயர்ந்த மண்டலத்தனவும்	துணி
எம குன்றே	ஒவ்வ பவனமியே	தரியேன்
	ன்றவனே!	துணிமேல் என் தரித்திரு
		க்கொலென்,
என் தோள்	சதுரபுஜ ஸ்வாமிவே!	உன் சரணம்
எந்தாய்		நாத
		உனது திருவடிநிலை
		கொடுத்தருளி
		என் சன்மம்
		உனது சீர்தெடர்ப்பைத்
		தரித்தருளவேற்றம்.

* * * [அறிவேறே.] தோனே! உன்நூலடப வைகாசியத்ததை சீயே காட்டித்
 தந்து அடிமைபிசே என்னை எனறவைத்தாயானபின்பு உன் திருவடிக்கித்ததை
 தீரவேணுமன்றே, நானு பிரிசை மனனாதத்தைக் கண்கொழிபாய் என்கிருா.
 மேகாணிபபுத்தோற்ற திருக்குமிருபடை அறிவேறே! என்ற விரி காட்டும். அந்த
 மேகாணிபபுகருத தருத்யான வடிவுபடைத்தவ னெவ்விறது அம்பொற்கடரே!
 எனபது. கிண்கணமான பொன்போசை க்பருணவீயமான ஒளியையுடைய
 வனே! என்றபடி. வடிகின் புகரைக்காடடி எவனை சிறப்படுத்திக்கொண்ட
 வனே! என்றவாறு. சேங்கட் குருகுளே!—வாதகம்பமாகிற அமருதத்தை வா
 ளிக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்றபடி.

எரியேயவளக்குன்றே! = எரிபெனது கேட்டை கஷத்தத்திறகு வாசகராய
 கஷத்தானமாய்ததைச் சொல்லி திறும. கஷத்தமண்டலத்தனவும் துக்கியிருக்
 கிற பவனக்குன்றபோசை [பவமுமயமான பரிபோசை] கிண்கணமான வடிவு
 படைத்தவனே!. உகவாதர்க்கு அபிபகித வெள்ளமுமையும் உகவாதர்க்குப்
 பரமபோசப்பகுதிருக்கையும் இத்தாம் கிண்கிணறு. ஊல்தோனெத்தாய்! = கல்பக
 தரு பரிசுத்தாற்போசையிருக்கிற திருத்தோள்கண்க்காட்டி என்னை அகலயாற

சேஷப்படுத்திக்கொண்டவனே! என்னை. எப்பெருமானைய நிரூபித்தோன்கள்
கம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கில் துணுத்த புறப்பட்டவாறே விசக்ஷணமான
வொருபெருமைபெறும். ஐயங்கள் திருவாக்கக் கணம்பகத்தில் "அருமறைநு
ணிந்த பொருள் முடிவாவின் சொல்லுதொழுகுவனற தமிழினினை கிளம்பியருளிய
சடகோபர் சொற்பெற்றபுர்த்தன — அழகிய மனவாள் கொற்றப்புயங்கனே"
என்று பணித்ததாகாக்க. உனதருளே பிரிபாவடிமை பெறணிக் கொண்டாய்—
உன்னுடைய ச்ருவபயானே மாந்திரம் என்னை அதனாமிச் சேவகுத்திறகு ஆளா
க்கிக்கொண்டவனே! குடத்தைதிருவானே! — என்னைமாந்திர மன்றிக்கே
என்போன்வாரையும் அடிமை கொன்னைகக்காகத் திருக்குடத்தினையே பெரிய
பிராட்டியாரோடுகூட வாழ்பவனே! இனித்தியேன—இந்தச் சேர்த்தியழகை
கான் காணப்பெற்ற பின்பு இனி ஆரம்பிக்குக விரகுண்டோ! மாதா பிராக்கன்
அருகேயிருக்க, அவர்கள் பூரண்களாய் உதாரமுமாயிருக்க, ப்ரணஜ பசித்தத்
தரித்திருக்கமுடியுமோ? உனரணம்தந்து என்சன்மம் கிளவாய்— ப்ரணஜனின்
வாயினே முனைபக்கொடுத்த செஞ்சை பன்னுமாபோனே முன்னம் திருவடி
களைத் தந்த பின்பு ஜன்மமப்பகத்தை யதக்கவேணும் என்கொர் போதும்.(6)

களைவாய் துன்பங்களைபாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் *
வைவாய்தேயிப்பனடையாய்! குடத்தைக்கிடத்தமாயாயா!
தளராவுடலபெனதாவி சரித்தபோப்போது *
இளைபா துனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைதீயே. (௮)

களை வாய் } களைத்த வாகையுடைய சேயி பனட } திருவாழினை ஆபுத வாய் } மகவுடையவனே!	உடமைதளரா உடல் தளர்ந்த
குடத்தை கிட } திருக்குடத்தையினே சப த்த } லித்தருக்கின்ற	சுருது ஆயி மன் உயிரானது
மா மாய } மதாச்சையருபனே!	சரித்த போய் } சிவகுறித்து உத்தமனாடி போது } மடையுமபோது
துன்பம் களை } சனது துன்பங்களை வாய } களைத்தாலும் சரி;	இளைபா த } மெயியாய்
களைபா } களைவாயிழுடாறும் சரி; தொழிவாய் }	உன தாய் } உன் திருவடிக்கையே
களைகண் மற் } வேற சரணமுடையோ று இலேன் } எனவேன்,	ஒருக்க ிடி } ஒருமிக்கப் பிடித்தப் த்த போத } போகும்படி
	தீயே ஜிவச } தீயே திருவன்மையற்ற கேணும்.

*** [களைவாய் துன்பம்] ப்ரபங்க்கட்டு ஆகிஞ்சக்யம், அகையகசித்யம் என்ற
இரண்டும் குணபாதிருக்கவேணும். உபாயாத் தங்கித் அகவயசேசமும் அறந்
ருக்கை ஆகிஞ்சக்ய மெனப்படும். எம்பெருமான்பகடிகில் முகம் பெருதொழியி
னும் பிறர்மனைதேடி போடப்பாராதே "தந்திரதபோதோடு தனிபாதபோதோடு
வாசியற இவ்விடமொழிய வேறுபுகழினை" என்கிற நிர்ணய—அதவவகையத்
துடனிருக்கை அகவயகதித்தமெனப்படும். அது இப்பாட்டின் முதலடியின்பதெளி

வாழிறது. எனக்கு உண்டான உடைய அதுபாவம் கிடையாமற்போகுதும் உன் திருவடியே நஞ்சுமென்று திறந்த விச்சாவைத் குணியாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்றுருள். தன்பம் கணியாய், தன்பம் கணியாதொழிவாய், கணிகண்மற்றதென்—கீசாமச்சோகத்திற் * ஊர்வடையெப்போ மோகடிவிஷயம் * என்று பார்த்திருந்து பண்ணியடி செய்தாலும் செய், தவிர்த்தாலும் தவிர்; உன்காரியத்திற் கீசப்படி யிருந்தாலும், உன்காரியத்திற் கான் கிஷ்டை குணியமாட்டேன். வணியவாய் கேறிப் பண்டையம்— * காமேன் கணிகடிவான்—சப்போதம் ககைழறாதேயியான் * என்றனரோ எம் போய்வாருடைய உதவியிருப்பது. உன் கைவிடே ஆபதமிருத்தம் தன்பம் கணியாதிருத்தம் தருதியோ! குடத்தைக்கிடத்த மீளாயா திருக்குடத்தைவிடேவந்து ஆச்சரியமான அழகோடு திருக்கயல்வளர்த்தருளுகிறது எதற்காக?

தனராயுடையம்—'உடையம் தனர' என்று அச்சரிப்பது. தனர வென்பது செய்வாவென்றும் வாய்பாட்டிற்குத்தனாகவிடப்பெச்சம்; தனர்த்து என்றபடி, எனது சீரமானது எட்டுக்குவித்த என் பிரானன் முடித்த போமானது இது வாயிற்று. [இணையது இப்பாதி.] அபேகிதம். பெறுகிறேன், இல்லை, அது தனிப்பட்ட விஷயம். கான் உன் திருவடிகளைப் பறந்நபந்து செழுவாமற் பண்ணியருளவேணும். அதுபாவம் பெருமைவாதே அதுக்கடியான உபயாத்பவனாவமும் குணிகிறதோவென்று அருளி அது குணியாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்று வாயிற்று. ஒருங்க—வித்தரமாக என்றபடி. (அ)

இசைவித்தெனனை யுன் தாளிணைக்கீழ் இருத்துமய்மனோ!

அசைவிலமரத்தலைவந்தலைவா! ஆதிபபெருமூர்த்தி!

திசைவிக்கீசம்செழுமாமணிகன்சேரும் திருக்குடத்தை*

அசைவிலுலகம்பரவக்கிடத்தாய்! காணவாராயே.

(க)

என்னை } செழுவாய் விழுகுவிருத்த வென்னை

இசைவித்த } அடிமைக்கு இசையும்படி செய்த

உன் தான் } உனது உபயாதங்களின் இணை கீழ் } கீழே

இருத்தல் அம் } தங்கும்படி செய்தருளின மனோ } ஸ்வாமியே!

அசைவு இல் } தீயனாகிறதற்குள் தலை அமர்த்தலை } வரான அத்தாக்குடத்தில் வர் } வக்கணைக்கருக்கும்

தலைவா } முதல்வனே!

ஆதி பெரு மூர்த்தி } கைவலக்காரனாயுள்ள தலைவ மிக்காணத்தையுடையவனே!

திசை விண் விசை செழுமாமணிக } எங்கும் ஓர் விசைவந்த மிக்கிறந்த தன்னக்கன்சேருமிடமான

திரு குடத்தை } திருக்குடத்தைகீழே

அசைவு இல் } ஒயவில்லாதபடி [அவரதம்]

உலகம் பரவ } உலகமெல்லாம் துதிக்கும்படி

கிடத்தாய் } சபலித்தருள்பவனே!

காண வாராய் } காண்கண்டு அதுபவிக்கும்படி வரவேணும்.

*** [இளைவித்தென்றோ.] கண்ணோடு காணாமல்படி வரவேறு மென்மிகுத்.
இதில் முதலடியில் ஸ்தம்பபாதபார்த்தவாரம் பொறித்த மென்மிகுத. ஆராய்
புத்தவந்தில் "மதியாவினசந்தோ மென்றும் அதுமதிச்சசகன் இருத்தவ மென்
முதலென்றே மிகைவித்த மென்னிகைவித்த" என்ற ருர்சீகை இங்கே அதுமதி
தேயம். இதன் கருத்தாவது—ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் நிறத்தினே புண்டாள்
அபிமுக்கியம் எம்பெருமானுடைய கருவியினுள்ளேய உண்டானதத்தனை. * கைத்
தேன் மதியாவெனதுன்வத்தத்தே * எனது தமக்கு அதுமதியிருப்பதற்கு
சொல்லிவிருக்கிறோ ஆழ்வார் ; * பாதுமென்னெஞ்ச மிகைத்தொழித்தேன் *
என்று தமக்கு இசையும இருப்பதற்குச் சொல்லிவிருக்கிறோ ; அந்த அதுமதியும்
இச்சையும் பகவத் விடிவினாத்தகக்குறித்த நேதுவானுளோ வென்றில் ;
ஆகாது. அகையும எம்பெருமானுடைய கருவியைமென்றுமிடம் * பரஞெட்டி
மென்னுவிருத்தவ மென்றின் * இசைவித்தென்றையுன் தானினாக்வேழிருத்த
மம்மாளே * என்னிகைவினை * என்பது முதலான தம்முடைய அருளிச் செயல்
களினுள்ளேயே விவக்ரு மென்றபடி.

இளைவித்து என்னை என்னைவாரே செஞரன் திருவடியேவைக்கு இசை
பாதிருத்த தம்மை எம்பெருமான்தானே வகுத்தி மிகைவித்தமை ஸ்பஷ்டமாகவி
னக்கும். திளைவில்லிசும் செழுமாமணிகள் என்று திருமழிகை பாழுவார்போல்
வாகாச் சொன்னுறதென்ற ஸ்தம்பாதவம். திசைகந்தோதும் பரந்த புறமு
யுடைய மறாதுஞ்ஞாதக்கன் செருமிடமான திருக்குடத்தை பென்னை. இங்கே
நட்டுபுரீசுரத்தி:—“ஆரவமுதாவார் திருமழிகைப்பிரான் போகுவார் புருஷாத்
தக்கன் செரும் திருக்குடத்தை பென்று மிகைவிப்பர்கள்” என்று. (க)

பாராவருவாய்வருமென்மாவா! மாவாமூர்த்தியாய்! *
ஆரவமுதாய் அடிபேனாவி அகமேதித்திப்பாய் *
திசைவினைகள் திசைவினைவாண்டாய்! திருக்குடத்தை
பூரா! * உனக்காட்டும் அடிபேனின்னு முழுவேனோ? கடு.

வாரா	திருக்குவத்தோடு வாராமல்	திசைவினை	தொன்வாத பாவகனும்
அரு ஆய	அருபிசாய் உவமேவந்த	கன் 31	தொன்வாய்ப்புறவா
வரும்	தோவதுவிற	என்னை ஆன்	அடிபேன ஆன்டருளின
என் மாவா	என் மாவானே!	டாய	வனே!
மாவா மூர்த்தி	ஒருகாலம் அழிவாத திசை	திரு குடத்தை	திருக்குடத்தைப்பதியோ
யாய	மக்கை மிக்கதத்தை	வாரா	னே!
	புடைபவனே!	அடிபேன்	அடிபேன்
ஆர அமுத	எவ்வளவு உதவித்தா	உனக்கு	உனக்கு அகமைப்
ஆய்	தும் தருபதியிதவாத அமி	ஆன்மட்டும்	பட்டும்
அடிபேன்	குதமாய்க்கொன்றோ	இன்னும் உ	இன்னும் இசைப்படு
ஆவி அகமே	என் உனக்குக்குமே தி	முக்கேனோ	கேனோ!
தித்திப்பாய்	தித்திருக்குவனே!		

* * * [வராவதுவாய்.] திருக்குடத்தைவிடே புக்கே எம் அபேகிதங்களைவாய் பெறவாமென்ற புக்க ஆழ்வார் அங்கனம் பெருமைபாளே இன்னம் எத்தனை விடம் தட்டித் திரிபக்கடவேனுவென்கிஞர். வராவதுவாய் வரும் = கண் ணுக்கு கிழியாய்கி வராதே அருபிதாய்வாய் வருகிறவனே! என்கை. வெனி யின கண்ணுலகென்கு அதுபகிக்க வராதே, மறத்தபிழைக்கடி மொனனாதுபடி அந்தாங்கத்திலே அருபிபாய்க்கொண்டு பாகாதிக்கிற ஆச்சார்ப்புத்தனே!, மாயா ழுத்தியாய்=ஒருபோதும் ஒருவிதமான கிகாரத்தை யு மண்டியாத வடிவப்படத்த வனே!, கருமமடியான கிகாரம் இங்குபென்றிறத்தனை; ஆச்சரிதர் திறத்தின் அதுகாதுமடியாக கிணையும் கிகாரம் சாந்தரவாய்புக்குக் கட்டுப்பட்ட தன்றே. ஆரவமுதாய் அடிபேனாகிபகமே நித்திப்பாய்! =எனவர் வாயிதம் ஆரவமுது என்ற வருகிடுப்போவேயோ என்வாயிதம் வருகிறபடி! * உலங்குகிடுகிருக்கு மடியவர்தங்கள் உள்ளத்துஞர்ப தேனை * மன்னுமார்போனே என்னுடைய அந் தாங்கமகப்படத் திறதிகருமபடியை காணெனசொங்கேனென்கிஞர்.

[நிர்வாணிகள் இப்பாதி.] அதுபகித்தே தொலைக்கவேண்டிய கிணைகளும் தொலைமுது எனவைபடிமை சொன்னுக்கெக்குத் திருக்குடத்தைவிடே வந்து கிதய என்னிதி பண்பிடுகருமவனே! கண்ணாரிகளை அதுபகிபகிக்கவந்து கிடக்கிற வுனக்கு ஆட்பட்டமே இன்னும் என் ஆரத்தி நீர்ப்பெறறதெனையே. இன்ன மெத் தனை திருப்பதிகன புக்குத் தட்டித் திரிபக்கடவேனுகத் திருவுன்னமோ? தெரிய கிணையே என்கிஞர்.

சாங்காமடியின் முதறசொல வராவ! என்றம ணையி! என்றம இருவகை யிடும் பொருத்தம். வரவ் என்பது கிண்புருபு ஏறஞம் 'வரவ' எனருகும், வரவ் என்பது கிண்புருபு ஏறஞம் வரவ எனருகும். (க0)

உழலைபென்பின்பேய்ச்சிமுலையூடு அவனைபுயிருண்டான் *
கழல் களவையேசாணுகக்கொண்ட குருடர்ச்சடகோபன் *
குழலின்மலிபச்சேசன்ன ஓரையிரத்துளிப்பத்தும் *
மழலைதீரவல்லவர் காயம்மாணெய்தோக்கிபர்க்கே (கக)

உழலை என் யின் பேய் ச்சி	உழல்தடிபோனத ஓலையு கொண்டபனான பூத னைவருடைய	சாண் ஆக கொண்ட	சாணமாகப்பற்றின்
குழல் வுரு	குழலுழியாக	குருடர் டு கொபந்து	ஆழ்வார்
அவன் புலியை உண்டான்	அவனது உயிரைமுடித்த பெருமாளையா	குழலின் ம லிய	குழலோகையித் தும் இனிதாக
கதல்கள் அகலவே	திருவடிக்கிரமே	கொன்ன	அருளிச்செய்த

ஒர் ஆயிரத் தன்	ஒப்பற்ற ஆயிரத்தினுள்	வல்லவர்	அதிகரிக்கவல்லவானவர்
இ பத்தம்	இப்பதிகத்தை	மான் ஏய் கோக்கிப் க்கு	மான்புலன்ற கோக்கை புலையி லிவையுள்ளான் கூக்குக்கு
மழலை நீர	தமது அறிவாயை தெரி யும்படி	காமர்	ஆதரிக்கத்தக்கவராவர்,

• • • [உழுவையென்பின்.] இப்பதிகம் பழுதறச் சற்கவனார் காயிரிசெய்க்குக் காமநாபேரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போல்பாவர் என்று பவநாகரத்தத் தலைக்கட்டுஞர். பூதநாமுழிபுண்டு அவன் முடித்த கிரோதி பிராணமென்று புகற்பெற்ற கண்ணபிரானுடைப நிருவடி கையே தருகமாகக்கொண்ட ஆழ்வார், நிருத்தமுலோகாபிற கரட்டிதும் அசைத்ததாய்படி யருளிச்செய்த 'ஆயிரம் பாகாதில் இப்பத்தையும் ஊறாததுடனே சொல்லவனாகண் எம்பெருமா னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மேகிழுகது போல்பாகக்கொள்வர்கள் என்ற தாயிறுது.

முதல்திசு "காமர்மாளேய் கோக்கிபாக்கு" என்று இவ்வாய்வே யிருப்ப தால் மாளேய கோக்கிபாரா ன்ந்தீகளுக்கு கிருமபத்தக்கவராவர் என்று சொருள்பட வேண்டாமோவென்று சங்கிகளாகாது. "தாரக்குழிறுத்த வானாரகன க்ருபபன்" என்று எது பாகாத்களுக்குமுன்னே அருளிச்செய்த பாயகிரகதர்க்கோளான ஆழ்வார் அதற்குப் பொருந்தாதபடி பகர்ந்தி சொல் லார். ஆகவே, அது உவமைபாகக் கரட்டிதாதத்தின், உவமைக்கு வரசமொன சொல் இவையேயென்று கேட்கவேண்டா; "தாமிவைபக்கொண்ட தடத்தா மகாகட்டே" என்றதகாண்ட. தாமதாபோன்ற நிருவடிகளைச் சொல்லவேண்டு மிடத்தத் தாமதாபென்றே சொன்னத போலவாம். அனற்பே, நிருகரட்டி றுள்ள அபவானுக்களாம் கிரும்பி ஆதரிக்கப் பெறவர்கள் என்றுமாம். இது களிதான பொருளைன்ற பதவுகாவிசு கரட்டப்பட்டது. (கக)

எட்டாம் நிருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் நிருவடிகளேசரணம். எம்பென்னை நிருவடிகளேசரணம்.

தாமதோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.

நிஷ்கௌஸித்யங்குதத்வாத் க்வவசஜூதீதயாதந்யபரவ்யாதாதாத்
மர்யாதாதீதகீத்யாத நிதீதயாததோ நயகத்வாத் ஸாராணம்
ஸர்வசாரஷ்ட்யாதியோகாத் அநிதாகதிதாத்யாஸாஸாததயாவாத்
தாவ்யே ஸ்வே மத்யபயேத் க்வாத் ஸூதீதி சடஸ்தித் கத்யபயாவ்ஸ க்ருஷ்வத்.

எம்பெருமான அடியார்களைத் தனது அடிமைத்தொழிலிலே யிகவும், ஈடு
படுத்துகிறென்னையிடம் * ஆரவமுதே பென்மெ நிருவாய்மொழியில் அரு
ளிச் செய்யப்பட்ட தென்கிருர்.

1. நிஷ்கௌஸித்யங்குதத்வாத் * ஆரவமுதே * எவ்வளவு அதுபலித்
தாதும த்ருபதி பிறவாதபடியான பேர்ப்பவந்துகா விருகுகை.

2. க்வவச ஜூதீதயாத். * எம்மாவுறவும் வேண்டுமாறமுளவாய * இஷடப்
படி எத்தனை யவதாரவகனும் செய்பவன்வருகை.

3. க்வய்யபரவ்யாதாதாத். * உன்னுளவரல் பாவாத மொன்றுத் குறை
வேண்டேன் * அடியார்களுக்கு அன்பபாவத்தைக் கொடுப்பவருகை.

4. மர்யாதாதீத கீத்யாத். * செனக்காண்டிறபர் காணுமளவுத் சென்றுத்
சீர்த்தியாய * எவ்வகடகத சீர்திவைவருகட பவருகை.

5. ஸாரிவ்யாதாத். * செந்தாமரைக்கண்ணா * தாமரைபோன்ற நிருக்கண்
களைபுளை பவருகை.

6. ஸாராணம் ஸயகத்வாத். * வாதோ கோமாளே * கித்பவாய்க்காத
வருகை.

7. ஸாவசஸாஷ்ட்யாதியோகாத். * அநிலேதே * புருஷர்சோஷ்ட ஸுயிருக்கை
ஆதிசபதத்தானே * தீமபொறகடர் முதவாணவை கொளகை.

8, 9, 10. அநிதாகதிதாதயாஸாஸாததயாவாத். * க்வவசஜூதீதயாதந்யபரவ்யாதாதாதாத்
தொடக்கி ஸுன்றுபாகாக்களின் தாற்பரியம் கவக்குறியே. அன்பகதிதவத்தை
யுண்டாக்குகை எட்டாமபாட்டிக் சொல்லிறத ஆதிசபதத்தானே * இவை
கித்துத் தானினைக்கீழிருத்துகையாகிற ஒன்பதாம் பாடிககாததா சொல்லிற்று.
'ஆஸந்தபாவாத' எனது * நிருக்குடக்கதபூராய் * என்மெ பத்தாமபாட்டிக்
வந்ததம் சொல்லிற்று.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் நிருவடிக்கேசசாஸம்.

தீரமீடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஆசவாலஸப்தத்ருதிதர மதவார ஸமேத்ய
புரீதும்பகோணசயம் அப்ரதிமாபிசுப்பம்,
ஆலோக்யபீயாதிதவ்வசுபரிசம்பனாதித்
அப்ராப்தவாந் துணிரகித்யத. லோஷ்டமேந.

(கருத்து). திருக்குடக்கையிலே சமக்குப்பேற பெறுகிறபதாக எம்பெரு
மான திருவுள்ளமபற்றி திருக்கக்கடுமென்று ஒருவரது துணிந்து தேற்றமடைந்த
ஆழ்வார திருக்குடக்கையிலே போகது அங்கே ஒப்பற்ற அழகுடன் சயனித்
தருவாதினறபடிவைக்கண்டும், குசலபாசகமபண்ணுதலுமுடிவது ஒன்றும சேவ
யப்பொருளையாகவே ஆழ்வார் எட்டாத்திருவாயமொழியில் க்கேசித்தாரென்கை.

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஆர வழுதாழ்வா மாதரித்த பேறுகளைத்
தாராமையாலே தளர்ந்து மிகக்—தீராத
ஆசையுட னுற ஏனைய பேசியலமததான்
மாநறுசீர் மாறெனம் மான்.

எய்தியது	அந்தவழி	மிக தாழ்வு	கெட்டு எஞ்சுவிட்டது
மாத அறுசீர்	தூற்றமற்ற திருக்கண்கள்	தீராத ஆசை	பட்டு
மாநறு	பின் னுடையவருமான	புன்	தாழ்வுத்தாழ்வுத்த தீரமா
ஆதீராத	திருக்குடக்கையிலே	ஆறாமை	பட்டாத அசரிவெளத்திலே
பெறுகின்	ஆசைப்பட்ட பேறுகள்	பேசி	தமமுனைய ஆறாமைமைய
ஆரவழி	தாழ்வுத்த பேறுகள்		வெளத்திலே
மாநறு	அருள் தரவாயம	அவமாதான்	வருகின்றது
எய்தியது			

தாழ்வுத்த சேவையே தாழ்வுத்தகையிலே தாழ்வுத்த தீரான பேறுகளா
வன—குளிர கோக்குதல், குசலபாசம் மபண்ணுதல், கழுவதல் முதலியன.
அவ. 10 ஆரவழுதன் தாழ்வுத்தகையிலே ஆழ்வார் தாழ்வுத்த தளர்து தாழ்வு
தாழ்வு ஆறாமைமைய பேசினான். இத்திருவாய்மொழியில், திருக்குடக்கை
யென்பருமானுக்கு 'ஆரவழுதாழ்வார்' எனநே ஸ்பரிதாபத்திருகாமம்.
"ஆரவழுத, ஆரவாத்தரித்த பேறுகளைத்தாராமையாலே" என்று சிறி
தப பொருள் உறுது சிந்தமபொருத்தது.

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து:—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி.

மன்னேய்நோக்குநல்லீர்.

உரைபவதாரிகை — திருத்திருவாய்மொழியின் திருக்குடத்தைவிடே தளர்ந்தார். அவருகின்றம் திருவணவாடுவன்றி மறைத்துத் திருப்பதிவேறப் போகவொருப்பட்டு, அக்குப் போகவுமுடிவாமே அவதூக்கு அருகிலிருந்த லூரி, சோலைகளும் அங்குள்ள பரிமாந்ததைக்கொபது கொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும் வண்டுகளின் இனிதான பிடறேருகைகளும் சைவிகாதுஷ்டான கோலாதுவகுகளும் மறதுமுண்டான அம்பரமங்களுமெல்லாம் நமமை' மிகவும் சரிய, அவற்றதுண்டான தோஷபாட்டைத் தோழிமாணாக ருறித்தத நமையி கொல்லும் பரகாமாகப் பேசுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

மன்னேய்நோக்குநல்லீர் 'வைகலும்வினையேன்பெலிய *

வாணர்வணகமுகும் மதுமல்லிகைக்கமும் *

தேனாசோலைகளாகும் திருவல்லவாழறையும்

கோணை * அடிபேன் அடிபெருவதுஎன்றவெல்லோ ?

க.

மான் றய் நோக்கு நல்லீர்	மான் போன்ற நோக்கை உடைய டென்கனே !	கமழும் தேன் தூர் சோலைகள் சூழ	வாணிகப்பெற்ற தேன் திரம்பிய சோலை கால் குழப்பட்ட
கிண்டேன் வைகலும் மெ லிய	பலியான கான எட்போதம குடிகக்கும் படிவர்க,	திரு வல்ல வாழ	திருவல்லவாழறையும்
வான் தூர் வன் றமு கும்	சூகாந்ததை யனாகைய அழகிய டாகு யாவதற்கும்	உதையு தோணை அடி அடிமென்குடி உதவென்று கொள்	சிதம்பரமம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியின் திருவடிகளை அடிபேன் கூடப்பெறு வது என்றைக்கோ ?
மது மல்லிகை	மது வொரு துளின் மல கை மலர்களும்		

*** [மன்னேய்நோக்கு] அழகிய நோக்குடைய தோழிகளே !, பிரிகது வருத்து வதற்கே நேரதுவான மறாபாபத்தைப் பண்ணின் களன், கர்டோதம வலனாக களன் மெலிவதற்காகவே சிதம்பரமமான சிறைத் தொழில்துளாவ சூழப்பட்ட திருவல்லவாழ்வே சிதம்பரமம் பண்ணுகின்ற ஸ்வாமியின் திருவடிகளினே சோப பெறுவது என்றைக்கோ வென்கிறான். தலைவியின் அவன்தாவிச்செலுத்ததை

தோழிகள் கூர்க்கப் பார்த்தற்கொண்டிருந்ததற்கு 'மாளையம் கோக்கு ஊரீர்!' என விரிசெகப்படடார்கள். மெலிய எவ்வித விளைபெச்சம ஒரு கிளைவினே அங் வயிக்க வேண்டும்; வரலுர் என்ற விடத்து 'ஆர்' என்ற கிளைவினே அவ்வயிக்கவு மாம், 'உறைபும' என்ற கிளைவினே 'அலையிக்கவுமாம். முற்றின பசுந்தமிழ், காண் மெலிவதற்காகவே கழுருகன் ஆகாசத்தனவம ஒய்கிறிருக்கின்றன வென் றிருளென்க. பித்தின பசுந்தமிழ், காண் மெலிவதற்காகவே அவன் திருவக்க வரலுமே உறைவினாளுளென்கிருளென்க. (க)

என்றுகொல்தோழியீர்களா! எம்மைதீர்தலித்தென்செய்திரோ?

பொன்றிகழ்புன்னைமகிழ் புதுமாதலிமீதணவி *

தென்றலமணங்கமழும் திருவல்லவாழ்த்தருள்

தீன்றபிரான் * அடிநீது அடிபோங்கொண்டு துநீவதே. உ,

தோழியீர் காள்	தோழியினே!	தீது அணவி	ஆயிப துவற்றின் மேலே புகுத்த
தீர் எம்மை விரிசெக	தீவகன் எம்மை வரத்தப் படுத்தி	மணங்க அழா	மீறவந்ததீரீர் உணவு மிடவா
என் செயிரோ	என்னவாரியம் செய்தீர் காள்!	திருவல்லவாழ கருள்	திருவல்லவாழப்பதியிலே
தென்றல்	தென்றல் காற்றாது	கின்ற பிரான்	கீழ்பெற்றிருக்கிறவராயி யிணைபய
பொன்றிகழ புன்னை	பொன்பொன் விளக்குகிற தாதுகளைபுண்டய புன் னை மாக்களென்ன	அடிநீது	மீப்பாத கோணுவை *
மகிழ்	மகிழ்மாக்களென்ன	அடிபோம் கொண்ட கருவது	அடிபோம் வளிகரித்த கணித்த கொணவது
புதுமாதலி	புதியருருக்கத்தினென்ன	என்று கொல்	என்றற்கோ!

*** [என்று கொலு] தோழிகாள்! எவ்வாறுதெய அரங்கிருக்கிறதீசுகள் எனக்கு பரிபுரமாகவறவறச் சொல்லி என்னைத் தோற வேண்டியது ப்ராபத மாயிருக்க, என்னைக்கண்ணடிப்பதிலே ஒன்றாய் அருபகணை உககடரு என்ன பயனுண்டாகா, உவதனவ நிமினே காண் மீன்போரத்தோரென்னு எண்ணமோ, அது ஒருவாறாயினும். திருவல்லவாழகாச கோணுகளிலிருந்து விகிவிடா, உது மணம் மிக்க தென்றலானது என்னை அவ்வழியே இழக்க காண் உங்கள் வழியே வருவதற்குப் பாளங்கிபுண்டோ; அத்தமததப் பெருமானுடைய பாதா விர்த கோணுவைச சிரமீது அணிப்பெறவேணு கென்றந்தோ எனக்கு ஆவ லிருப்பது; அதுபற்றி எதேனும் சொன்னவன்மிகேனாகின சொல்லுவகோள்; வினா என்னை விரிவது வேண்டா கென்றுளவிறத. (உ)

குமேலர்க்குமுலீர்! துயராட்டியேனைமெலியே *
 பாடுதல்வேதவொலி பாவைத்திரைபொல்முழங்க *
 மாடுபுர்த்தோய்ப்புகைபெரும் தன்நிருவல்லவாழ் *
 தீடுகறகின் தபிரகன் கழல்காண்ருக்கொல் திச்சலுமே!

மலர் குழம் } பூக்களணிந்த கூத்தினை
 குழலீர் } புடைப மாநகரே!

துயராட்டியே } துக்கத்தினை பதுபுகித்
 ன் மெலிய } கின்ற என் திரைத்
 கும்படியாக

பாடுதல்வேதம் } பாடப்படுகின்ற காம
 குலி } வேத புகைமுள்ளது

பாவை திரை } கடலின் அலைகளினால்
 பொல் } பொருட்புகைகள் தீர்
 றுமுக

மாடு உயர்ந்த பூக்களினே நுக்கி

ஓமம் புகை } தோய்நாமக்கள் பரிமளி
 கமழும் } கழப்பெற

தன் நிருவ } குளிர்த்த நிருவல்லவா
 ல்வாழ் } திவே

தீடு உகற } தீத்புகைகள் பன்னாடுகின்ற
 கின்ற பி } எம்பொருடைய
 கள்

கழல் } நிருவடிக்கை

திச்சலும் } எப்போதும்

காண்மிட } காணப்பெறவேண்டி
 கொல் }

* * * [குமேலர்க்குமுலீர்] "எய்கமலீர் கலித்தென் செய்தீரோ" எனனும வாக்
 கிபம தீழ்ப பாடடிதாம். மேறபாடடிதும் இருப்பதனானே இப்பாடடிதும் அது
 அதுவுக்கம் செய்துகொள்ள [கூட்டிக்கொள்ள] லரிபது. தோழிகளால் நீங்கள்
 உங்களுக்கு அபிமதமானதைச் சூழிக்கொண்டு வாழ்வதுபோல என்ன என்னக்கு
 அபிமதமானதைச் சூழிக்கொண்டு வாழ நினைத்தால் இதில் என்ன பிரசு? இத்த
 காக என்னை நீங்கள் கண்டிப்பது என்? என்ன, அதற்குத் தோழிகள் 'உனக்
 கென்று ஒரு தனிவழியுண்டோ? எங்கள் வழியினோடால் நீ வந்துகேவேண்டாம்'
 என்ன; அதற்குத்தலி சொல்லுகிறான்; நிருவல்லவாழ்கிறீர்களே பரமனைதிகா
 கள் காணம செய்கிற காமவேதத்தின் ஒளியும் அவருற தோய்நாமக்களின்
 பரிமளமும் என்னை அவையழியே இழப்பது கண்டுகொள்க; அதைத்துப் பெரு
 மாறுகடைய நிருவடிக்கையே அவைதமும் கண்டுகொண்டிருக்க வேறுமென
 னால் காதலியுடைய எனக்கு அதைக்காதல் கிறையேற வழி சொன்னவன்களிகோ
 ளாகில் சொல்லுக்கொள் எனருளாவிறது. (ங)

திச்சலும்தோழியீர்களால்! எய்கமலீர் தலித்தென் செய்தீரோ? *

பச்சிலைநீன்கயுகும் பலவுய்தெங்குய்வாயுக்களும் *

மச்சனிமடக்கன்மீதனவும் தன்நிருவல்லவாழ் *

தச்சரவினனைமேல் தப்பிராணதுதன்னலமே.

தோழியீர்காள் . தோழியே!

நீர் என்மை } நீங்கள் என்மை எப்போ
கிச்சலும் } தும் தரிமயித்த என்மை
கலித்தாள் } லாப மடைத்தீரோன்!
செய்தீர் }

பச்சிலை சீன் } புத்த இலையோடைய
கழுகும் } தீவிட பாக்கு மாக்க
ளும் }

பாஷம் பாஷமாக்களும்

தெக்கும . தென்னமாக்களும்

வாழைகளும் வாழைமாக்களும்

மதகு அணி } மதகனின் கிணைய
மாடக்கள் } புஷ்ப மாடக்களின்
மீது அணி } மேலே தாழ்த்தப்பெ
யும் } ருத்தும்படியான

தன் திருவல்ல } குயிர்த்த திருவல்ல வடி
வாழ் } ழிவே

சூச அடி } (சூசிக கிரோதனின்
இன் அணி } மேலே) கஞ்சை யுமிழ்
மேல் } மெ அரவாயி இனிய
பலிக்காயின்மேலே எ.
பனித்திருத்திற

எம் பிராந்த } எம், பெருமாணுடையதான
தூபவிடது
(எதுவென்றால்)

என் லைம் } (எனது) நெய்வுன்.

*** [கிச்சலும்.] தோழியே! என்னை உடைய நெய்வுன் என் அதிசயமாக இருந்
தானையோ சீவகன் கண்டதும் சொல்லும் கார்த்திகைக்கு கான் செவி
சொடுக்க முடியும்; அவனான கான்யின. பாக்கப பாக்கக் கன்னும்
செஞ்சும் இனிப்புண்ணுபடியான பாக்கு மாக்களும் பனா மாக்களும் முறவி
யான மச்சுளி மாடக்களையும் ஒத்தி கிணையப்பெற திருவல்லவாழிவே எழுவ
தருளியுள்ள அனந்தராயிக்கனோ என்னுயிர் அதிசயமாகாது; இனி உங்கள்
பேச்சு கினைச்சென்று மனவனறே என்குளவிறது

உய்த்தினைனை பெண்கிற அகாபா இசைபாடுமேபோது "பச்சிலை சீன்கழுகும்,
பச்சிலை சீன் பனவும், பச்சிலை சீன் தெக்கும, பச்சிலை சீன் வாழைகளும்" என்று
உட்டி. உட்டி. பாடுவாராம்.

திருவல்லவாழின் எம்பெருமான் சின்ற திருக்கோலமேயன்றி சபனத்திருக்
கோலமன்ற; * திருவல்லவாழ்கருள் சின்றபிரான் * என்று மேழே இரண்டாம்
பாடாது மருளிச்செய்தான். இப்பாடாது "திருவல்லவாழ் சச்சுவினனை
மேல் கமபிரான்" என்ற சபனத்திருக்கோலமாகக் கூறுகின்றோன்று நினைக்க
வேண்டா; சச்சுவினனை மேல் கமபிரானென்றது அதனத்த சந்திசையா
சொன்னபடியானது; எம்பெருமாணுடைய பொதுகிசேஷன் மிருத்திறபடி.
* அத்தியூரன் . அளிமணியின தத்திரோ காகத்தின்மேல் துயில்வான் *
என்ற விடம்போக.

(ச)

தன்னலத்தோழியீர்காள்! தன் லவத்தணர்வேன் விபபுதை *
மைத்தலக்கெண்டு உயர்வினமறைக்கும் தன் திருவல்லவாழ் *
கன்னலக்கட்டி தன்னைக் கவரிவை யின்னமுதத்தனை *

தன்னலக்கெண்டார என்னுக்கென்கண் கன்கான்பதுவே? இ.

என் கனம் தோழியீர் கான்	நிறந்த தோழன்கள் தோழி கனே!	எனியை	பரிபதிருக்கின்ற பதம் போன்றவதும்
என் அந்தனர் வெள்ளி புகை	எவநிக ப்ராதமண்கள் செய்யும் உகைக்களி தூண்டான புகை	இன் அமுதம் தன்னை	இனிய அமுதமாதிரிப்பவ தும்
என் கனம் செய்யு	எவயிறுண்ட உகை நிறத் தெக்கென்கு	என் கனம் கோள்	என் தூண்டா னர்வனவத் தெய்யும் கொக்கினை கொ ண்டதூண்ட...
உயர் விண் மறக்கும	உயர்ந்த ஆராதனை ம மறக்குமிடமான்	உடனா	(அந்தையே)ஒளிபெறது வி கக்குபவனுமான எம் பெருமானே.
தன் திருவம் லவாழ்	தூளிர்ந்த திருவல்லவாழி வே எழுந்தருளியிருப்ப வதும்	என்னைக்கான் பத என்து கொம்	எனது என்னைக் காணப் பத என்து பெறுவது நக்கானோ?
என்னைக் உடக தன் னை	தோதநத என்னதெட்ட போன்றவதும்		

*** [என்னவத் தோழியீர்கான்.] தோழிகனே! உகைக் குணவகண்டன்றோ
என் உக்கனோடு பழகியிருப்பது; நீதான் என்னவத் தோழிகள்களிரோ?
தாயமார் போனவே வேகமும் எண்குப பகையாளிகளாக இருந்தோரளவிக்
உக்கனாகுத தோழியாரொன்றும் பெயர் அடுக்குமோ? திருவல்லவாழி
எல்லவந்தனாகள் பகலதையாராதனமாக அதுண்டிக்கும வேளிகளில்
தோன்றும் புகைவானது ஆகாசப்பரப்பெனமும் பரவியிருந்து என்னை விக்கின
தது; இது ஒருபுறமிருக்க, அதததததென்பெருமானான உ அளவுகா ந்த போக்
பகற்போ என்னை ஆதமபதநாம பன்னாவின்றது, அந்தத் திருவார்த்தநிகை
என்னாது காணப்பெறமுன் போதுமென்றிருக்கிற வெணக்கு அது என்னாருக்
கைகூடும? சொல்லுங்கோசென்கிருள் (4)

காணபதெஞ்ஞான்றுகொலோ? வீணையென்கனிவாய்ப்படவீர்!*

பாண்கூர்வணடினோடு பகத்தெவாறலுமாகி யெவ்ரும *

சேண்கிணையோக்குமார்ச் செழுங்கானல் திருவெ லவாழ்*

மண்குறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாயரைப்பாதக்களே

க

எனியை மடலிர்	எனியோன்ற வரையடி மடல தோழிகனே!	பத தென்ற தும் ஆகி	புதத்தென்றதும்
என்கும்	எங்குப்பார்த்ததும்	சேன் சினை ஒக்குமாம்	உயர்ந்தபரிணக்கினைபுடைத் தாயக்கொண்டு வளரு நிற மசகையுண்ட
பாண் குரல் வண்டி குறி	என்குப்பான மிடற்கு சாண்புண்ட உகை கனம்	செழு கானல் திருவல்ல வாழ்	அருகிய உத்கரைச்சோ லையுண்டத்தான திரு வல்லவாழியே நிறகிற

மாண்குறவர் கோலம் போன்	நிறந்த பந்தமாரி வேறு தனதுபுடையான எம் பிராணுடைப	என்போன் பரிசிய்யெகான்	என்பது கேட்ககப்பெறுவது
தாமரை மலர் பாதங்கள்	தாமரைமலர்போன்ற திரு வடிவனை	சத்திராந்த கொணர்	செய்ததக்கோ

*** [காண்பது] தோழிகளே! எமதுவாய் இருக்கும்படிவாய்ப் பாராக்கன். என் வாய வெழுத்து உளாத்துவிடக்க, உங்கள் வாய் தாம்பூசுமருத்திச் செவ்வி பெற்றிருத்தன் தருநியேர வென்றிற் கேட்பம் கனிவாய் மடவீர், என்நிற விரி யிங் தோன்றும். அனற்கே, "ஏகத்துக்கம் ஈகஞ்சு செடி" என்நிற கணக் கினே அவர்களும தனியேபேரேபேருக்கையானே, சீக்களும் கனிவாய் மடவா ராக இருந்தவர்களானோ; அவரனே உக்கனை என் மறுபடியும் காண்பது எப் பேரேரே வென்றிருளெவனவுமாய். இக்கருதின், முன்னிருந்த தன்மைவைய விடஞ் கனிவாய்மடவீரென்று விரிந்ததரக்கக்கோக்க.

கண்மிடறநேருகையபுடைய வண்டுகளும் இளந்தென்றதும் பொருத்திய சோலைகளாக் குறப்பட்ட திருவண்ணாமலைப்பதியினே வாமனுவதாச னென்றர் வத்தை விளப்பூட்டிக்கொண்டு சேவைத்தருளாகின்ற எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை என் காண்பது என்வறக்கு? சீக்கள் விரைவாகக் கூட்டி வைக்கவேண்டு சொல்லபடி.

(க)

பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழுகுவிடுக்கொல்? பாலைதல்லீர்! *

ஓதநெடுங்கடத்துள் உயர்தாமரைசெங்கழுதீர் *

மாதர்கள்வான் முகமும் கண்ணாமேத்துப் திருவல்லவாழ் *

தாதன்இஞ்ஞாலமுண்ட தம்பிரான் தன்னைநாடொறுமே.

(எ)

பாலை கலீர்	பாலைபோலே அழகிய தோழிகளே!	தாதன்	தரிவராய்
ஓதம் செடி தடத்துள்	உடையோன்றபெரிய தடா சங்களுக்குளவே	இ னாலம் உண்ட	இவவுககக்களை பெல்லாம் பேரவர்கொள்ளாதபடி காத்தவருள்
உயர் தாமரை செங்கழுதீர்	உயர்ந்த தாமரைபூக்கி சூழ செங்கழுதீர்ப பூக்கரும	எம் பிரான் தன்னை	எம்பெருமானுடைய
மாதர்கள் வான் முக மும் கண் னும் உள் தும்	மாதர்களின் ஒளிபெருக நிய முகத்தழகையும் கண்ணாமுழைதும் தா கும்படியான	பாதங்கள் மேல் அணி	திருவடிகளின் மேலே சாத்தின
		பூ	பூப்பக்கணியாவது
		கான் தொதும் தொழுகு ம் கொம்	காடொதும் தொழுகே மே!

திருவல்லவாழ்—திருவண்ணாமலைக்குத்

*** [பாடங்கள் மேலணி.] இப்பாட்டில் பாண்டவர்க்குத் தோழிகள் உகந்த விளிந்திருக்கின்றது; ஆகுவிப்படி யருளிச்செய்த தன் மகோத்தம தலைநிலைநிலையான தோழிமகன் உகந்த ஸம்போதிக்மிருள்" என்று ஸட்டு ஸ்ரீ ஸரகதி— "இவன் தோழிக்கனக்கு ஸகாமகனன்றிக்கே ஸ்திரியைத் தனது பிஞ்சுத்தாய்; எழுதின பாவையோடு விருத்தார்கள்" என்று. கடன் போன பெருத்திருந்துள்ள பொய்கைகளினே வளத்த தாயகப்பூக்களும் செங்கழுநீர்ப்பூக்களும் ஸ்திரீகளுடைய அழகிய முகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படி யாகவுள்ள திருவண்ணவாய்க்கு ஸயகனாய் ஆயுபகிசேஷங்களினே வள வளத்ததும் ஸககனவளகன திருவடிவையே சந்திந புஷ்பத்தை யாவிதும் வேகிகெப்பெறவேமோ வென்கிருள். (எ)

நாடொழும்வீழின் றியே தொழக்கூடுக்கொல்? தன்னுதலீர்! *
ஆடுதலுதிக் கரும்பும் விளைசெத்தெலுமாடுபெங்கும் *
மாடுதலுபூந்தட்டைசேர் வயல்குழந்தை திருவல்லவாழ் *
நீடுறைகின்றபிரான் தீலந்தாவிபதீனகழலே. (அ)

தன் தலீர் } அழகிய செந்நிலையுடைய
தோழிகளே!

எனும் } எவகிடத்திலும்

ஆடு உதலும் } ஆடுவிலிட்டு ஆடுதலுடைய
செழும்பும் } இவ்வளவான செழும்பு
செழும்

விளை செந் } முதிர் விளைசெ செத்தெத்
தெலும் ஆடு } பரிசுஷயமாய்

மாடு உதலுபூ } பக்கங்களின் செருங்கிய
தட்டை சேர் } பூத்த தட்டைகளின்
புடைதலாய்

வயல் கழ } கழலிகளையே குழப்பபட்ட

தன் திருவல் } குகந்த திருவல்ல வாய்
வாய் } ஸ்ரீமே

ஆடு உதலின் } தோயுளம் செயற்குற
தயான் } விந்த ஸம்பெருமாறு
தட்டை

கொம் தலி } ஆழிநுழுவகையு மொரு
தீன் கழல் } கொல் தளத்தகொண்ட
தீன் திருவடிவையே

எனதொழும் } நாடொழும் விச்சேத
விடு தின் } கிலகாமல்
தீயே

தோழ உதலு } மதாரு நெரு 'மா'
கொல்

*** [நாடொழும் வீழினறியே.] இப்பாட்டில் என்னுதலீர் எவகிறவிளியின கருதநாவது—திருவண்ணவாய் ஸதனக்கு தீயகன் புருஷகாரபவன் அவன் இங்கே பெருந்தருளினான் அவன் திருவடிவையே தோண்டுகிட்டு அதனும் செறற்கு அளக்காரமாகப்பெறுவ ஸ்ரீபாத தோணுகளையுடைய கலக உகந்தைக் காண்போனோ! எனபதாம். ஸட்டு ஸ்ரீ ஸரகதி— "அவன் வளத்தவாகாரத்தனக்கு அவன் திருவடிவையேகிழாது பாணமபாமனான பாரதய வளகடனாக உகந்தைக் காணுகின்றோ" எனபதாம்.

ஸப்போதும் பகவபவமாய் அருகேயிருக்கிற பூதப் பொய்கைகளோடு சேர்த்த வயல்குழாது ச்ரீபாதமாய் திருவண்ணவாயினே அதுகாற்றுகளாய்

கொண்டு, திதவலாண்ம் பண்ணுகிற எழபெருமானைப்புகழ் கொள்கிறபேய் வடிவெடுத்த திருவடிகளை இடைகிடாதே தொழும்படிபாண பரக்கியம் சேருமோ வென்கிருள்.

கழலவளைபூரிப்பயாழ்கண்டு கைதொழக்கூடுங்கொலோ ? *

குழலென்னயாமுமென்னக் குளிர்சோகையுந்தேன நந்தி *

புழுவிலாரிவண்டுகளிசைபாடும் திருவல்லவாழ் *

கழலினை மலிசக்கரப்பெருமானது தொல்வருளோ. (க)

குளிர் சோகையுள் } குளிர்கத சோகையுள்ளே

தேன் அருளி மதுவைப் பருகி

மழலை வரி } மழலைத் தொள்ளியை
வளர்கண் } ஁டைய அறங்கொண்டி
கண்

குழல என்ன } நெல்லுக்கத்தொ ளீயை
மலிச என்ன } காணொர் என்னுந் தாடி
பாடி

இறை பாடும் குணப்பாடப்பெற்ற

திருவல்லவாழ் திருவல்லவாழிதே

கழலிம் மலி } கழந்தி பொருத்திய திரு
சக்கரம் } வாழியையுடையதான்

பெருமானது காசெய்வாறுகூட

தொன் அருள் : துயறக்கொள் திருவருள்
காணொர்

கழல பனை } கழல் வளைவ் ஸ்ரீக்கும்
பூரிப்ப யாழ் } படிபாக யாழ் கண்டு
கண்ம ஁க } கைதொழுகேருமோ ?
தொழ கூறும் } கொல்

*** [கழலவளை] (காணொர் சோகையுள்ளே) தெரிப்பருகி 'இது வெண்காணமோ? அவனது கிருக காணமோ? எனது சாதிக்கருமாறு வந்திருக்க இசைபாடுகிடமான திருவல்லவாழிதே கடியா திருவாழியுமாகக் காட்டு தாரா சிவனுள்ள எழபெருமானை அவனறன ஁டைய திருவருளாலே பாடி கண்டு கை தொழுகேருமோ? எனகாள்

திரிவாழ்வுகூட யாழ் கைலாச கழலிமென தாம கலகியின்பத்தான போயி தடித்து வளை ஸ்ரீகூடகி. எனது அர்ப்பவருகதனால் "கழலவளைபூரிப்ப" எனப்ப பாடப்படு பாடி பூமிவிண்ண அருள் எனப்பகை எழுவாபாகவைத்து, அரு ளானது யாழ் காணொர் சோகையுடையது, கூடுங்கொளே எனனவுமாம். (க)

தொல்லருள் தலவிணையாள் சொலக்கூடுங்கொல் கோழிமீகாள் ! *

தொல்லருள் மண ஁றுமலிண ஁றும் தொழநின்றதிருநகரம் *

தலலருளாயிரவர் தலனைத்துமதிருவல்லவாழ் *

தல்லருள் தயபெருமான் தாராபண்ணத் தாமக்களே. (க0)

தொழியீர்கள் தொழுகனே!

மன்னும் } உபபலிப்புகிறீர்களாகும்
விண்ணும் }

தொல் அருள் } அனது இயற்கைத்திருவ
ருளை

தொழுகின்ற } கொண்டமெய்க் கிந்து
திருக்கரம் } விடமாப

என் அருள் } மறையாதுகொண்டதாயி
யுயிரவர் } தக்கனாக்கொண்ட
வழன் என் } கள் கன்மையென வ
தும் } தந்திரு விடமாப

திருவாய்மொழி திருவல்லவாழிகேள்விற

என் அருள் எம் } மறையாதுகொண்டதாயி
பெருமான் } தக்கனாக்கொண்ட
வாய்மான் } கன்மையென வ

என்மக்கள் திருவாய்மொழி

தொல் அருள் } (அனது) இயற்கைத்திரு
வருளை } வாய்மொழி
வாய் } தந்திரு விடமாப

சொல் உரும } என் சொல்லுகோமோ ?
கொள் }

*** [தொல்லருள்] பரவநூல் விபவ அந்தரங்கி அச்சாவதாரங்கொண்ட
ஐத்திபுள் அச்சாவதாரமே அருளியிருக்கின்றமென்பது பரந்ததம். பரவநூலு
கள் தேசவிபாக்ஷத்தாலே இப்போது உபயோகப்படமாட்டாதவை, விபவ
கள் உபவிபாக்ஷத்தாலே உபயோகமாகவாவை. அந்தரங்கிதவா அநிதாரி
யருமைவாலே பரவநூல். அச்சாவதாரம் அப்படியானதாகிக் * பிணாபுர
வணங்குமிடமாக அருளை வாய்மொழித்தந்தாலே * தொல்லருள் பரவநூல்
தாம தொழுகின்ற திருக்கரம் * எனவே உபபலிப்புகிறீர்களாகும். தொல்லருளை
அதுபலிக்குமிடமாவதாய் இவர்க்குணம் இவருக்கு நுவுலவாய்மொழிக்கு இட
பட்டிருக்கிறது. அச்சாவதாரம் அப்படியானதான அருளியிருக்கின்ற
இது. அன்றைய, * மன்னும் * தொழுகுகாரியென வாய்மொழி தாம மல
கள் தாப வணங்குகின்றவாய் கொண்டுபுலிண்ணகம் * எனவாய்மொழி இ
விடத்திற்கென்று விசேஷத்தாக் கொண்டதும் அருளை சொன்னதாகவாய்.

தெல்லருளாயிரவர் உவனெனதும் உபபெருமான்கொண்டதும் அருளியிருக்க
தான ஆய் மறையாதுகொண்டதாய் பரவநூல்கொண்டு வாய்மொழி மென
வை இப்படியப்பட்ட நுவுலவாய்மொழி என் அருளை உபபெருமான்
வாய்மொழிக்குவாய்மொழி திருவாய்மொழிதான், தொழுகனே! அனது
ருளைவாய்மொழி வாய்மொழித்தந்தாலே உபசொல்லி வாய்மொழி
வாய்மொழி. * உவனெனதும் * எனவாய்மொழி மெனவாய். (40)

தாமவாய்மொழிதான் தாமபெருமான்கொண்டதும்

சேமங்கொள்தென்குருகாச் சடகோபனதெரிந்துரைத்த *

தாமவாய்மொழிதான் இவைபத்துத்திருவல்லவாய் *

சேமங்கொள்தென்குருகாமே செப்புவாய்மொழித்தார்பிறத்தே

காமக்கல் தூசி } காமக்கலம் கலையுடை யம் உடைபு } யுடை	காமக்கல் } காமக்கலம் கலையுடை தூயிர்த்தம் } தூயிர்த்தம்
கம் பெருமான் கம்பெருமானுடைபு	திரு வல்லவாழ் திருவல்லவாழாதிற
அடி மேல் திருவடிகளின்மேலே	சேமம் கொ } அரண்மனை அழிய தென் கல் } திருப்பதி விஷயமான
சேமம் } திண்ணிய அபயமாய கொள் } முடைபவரான	மேல் இவை } இப்பத்தையும் பத்தம்
தென் குருகுடி } ஆழவார் சடகோபன் }	செய்யார் } உதவல்லவர்கள்
தெரிந்து } ஆராய்ந்த அருளிச் உரைத்த } செயல்	நிறை } ஆவதிருந் தருமாருவத் நினைந்தவத்தே
	நெத்தா } நெத்தவரவார்

*** [காமக்கலாயிலும்] இததிருவாய்மொழியை உதவல்லவர்கள் காமக்கலையினர் திருக்கல்செய்தேயும் காமக்கலையினர்க்குடிக் கிறப்பிப்பெற்றவரவர் என்று பயனுரைத்தத் தலைக்கட்டுகிறார். திருக்கல்பாண குணங்களுக்குத் திவ்ய சரித் திரங்களுக்குத் வாசகமான தூயிர்த் திருவாய்மொழியுடைபு ஸ்வேய்யவரன் திருவடி களினேயே தம்முடைபு சேஷமபரங்கலை பெண்ணம் கைத்தவரான ஆழவார் அருளிக் கெய்தலாய், அந்தவல்லவரான போனவே பகவத்குண விபூதிகளை ஒழுங்குபடத் தெரிவிக்கும்நாள் இவ்வாயிரத்தினன் இவை பத்தையும் திருவல்ல வாழ் விஷயமாகச் சொல்லவல்லவர்கள் சீரமைப்பதற்கோடே திருத்தவையத் தும் பகவததுபவமாகிற கிறப்பவையுடைபவரவர் என்றதாயிறு.

சேமம்—சேஷம் சென்ற வட சொல் விகாரம்.

(கக)

ஐத்தாய்பத்தின் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி புது முற்றற்றது.

ஆழவார் திருவடிகளேசாணம். கமயின்னை திருவடிகளேசாணம்

தரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.

உவாமித்வாத் ஸம்ச்சிதநாருபகாணாநத் ம்வேஷ்டஸம்ஸேஷகத்வாத்
 ஸர்வாவநாதவ்யூக்தா கபடவடுதயா நாரூணபத்னகத்வாத்
 திவ்யஸ்தாநோபஸத்தயா ப்ராமதகீபாணுச் சாரி நாராயணத்வாத்
 அத்யாஸத்த: ச்விதாநாம் பவதி ஸ்வித ப்ராம காரேம் தத்யஜ.

நிருவக்ஷவாமுமபெருமான் அடிபார்களுக்கு ஆர்தநிபேஷகம நிரும்படி
 அணிபகுக வந்திர சிற்றிருவென்று இத்திருவாய்மொழியின் ஆழவாராருளிச்செய்
 நாரென்கிருர்.

1. ம்வாமித்வாத். * நிருவக்ஷவாமுமபெருமான் * கோகுலா * கோகுலென்று
 ஸ்வாமி வரசகம். கவாமிபாகவபாதும்.

2. 3. ஸம்ச்சிதநாருபகாணாநத். * சிவநபிரான் * சிடுகநகிரநபிரான் *
 பிரானென்று உபகாரகளைச் சொகதுவிறநாகவபாநே 'உபகாண ஸாத்' என்
 குர். அடிபார்களுக்கு உபகரிக்கவியே குடியுடையனாகவபாதும். (இரண்டு
 பாட்டுகளைச் சொபபிடிததபடி.

4. ம்வேஷ்டஸம்ஸேஷகத்வாத். * சச்சகிவநைமேம் மெபிரான் * தன
 க்கு இயடனா ஆதசேஷினை சித்பனமச்சேஷ முகடகமவபாதும்.

5. ஸர்வாவநாதவ்யூக்தா. * கணவகங்கட்டிதன்னை களிகையின்ன
 முதத்தன்னை * கககித போக்பகதய முகடபனாகவபாதும்.

6. கபடவடுதயா. * மான்குறட்கோகப்பிரான் * மாயவாமனனாக
 வபாதும்.

7. நாரூணபத்னகத்வாத். * இஞஞாஹமுண்ட மெபிரான் தனனை. * கொடி
 தான பிரணபபநதிரகு உதவி செபபவனாகவபாதும்.

8. திவ்யஸ்தாநோபஸத்தயா. * ஆடுத நகருமபுமித்பாதி. * கிவகன
 மான திவபதேசததனை ஸகிஷிதனாகவபாதும்.

ப்ராமத் சரீபாணுத். * சுழகினமனி சக்காபபெருமான் * சுழற்சியையே
 இயவவாகவுகடப நிருவாழிபாழகாநை வகதுகவபாதும்.

10. ஸாராயணத்வாத். * கங்குள் மெபெருமான் ஸாராயணன் * ஸாராயண
 னாகவபாதும்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் நிருவடிகளேசானம்.

தரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

அத்பம் மூதி ப்ரதிஹதஸ் தத வவ கேதர்த்
கந்நம் ப்ரவ்ருத்தமநஸாயி து நிவ்பதேசம்,
தத்போக்யநாமபிததத் தததீசபாதென
பாயாம் கதேத்பகதயத்தவமே ஸுதைத்பயி.

(கருத்து.) ஆற்றாஸயின் மிதுவினாள் திருக்குடந்தையில் கின்றும் திருவல்ல
வாழ்கிற வேடுகுறு நியபகேசத்திரஞ்ச செவ்வேறுமெனிற திருவுன்னத்
தோடுகடிய ஆழவார் அந்த நியபகேசத்தின் போக்யதைபப் பேசா கின்ற
கொண்டு அத்தனத்தெமபெருமா னாடயதிருவடினை எப்போது கைவிட்கப்பெறு
வேனென்று இன்னுபபோடே யருளிச்செய்தார் ஒன்பதாம்பதிகத்தி னெனகை.

ஜீயர் திருவடிகளேசனம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மாதத்தாமி மாதம் திருவக்கவாழ் புசப்போய் *
தாளினைத்து மீறத்தவ்யுர் தன்னருகே—மேந்தவயித்
துன்பகுற்றஞ் சொன்ன சொலுகற்பார் தங்களுக்கு *
பெரிநாக்க வேண்டா நிற.

மாதன் தான்	ஆழவார்	உன்பம் உந்து	வருகி யருளிச்செய்த
மா கலத்தால்	மிகுந்த பரோமத்தோடே	சொன்ன	
திருவல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலே சொல்	சொலவு	சூனாகத்தனை
புசப்போய்	து சொலபுதப்பட்டு	கற்பார் தக்க	சத்தமவர்களுக்கு
அவ னார் தன்	அத்தவத்தின் கயிபத்தில	எக்கு	
அருகில்		மீன்	இனிமேறும்
இனித்த விழ	தனர்த்த விழுவது	மீற	வேறு பிறப்புக்கள்
ந்து		பிறக்க	பிறக்கவேண்டியிராது
மேல்	அத்தருமேலே	வேண்டா	(முத்திரைமாராஜ்ய மாகும்).
கலங்கி	(தோழிமாருடைக்கேந்த வாணங்கொளும்) கலி வுபட்டு		

* * * திருவரு. கைவிடே தாமுடை ய மகேசத்தனித்திபெ ித ஆழவார் திருவல்ல
வாழ் ககரிசாவது சென்று கனிப்போமெனது அவகேசசெவ்வை புறப்பட்டு
மூ ட முடியப்போகப்பெருமே புறச்சொல்லவளவினேபே தனர்கது விழந்து ஆற
குமை கணபுண்டு அருளிச்செய்த இத்திருவாய்மொழியைக் கற்பார்களுக்கு
இனி பொருளானும் பிறவித்தன்பம் கோரமே பேரின்பமெய்தவாகும் என்ற
தாயிற்று—

(சக.)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சரம்பத்து — பத்தாந் திருவாய்மொழி:

பிறத்தவாறுந்.

உணரவந்தாரிகை — ஐந்த திருவாய்மொழியிற் — திருவாய்மொழியே சென்ற சென்ற அனருகறபும பெருமாளுடே பரிமாறவேணுமென்ற மனோ ரதித்துக்கொண்டு சென்ற காங்கடை தாரமங் கெடுவழியென கிழந்த டிடத்த கூப்பிடடார். * கோகிந்தன குணமபாடி ஆதி எத்திருப்பேனே * என்கிற படியே குணதுபவமபண்ணித் தரிப்பதென்ற துன்றனடே; அப்படியாகிதும் தரிப்பேரமென்ற பரக்கையில் அதுதானம் அரிதாய் கைநிப்பத்தை கிளைபிக்க, பிரானே! உன்னைப்பிரித்த கோவுபட்டாறும் தரித்துவிட குணதுபவமபண்ண வளவேனுபபடி பண்ணப்பருவவேணுமென்ற அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புருகிறா இத்திருவாய்மொழியிற்

அர்ச்சாவதாரவக்யமே நம அபேகந்தம பெற ஆகசப்பட்டவர் அவவாசை நிறவேறப்பெருகையாளே கம்பவாவதாரவக்யமே சென்றவிரா இது பெருகுதுமோ? கிபவாவதாரவக்யம் விமலாராகும இழவு தீவனதே அர்ச்சாவ தாரம் அமைந்திரகின்றது இவகே விழாதகவத்த அங்கே சென்றுகையாநிற கிது எனனே! எனனிவ, கேனயின. அர்ச்சாவதாரத்திற் குளிர் கோக்குந்த வின்வதம் அகிந்தத் செய்பவாகாதென்ற கங்கம்பிறதிருக்கையாளே 'கத்ப கங்கம்பிறுடைப கங்கைய குணமபாடி அதிக தீர்ப்பாதம் பண்ணக்கடவோ மவனோம்' என்ற அர்ச்சாவதாரத்திலே கைபொழிதார் கிபவாவதாரத்திற் அப்படியொரு தீர்ப்பாதமகங்கையாதம் * எம்புருச்ய ஆக்ருஷ்ய க பீத்யா கங்காடம் பரிஷுக்ஷஜே * என்றபடி அகராந முதலானுக்கு வாவவதா னம் பண்ணிப்படியை அதுகாநிகையாதம் அது காலகிபாகருஷ்ட மென பதிலே புத்தி செதுததாய்க அககே போதுகூர

உட்டு ஸ்ரீகங்கதி:—“ஆழ்வார்களெல்லாரும க்ருஷ்ணாவதாரமென்ற வாதே போ மண்டியிருப்பார்கள். உதுக்கு நேதவென்? என்ற பட்டகாக்கேடக 'ஒருவனுக்கு துககம் கிளரங் கழிந்தாங் பொறுக்கவாய; அனிததானம் ஆநி விருக்கப்போகாதிறே. அப்படியே அசுவாத அவதாரங்களைப் போன்றக்கே ஸமகாலமாகையாளே ஒரு செவவாயக்கிழமை முறபடப பெற்றனோம்; பாகி யேன்? பங்கிலேபட்டுத் தெறிப்பதே! எனதுமிழனளே வரிவிறித்தவேபா லிருக்கும்' என்றருவிச்செய்தா”

பிறந்தவாறு இவ்வாறு ந்தவாறு பெரிவாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்துபொருளாகவந்தனா ?
 திறந்தனாடுபுக்கென நாவிய தின்றுதிக் தருக்கியுங்கின்று இச் சிறத்தவாங்கடரோ! உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே?

சிறந்த ஆறும் } மனமாரிசியபேரே
 தாதுபலத்த சிறந்த
 படியும் }
 வளர்ந்த ஆறும் } தன்னை மறைத்தகவே
 காடு வளர்ந்தபடியும் }
 பெரிய பாரதம் } மறாபாரத புத்தத்தினே
 கைசெய்து } சேனைகளை அணி
 வகுத்த }
 ஐவர்க்கு பஞ்சபாண்டங்களாகு
 திறங்கள் காட்டியிட்டு } வெற்றிவழிகளைக் காட்
 ப்படியிட்டு } தக்ககொடுத்த
 செயற்போன மாவக்க ளும் } ஆக இயங்கப்பட்ட காரி
 பக்கவாச்செய்த முடி
 தந்த தன் தாமமே செ
 ன்றுசேந்த மாவக்க
 ளும் }

சிறந்தவர் ஐயு } மருமன தருதல் ப்ர
 யுக்கு } தேவத்தின்கே புரு
 க்த
 எனது ஆளியை என் துன்பகை
 கின்றகின்ற இடைவிடாதே கின்ற
 உருவி உன் } நினைக்கி கலியா கின்
 கின்ற } ன்;
 இ சிறந்த ஐவர் கட } இப்படிப்பட்ட சிறப்புப்
 ரே } பொருக்கியடிபரிச்சே
 த்பதேஜோருபனே!
 உன்னை ரே! } உன்னை என் கிட்டப்
 வது எனது } பெறுவது என்னை
 கொடு } கே?

*** [பிறந்தவாறு.] கண்ணிரோறுவடய அகநாராடுகளைச் சுருக்கவருளிச் செய்து அந்தோ! இவை என்னை மருந்தினே கலியான்றனவே; தரித்து உன்னைவதுகத்திக முடிய வில்லையே! எனது தளர்கின்றா. காமவச்சாரா மனமாரிகள் கர்ப்பவாகம் பண்ணிப் பிறக்குமாபேரே தானம் இருபாவச்சு னாய் கர்ப்பவாகம் பண்ணிப் பிறந்தனம் என்னை! என்து பிறந்தவாறும்! என்து சொல்லி ஆறுமாதம் மோலித்துக்கிடந்தாராக ப்ரவித்தம்.

பிறந்தவாறான விட்டு வளர்ந்தவாற்றினே சென்று அபெறிஞர் வளர்ந்தவா றும்! எனது. "ஒருக்கிதகனாய்ப் பிறந்த ஒரீகினொருத்திகென பொலித்துவளராதவாறு என்னே! "கருசனாக் காலியனாக் கலிதமருத மெருதம் வஞ்சனை யின் மடிய வளர்ந்தவாறு என்னே? எனது சநியிதாரகிரா. பாண்டவர்களுக் காக அபரிச்சேத்பமான பாரத சேனைகை அணிவகுத்தும், ஆயுத மெடே னென்று சொவனியவத்து ஆயுதமெடுத்தும், பகனை விரவாகியும், தாது போதல் தேரோட்டுதல் முறையினை செயதும், இப்படிச்செய்த சேனையறிபாத இக்கொடு அக்கத்தினே விரமே எழுந்தருளின ஆச்சரியங்களும என்னே!

இன்னும் இன்னபடி கொண்கவேறுமென்று எதிரிகளுநிரிசெய்களைக் காட் தக்கொடுத்தமைபபபறநி "ஐவர்க்குத்திறங்கள் காட்டியிட்டு" எனப்பட்டது,

முன்னடிதலில் அதுவந்திக்கப்பட்டதென்றும் தம்முடைய ஆத்மாவை மர்மத்தினே புக்குவிடாதேவின் த நினைவாக்வி முடிக்கிறபடியையபேசி, 'பிரானே ! உருகாதே தனையாதே தரித்துவின் த உன்னைப்பேசி மகிழும்புகை சொல்லா பெனஞ்சூர் பின்னடிதலில், (ஈ)

வதுவைவாசத்தையுனேறுபாபந்ததும் மாயவாவினைவாப்பினந்த மதுவைவாசமுழலாசு குரவையினைத்தீகுழகும் * [தும் அதுவதிதுவுதுவென்னலவனவல்லவள்ளையுன்செய்கைவதவிக்கு முதுவைவமுதல்வா ! உன்னை பென் துதலைப்பெய்வனே ? உ. [ம்

வதுவை வாச } விவாநாபந்தவதத்தினே
த்தையுன் }

உத பாபந்த } விருஷபங்கை மேல்விழு
தும் } த்து கொன்றதும்

மாயம் } கபடமாயக் குதிசாயுநம்
மாவனை } கொண்டுவாதஅசாய

வாய மிளந்த } வாயேண்டு ஒழிந்ததும்
தும் }

மதுவை வாச } மதுவைப் பெருக்குகின்ற
குழலாசு } உத்தமையுடைய தீவிட
பபென்கனோடு

குரவைய மனை } தாலக்கிட பண்ணி ஒரு
த்த குழகும் } காலக்காலத்திருந்ததும்

அது திற உத } ஒருபடியும் விசேஷித்த
என்னம் ஆ } சொல்ல முடிய
வன அல்ல } தவை;

வாயம் } உதகம்பென்கனாம்

முது முதலா } முகாரணமுதலே !

உன் செய்கை } உனது செய்குதகன்

என்றை வகை } என்றை நினைவுக்கு
கும் } இன்றை !

உன்னை என்று } உன்னை எந்தைக்கு
நனைப்பெய்வன் } விட்டினை !

*** [வதுவைவாசத்தையுன்.] எப்போதென்பிராடடியை முன்னே திறத்தி, ஒருவர்களுமடக்காத எழு நிறபங்கைக்காடடி ' இவற்றை வசியடக்குமவர்க்கு இவனைகொடுக்கிடுமே ' என்று ஒரு வார்த்தை வினைத்தவாதே தனனைப் பேணு தே சென்று அந்தக் காரணகனியேனே பாயந்தபடி என !, உறுகொண்ட கம் ஸனுலேவப்பட்டுக் குதிசாயுநடி கொண்டு வைய வகை கேடுபென்னுமனா னுடைய வாயவப்பினந்து முடித்தபடி என் ! * அங்கனமங்கனாமத்தனே மாதலோ மாதலம் மாதவஞ்சாந்தரோணங்கனா * எனவொபடியே ஒங்கொரு கோபியின பச்சத்திறம் ஒவ்வொரு வண்ண னுக வடிவெடுத்து கனது தாலக்கிட பண்ணி ஸைவிய்யம் காட்டின அழகு என !; இன்ன சரித்திரம், இன்ன சரித்திரம் என்று என் எடுத்தெடுத்துச் சொல்ல வேணுமோ ! உன்முடைய செய்கை எது வானுனென்ன ! ' தி செய்கை செயல் ' என்னுமனலே போதுபானது, அவை பென்சாம என்னை மிகவும் நினைவாக் கா சினறன் ; பிரானபத்தினே அழுகின ஐக த்தை உண்டாக்கிஞப்போனே எனனைத் தரிப்பித்த உன்னைவதுபங்க வண்ணம படி பண்ணியருளவேணு மென்கஞ்சூர்,

* திருவார்த்தை நான்காம் மங்கற்புத்தமிழ்க்குறியும் * என்ற ஈழந்தா
பாது - திருவார்த்தை இதம் முன்னுமுக்குச் சேர அதனைதேயும். (உ)

பெய்யும் பூங்குழல் பெய்யுநிலையுண்ட பிள்ளைத்தேற்றமும் * பேர்த்
செய்யபாதமொன்றுல்செய்த நின்றுதச்சேவகமும் * [நோக்காடிற்
தெய்யுண்டவார்த்தையுள்ளனகொல்கொன்னதீயுன் தாமரைக்கண்ணன்
கையுண்ட நிலையும்வந்து என்னொருவையுருக்குந்தளே. ௩. [தீர்மல்சு]

பெய்யும் பூ குழல் பெய் முலை உண்ட	கவகெய்யட்ட பூக்கையு டைய கடந்தியுடைய காண பூநிலையின் முலை காணி கவகத்துண்ட	அன்றி, கோல் கொண்ட	தாமரைக்கண் கொண்ட பெருத்த கொண்ட.
பிள்ளை தேற்ற மும்	இராமபத்தெனியும்,	௩	என்னவாயும், கிழிக்கப் புத்தா
தீர் ஈழ பேர் த்திற	(அனாரா பேசுங்கொண்ட ட) ஒருசுடம் பேசுந்த முத்திய பேசும்படி.	உன் தாமரை கண்ணன் தீர் மல்சு	உனது தாமரைப்பேர்த் திருக்கண்ணன் தீர் மல்சு யும்படி.
செய்ய பாதம் ஒன்றுல் செய்த	கிவந்த திருவடியொன்று கே செய்தருகின	வையவே கிழையும்	அருளி அருகிவித்தும் கிழை யும்
கிழ் சிற சேவகமும்	உன்னுடைய தீர்மல்சு மும்.	வந்து	இப்போதும் என்னொரு வேவந்த தோன்றி
பெய் உண்ட வார்த்தை யுள்	பெய்யு உண்ட கிழையும் பாந்தவத்திறகு வந்த வனகிவே	என் பேருரை	எனது உன்னத்த உருக்குகன் உருக்குகின்றன.

*** [பெய்யும் பூங்குழல்] தாமரைத்தேற்றம் முலையுண்டு முடிவட்டு மென்
கிற ஈழந்தாநோடேயசேகரப்பிராட்டியோசை நிறைவே மகாவித்தொன்னு
முலை கொடுக்க கண்ணினினை வந்த பூநிலைய முடித்தபடிதும். அனாரா. பேசுங்
கொண்ட கடந்ததை முலையுண்டைக்கு அழுதே பாவனைபாசே தாக்கின திருவடி
கணக்கொண்டு பொடிபடுத்தினபடியும், இந்த பெய்ய பென்னம் பார் குடித்
தது? என்ற பான்நாவம் செய்தகொண்டே தாமரைக்கண் கையினே கோலைக்
கொண்ட அது தனதேந்தான கிறப்பேசிறதென்ற கண்ணிர் பெருக குறிக்கி
கின்றபடியும் அத்தோ! எனது பேருரை உருக்குகின்றனவே பென்கிரா.

பிள்ளைத் தேற்றம் - பசுக்குழத்தைபாவிருக்கச்செய்தேயும் தாய்முலை பென்
தும் வேற்று முலை பெனதும் அறியு. தெனியு. சிறுச் சேவகம் - இளம்பிராயத்
திலே காட்டின கிக்காமம். (௩)

கள்ளவேடத்தைக்கொண்டுபேய்ப்புரம்புக்கவாறாம்* கலத்தகாரரை
உள்ளம்பேதம்செய்திட்டு உயிருண்டவுபாழங்களும் *
வென்னதீர்ச்சடைபா ணும் திண்ணிடைவேறலாமைவிளங்கதின்ற
உள்ளமுன்னுடைத்து என் ணுயிரையுருக்கியுன் ணாமே. ௪. [தூய்*

கண்ண வேட தவற கொ விடுபொய்	வேதபாண்ம புத்தருபவே வந்தவாய் பரிசுரணி த்த	வெண்ணக் கீர் சாடபாணம் விண்ணிட வேறு அரை மை விசைக்க விந்ததம்	கண்ண பாவாணத்தவந் சாடபிவே தாக்கிபுக்க வெணும் உண்பக்கல் வேதபாணத்தி ஒற்று மை பெத்த விசைக்க விந்ததம் (குபே இயை)
புரம் புக்க ஆதம்	தரிபுரத்தினே பாவேசித்த படிபும்,		
அரைநீர் கை த்த	அரையோடேபெரித்த		
உண்ணம் பேத ம் செய்திட்டு	மாயவேதபாடகடபுண் பாக்கி	உண்ணம் உன் ருகட்ட	என்னென்றவர்களுள் அவகாந்தித்த
உரிச் உண்ட உபாபக்க ளம்	அவர்களுகடப உரிவாச் கவந்த விசுருகளம்.	என் உரிவா உருக்கி உண்டாம்	என் ஆதமாவை கீராக வுருக்கிபுண்ணென்றா.

*** [கண்ணவேடத்தை.] பெணத்தவரதார கைதையபவேசி இப்படியும் ஒரு கண்ணவேடம் கொணவதண்டோ வென்ற உருகுமிஞர் அக்கரை வரமுதா—
 இவ் அரைக்கல் விவபெருமாரி கோக்கித் தவம்பிரித்தார்என். அப்போது விவன் பாத்பலகமாதி உவந்த 'உங்களுக்கு என்ன வேணும்?' என்று கேட்டு, அவர் களும் 'ஒருவரதார வெண்ணமுடியாத மூன்று பட்டணங்கள் எங்களுக்கு வேணும்' என்ன, அதற்குச் செவிரான் "அப்படியே யுண்டாகுக, அதைப் பட்டணங்கள் மூன்றாம் ஒன்றோடொன்று கூடாமல் திரிபக்கடவன்; மூன்றாம் ஒரிடத்தினே கூடுகிறபோது உங்களுக்கு மறந்தவன் ஆபத்த விளையும், பேணிக் கொள்ளுங்கோள்" என்று சொல்லி மறைந்த போயினன். வின்பு இருப்புக் கோட்டையையும் வெண்ணிக் கோட்டையையும் பொறகோட்டையையும் திருத்தமூன்று பட்டணங்கள் உண்டாயின. அரைக்கல் அவற்றினே திருத்தகொண்டு தேவர் களையும், அவர்களை கோக்கி வேண்டிபுரிசென்ற அத்தனார்களையும் பவவாது கவிந்த கொண்டிருத்தனர். யாகம் முதலியன கூட பெருமையினுளே ஹயின்ன—கிடக் காமற்போகவே தேவர்களுக்கு வலிபொடுக்கிற்ற; யிவையும் கஷ்டமாயிற்று. பிறகு பிரமன் முதலிபோர் அனைவரும் கூடி விவனருமிற்சென்று 'பெருமானே! எங்களுக்கு ஹயிப்பாகம் இக்காமற் போயிற்று; யாகம் நடத்துகிற சூர்க்களினே அரைக்கல் அதைப்பட்டணங்களோடே சொனற்குதவ விளிக்ஞர்கள்; இத் துன்பம் பொறுக்கமுடியாதிருத்தவன் அவர்களை உடனே கம்ஹரிக்கவேணும்' என வேண்டிக் கொண்டார்கள். அதற்குச் செவிரான் "உச்சமரமாதிலும் சுட்டமரங்களை வெட்டுவாரருண்டோ? அவர்களை கம்ஹரிக்க என்னுமாகாது" என்ன, பிறகு அனைவரும் திருப்பாற்கடமிற்சென்று பாயபுருஷனைத்தரிக்க, திரு மால் கருடன்யீது காட்சிவதா, வரத செப்தி என்னென்ற விசாரிக்க, இவர் களும் செப்தியைப்பச்சொல்ல, "கீங்கென்கொருக்கடி அவர்களை கம்ஹரிக்க வாகாதோ?" என்று திருமால் கேட்டு, "அந்த அரைக்கல் தாக்கல் இவ் தருமனை களை பறுக்கிப்பதா, இவ் யாகங்கள் பண்ணுவதாய் இப்படிச் செ தர்மசாதனை கையக் காட்டுகிறார்களாகையால் அவர்களை எங்கனாம் வெண்ணப்போகாது" என்று தேவர்கள் சொன்ன, அதற்குத் திருமால் "ஆகும் அவர்களை என் கிரமிக்க

கிறேன், நீங்கள் உத்தம் இருப்பிற் சென்ற சேருங்கள்” என்று விடை கொடுத்ததுபலிட்டு ஒரு பெணத்தக்கியவனாக வேஷமூண்டு புறப்படட்டு ஒர் ஏட்டுச்சுவடியையும் இடுக்கிக்கொண்டு பசித்திரமும் அணிதேகொண்டு அவ் வசார்கள் பட்டணங்களிலே சென்ற பரமதாயிகளென்ற அநீசனும் ஒரு தம்படிபாக உடையவந்தான். அப்போது அவர்கள் ஒரு வாகம் பண்ணத் தொடங்கினார்கள். காஷ்டம், துஷித்ருதவிபன சேமித்து வைத்திருந்தார்கள். கள்ள வேடத்திருமால் அங்கே சென்ற ‘இந்த ஸித்தங்கள் எதற்கு?’ என்று, நோமம் பண்ணுதற்கென்ற அவர்கள் சொன்ன; ‘ஐயோ! காஷ்டம் தின் னப பிறப்பிதற்குட்குள் பூதநிவசிற பகவாப்பிறப்பது கைமே’ என்று. பிறகு இந்த துஷித்ருத விதற்கு? என்று கேட்ட, ‘தேவர்களுக்குக் கொடுக்க’ என்ற அவர்கள் சொன்ன, அதற்குக் கள்ள வேடத்திருமால் “அபதருக்குப் போகிற வொருத்தன் கட்டிப்போகிற சோற்றை வேருதந்தன் கைகளே விட்டுவைத்தத் தான் போனது அபதருண்டசோத இவனுக்கு வரது உதவினா வன்றோ தேவர்களுக்குக் கொடுக்கத் துஷித்ருத உங்களுக்கு உதவும்” என் னான். பிறகு இந்த ஆடுகள் உதற்கெனது கேட்ட, வம்பைய பெடுத்த நோமம் பண்ணவென்று அவர்கள் சொன்ன, “ஆனால் ஆடுவாண்பினைப் பரம தாயிக ளாகக்கொள்ளவாப்போது” என்று. இப்படியே பகவன் கருதரிமோத்திக ளாலே அவர்களைப் பாயிப்பிகை, அவர்களும் அவன் வார்த்தையினே மிகவும் கிச் வானங்கொண்டு வாகம் பண்ணுதற்கு விட்டு தர்ந்தாத்தையும் குறித்து குறிப்பி யும் துஷிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவ்வளவில் அவன் (கள்ளவேடத்திருமால்) குறிப்புகே சென்ற ‘அவர்கள் உன்னை துஷிக்கிறார்கள் கான்’ என்று, அதற்கேட்டு அவன் திரிவித்த அவர்களை காரணிக்க எண்ணக்கொண் டான். பூரிவைத் தோரையும் சந்திரனாரிப்பர்கிறத் தேர்ச்சக்காரங்களாகவும் கால்கு வேதங்களை கால்கு குறிப்புகளாகவும் பிரபலிச் சாதிவாகவும் மகா மேருவை விவகாரவும் ஆதிசேஷனை கிள் காளிவாகவும்கொண்டு போர் உடத்தி னான். (இவ்வாறான ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தின் மூன்றாவது அமசத்திலுள்ளது.)

ஸ்ரீராமாயணத்தில் (அயோத்யா காண்டத்தில்) சித்தகூட பரிசுரத்தில் பாதாழ வானுக்குப் பரிந்து காந்திகவாதம் பண்ணின ஞாபகிவை கோகலி ஸ்ரீராமன் “யதா ஹி கோரண து ததா ஹி புத்த” என்று, அகையுக்கொண்டு இங்கு ஆழவார் உள்ளவேட மெனக்குர சாபெருமான புத்தமுரிவேஷங்கொண்டு அவ் வர்களின் பட்டணங்களிலே புகுதபடியை “புண்புக்கவாரும்” என்கிறது. ஆனாரபாக்குதிகளான அவர்களுக்கு அவ்வழிகமதந்த உபகவளித்து வைதிக சாத்தையபபோகவி அவ்வழியானே அவர்களைக் கொண்டுழித்தபடியை “கலத்தகார” இத்தாதிவாளே சொன்னுரைக.

* விஷ்ணுநாதன் பகவதே பவணயித தேஜஸ்; * என்ற பரமான் பர வித்தியின்படி எம்பெருமான் சிவனுக்கு அதராத்பாவாக இருந்து தரிபுரண மாரத்தை கிறவேற்றிப்பதுபறத் * வெள்ளக்கீச்சவையாறும் விண்ணிட வேற

காணம் கிளக்க சின்றதும் * என்ருர். இவ்வாழ்வார் தாமே முத்தந்திருவாய் மொழியில் * புரமொரு முன்றெரித்த உன் த நரிபுரணம்நாந்நைத் திருமாலின் காரியமாகவே அருளிச்செய்தகாமபுகழ்காண்க. (ச)

உண்ணவாணவர்கோணுக்கு ஆயரொருப்படுத்தவடி சிலுண்டதும் * வண்ணமால்வரைபெயெடுத்து மணமுதாத்ததும் * [கன் மண்ணைமுன்பண்டத்துண்டுமிழ்த்து கடந்திடத்துணைத்தயாபங் என்னுந்நோதுமெனனெஞ்சு எரிவாய்மெழுவின்குமதின்னே ௫.

காணவர்கோ } தேவேந்திரனுடைய ஆர
ணுக்கு } தனைக்க
உண்ண }

ஆயர் ஒருப } இடைவர்க்குக் காவலஞ்
படுத்த } செய்த

அருளி உண் } பரணாதக்களை வெல்லாம்
டதும் } தாமே அமுதசெய்ததும்

வண்ணம் மால் } தழுவ பெருமல்கையக்
வரைய எடு } குடைவாக வெடுத்த
த்த மணமு } மணமுதாத்த தடுத்த
தாத்ததும் } தம்

மண்ணை முன் } பூரிவய ஆதிகாலத்திறே
படைத்த } கருங்குத்த

உண்டு உமிழ் } (மய விசேஷக்களிலே)
த்த உட்த } உண்டது உமிழ்த்த
நிடத்த } அனத்த திடத்த
மணத்த } மணத்த ஆக இடபு
மாவிகள் } யான மாவக்கருமாதே
விவரணை

எண்ணார்போ } செறித்திர போதெல்லாம்
தம் }

என் கெஞ்சு } என்மணமாகது

கீன்று } எப்போதும்

எரி வாய் மெ } கெருப்பருதிதுள்ள மெழு
முரு துகும் } கையொத்திரா சின்றது.

* * * [உண்ணவாணவன்] திருவாய்ப்பாடியின் இடைவர்க்கு வழுக்கப்படி தேவேந்திர ஸமாராதினைக்கெனது * அட்டுக்குவி சேர்த்தபபருப்பதமும் நயிர் வாயியும் வெப்பவதமாகக் சேமித்துவைக்க “அழகு கோவர்த்தகோணரி” என்ற சொல்லி அவறறைபடக்கதும் அமுத செய்ததும், உடனே பசிக்கோயத் தாமே இத்தின் கிடாபகழபெய்கிகை, கோவர்த்தணபயைக் குடைவாக வெடுத்த ஒருவாமேன் ஒருமணமுத்தனி கிழாநபடி காத்ததும், உலகவகளைப் படைப்பது, பிராணகாலத்தினே உண்பது, பிராணம் கீங்கினவாரே உமிழ்வது மாவலியின் கொழுப்படக்கி அளப்பது, வாரணாவதாமெடுத்து இடத்த மணப பது ஆகிய இவைபும ஒவ்வொன்றும் செறிக்கும் போதெல்லாம் என்மணம் கெருப்பினேபுகை மெழுருபோனே முடியாதே சின்ற உருகா சின்றதே! என்கிறார். - - (௫)

நின்றவாதுமிருத்தவாதும் கிடத்தவாதும்தனைப்பரியன *

ஒன்றலாவுருவாய் அருவாயநின்மாவக்கன். *

[வேற்கு

நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்உன்னைபெய்வீனமநினைகிற்பன்?] பாவி

ஒன்றுதன்குரையாய் உலகமுண்டவொண்கடரே.

க.

சிந்த குறும் } ஆகாக்கு சிந்தெய்யுறும்
 இருந்த ஆறும் } ம் சிந்திருக்கிற படி
 கிடந்த ஆறும் } றும் சாவித்திருக்கிற
 படிக்கும்
 சிந்தப்பு அரி } செஞ்சாறும் சிந்தக்கூறு
 யா } உதவையாயிருக்கிற
 தா ;
 ஒன்று தன் } (இந்தனை) படிபடியாய்
 உரு ஆய் }
 அரு ஆய் (எனக்கு அதுபயிதகைக்கு)
 உருத்தெரியாத
 சிந்த மாயும் } உளது அற்புதச் செயல்
 கள் } சிந்த

சிந்து சிந்து } சிந்த-சிந்தா-சிந்தை-
 சிந்தைகள் } பார்க்கின்றோம் ;
 நெய் }
 உளகம் உள்க } உளகத்தை அழுது
 ஒன் உடரே } ம் த ஒளிபுகுகளை ;
 உள்கை என் } உள்கை எப்படி சிந்தை
 கம் சிந்தி } கட்டுகின்றோம் ;
 தபன் }
 பாவிப்பற்று } தரித்த சிந்து சிந்தை
 ஒன்று கெட்டு } சிந்தை பாவத்தைப்
 உள்கையாய் } பண்ணுகின்றோம் ஒரு
 கையாக அருளிச்செய்ய
 வேண்டும்.

* * * [சிந்தவாறும்.] சிந்தவாறு மிருத்ததும் கிடந்ததும் இன்ன இன்னகிடக்கையி
 னேயென்ற வகுத்தக்கருவியாகவே ஆசாரியர்கள் பகையையும் எடுப்பட்டு சித்
 தரிப்பார்கள். சிந்தவாறும் = என்சாத்தவாரத்தினே கையும் சிந்துமாய் சிந்தவாறு,
 வாயிவறம் பண்ணிக் கையும் சிந்துமாய் சிந்தவடிவாகக். இக்குந்தவாறும் = திருச்
 சிந்தைகடம் முதலான கிடக்கையின் பர்ணசாதிக்கையின் சிந்திருந்தவாறு. கிடந்த
 வாறும் = கிடக்கையினே கிடந்த கை. ஆக ஒன்றுபடியுறும் எமாவதாரத்
 தினே அதுபயித்தபடி. இனி, கருத்துவதாரத்தினே அதுபயித்தபடியாகவு
 மாய்; — கோவர்த்தன யென்றுக் கொற்றக்குடைகை பெடுத்த எத்திசின்ற
 கினை; எகைக்கைக்கு முனபாகப பெண்களோடே கழகமிருந்தகிருப்பு; நொ
 ருத்தர் மடியினே சாயத்தபடி. அன்றக்கே, * சிந்தவாமோர் வெற்பகத்திருப்ப
 விஷ் கிடப்பதும் நெயெரு சிந்தைக்கடதுள் * என்ற திருமுழிகைப்பிரான் பாடி
 ரத்தின்படியே திருமணியினே சிந்தவடியும், பாயபதத்தினே இருந்தபடியும், திருப்
 பாற்கடலினே சாங்கார்த்தகுளியடியும் கொள்வர். அன்றக்கே * சிந்தவெக்
 கைப்பூகத் திருத்தென்கை பாடகத்து, அன்றவெக்கைக்கிடத்தது * என்சிற
 படியே கச்சிப்பதிலின் வாகத்தின் சிவது, பாடகத்தின் இருத்த வெக்கையின்
 கிடக்கையடியுமாய். * புன்சுருகிக்கிடத்து வாகுணமக்கை மிருத்த கைகுத்தத்துள்
 சிந்து * எனறபடியேயாகவுராய் அன்றக்கே, * சிந்து மிருத்தக் கிடத்தும். ...
 ...என்னெருக அகையன் * என்று இவ்வாழ்வார் தாமே பெரிய திருவந்
 தாதிலின் அருளிச்செய்தபடியே இவ்வாழ்வாரும் இவருடைய திருவுன்னத்தி
 னேயாகவுமாய்.

ஆழ்வார் என்சிற அகையர் இப்பாசைத்ததைப் பாடுகையில் “இவைபெண்களும்
 தொட்கினே” என்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தாராய். தொட்கிற பழு
 ணைப் பிடித்துக்கொண்டு நிறுமபடியும், தரித்த சிந்தமாரட்டாகை மிழுகிருத்
 தும்படியும், அதுதானும் பொறுக்கமாட்டாமே சாய்த்த கிடக்கும்படியும்.

நீதிப்பு அபிமானம் - இதை எவ்வாறாகச் செய்து போகச் செய்தேயும் இன்று கிரிஸ்தோபர் கிருஷ்ணன் குறைவிடையே; ஆனால் தமக்கு கிரிஸ்தோபர் போகாமல் கூறுகின்றார். * செஞ்சாலை கிரிஸ்தோபர் தாம். *

நீலக்க முடிபாமைபென்ன? காங்கனென்னம் நீலக்கவித்தியா? அப்படி
நீரும் நீலக்கனாகாதோ? என்ற சிவச் சொல்வதாகக்கொண்டு, மேலே கூறிய
ஞர். பிரானோ ஓனரு இரண்டா? பன்னாரிம்படிக்கான்றோ தன்னுடையவை
எனக்கு அதுபயிக்கைக்கு உருத்தெரிபாமலிருக்கிற உன்னுடைய துச்சிய சேஷ
முதல்களானவற்றை எப்படிப்பாவது நீலக்கவே என் பார்க்கவேண்டுமேன்; அந்தோ
எப்படி நீலக்கவற்றேனாவேன்? கொஞ்ச சிந்தனாகரம லிருந்தாகன்றோ நீலக்க
முடியும். சீயே உபபலம் சொல்லியருளவேணு மென்றஞர். (க)

ஒன்றடரோடிருந்ருமர்தின் தவரதம் உன்மையோடின்மையாய்ந்து *
கன்கொளவரை தீகரத்தென்றோச்செய்தின் தன் * [என்
என்கொள்கின்றதபுன்றதின்தேன் என்கரிபமரணிக்மே!] * என்
தின்கொள்ளவொருநான் அருளாயுந்திருவுருவே. எ [கண்டிருத்

உன்மையோ } மெய்யாய்த் தேற்றுக
டு இன்மை } பொய்யாய்த் தேற்ற
கூய கந்த } கை ஆதெ திரண்டோ
போதெய்து

தன் உடலோடு } தன் உடலையும் இருதர
இருதரம் } யம் நீத்தியாகவரும்
சூய சிந்த
அயம் }

என் கண் கொ) என்னை உன் கையறுபடு
என் கண் கொ) உன்னை உன் கையறுபடு

சரிந்து உள்பிசங்காரத்து விந்து

4. என்னை செய்? 5. என்னைப் படுத்தியது
 இன்றை, பாடுகளும் ஆடுதல்
 வந்தது

கனம் பேரவைத் தலைவர் } கனம் பேரவைத் தலைவர்
கனம் பேரவைத் தலைவர் } அறிவுறுத்தல்கள்

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் :

என் கரிய மா } என்னை வீடுபடுத்தின
வீடுகடையே } கீழ்மையாய்கடையே |

உன் திரு | உரை திருமுருகேசுவரர்

என் கவிதை } என் கவிதைகளே நான்
குறிப்பிட்டு } உயர்த்தியிருக்கிறேன்.

ஒரு ஈன்) ஒருகாலதிறம் இருப்ப
-அதாவது) செயற்காலமேனாம்.

* * * [ஒண்டகடரோடு.] ஒண்டகடராய சிற்றம் இருளாய்சிற்றம் இன்னுர்க்கென்று சொல்லாமை பாரே அவகிஷயத்தினேயும் கொள்ளலாம்; ஆச்சரிதாச்சரித கிஷயத்தினேயும் கொள்ளலாம். அவகிஷயத்தினே கொண்டால், உண்ணாதுபயத்தினே உண்ணாமையோடே ஒண்டகடராய சிற்றமும்; பார்த்தபாதுபயத்தின் வந்தால் இன்மையோடு இருளாய சிற்றாகு என்க. ஆச்சரிதாச்சரித கிஷயத்தினே கொண்டால் ஆச்சரிதர்களுக்குத் தன்பழிகளின் ஒன்றம் குறையாதபடி காட்டிக்கொடுத்து — ஒண்டகடராயம் உண்ணாபடியும் சிற்பன்; அவாச்சரிதர்களுக்குத் தன்பழிகளினொன்றம் தெரிவாதபடிபண்ணி அந்தரே அவர்களுக்கு இம்மையென்றும்படி இருளப் பண்ணி சிற்பன் என்க.

பிரானே என்னவாகித் தீ ஒன்றடாகவோ இருளாகவோ ஏதேனும் மொரு படி தின்னமாக இருந்துவிட்டால் குறைபிக்கை கண்ணுக்கு விடியமாகாதபடி யிருக்கையானே இருளாய், மறக்கவொன்றாதபடி கெளுசினே விசத்மாக நிற்றலு யானே கடராய் இப்படி இருபடியுமாக சிந்த உண்ணித் தெய்வமற்றவை என் னாகிவிடுகிறது கெஞ்சோடே என் தென்குளையினதென்; உன்வடிவழகை எனக்கு புதிக்கத்தக்கதுவினதீ என் திடமாகக் காண்காம்படி என் னுடைய கண்ணுக்கு உன்னுடைய திருநுழைவ ஒராளாவதும் அருளேனுமென்றாரவிர்த. (எ)

திருவுருவுவிடத்தவாறும் கொப்பூழ்செய்ததாமரைமேல்* திசைமுகன் கருவுன்வீற்றிருந்து படைத்திட்டகருமங்கனும்*

பொருவிலுன்தனிதாயகமவை கேட்குத்தோறுபெண்ணெஞ்சம் தின் அருவீசோரும்கண்ணீர்என்செய்கேனடிபேனே? அ. [துதெக்கு*

திரு உருவு } அழகிய திருமேனிகண்
கிடத்த } வளர்த்தருளின படியும்
கூறும் }

கொப்பூழ்செய்த }
தாமரை } திருவாகக் கமலத்தினே
மேல் }

திசைமுகன் } என்முன்கூறிய அருவுக்
கரு உன் } குளையே

வீற்றிருந்து } அந்தராத்மாவாக வழுத்
தருளியிருந்த

படைத்திட்ட } கருவுக்கத்த விபாலாக
கருமங் } கருவாகிற
கனும் }

பொரு இல் வதிரிவனாத

உன் தனிதாய } உன்னுடைய பரந்த பி
கம் அருள் } காசகமான அருந்தை

கேட்கும் தோ } (தோதாத்திகம் சொல்லி)
றும் } கேட்கிறபோதெல்லாம்
என் கெஞ்சம் } என் கெஞ்சாவது

கின்ற கெட்டு } கட்டுக்குவந்துகொழிந்த
கின்ற

என் தீ } என்னதீ அருவியாய்
அருவி } பெருகாவிந்தது;
சோரும் }

அடியென் என் } தரித்திருக்க மாட்டாத
செய்கேன் } அடியென்என்ன பண்
றுவேன்?

* * * [திருவுருவு.] காரணமான வகார்க்கவழங்கத்தினே அழகிய திருமேனிபோலே உன்வளர்த்தருளினது கருவுக்கதாக. திறகு அந்தத் திருமேனியின் திருவாகக் கமலத்தினுண்டானவீரானமுன்கூறிய அதிசயத்து கிளறு லாதவாகமாக வகல்கருவுக் கடியும் செய்தபடி. இப்படியுபாட்ட விசக்கணகான சேஷத்தவகளைக் கேட்கும் தோறும் என்னெஞ்சம் கொழித்த கிளறு உண்ணி அருவீபோலே சோராவின் றது; இதனால் ஒன்றாம் ஒழுங்குபட விளக்கமுடிவொன்றையே என்னுராய்ந்தது.

அடியைமுன்னறையிரத்தவாறும் அங்கேதீன்றாழ்கடலும் மண்ணும் முடிய * ஈடியால் முடிந் துக்கொண்ட முத்தியமும் * [விண்ணும் தோடியுமறவையகேட்குத்தோது என்னெஞ்சமநிந்தனக்கேகரைந் கொடியவகவினைபேன் உண்ணியென்றுகொல்கடுவதீ? [துரும்

மூன்று அகவைய இரத்த ஆறும் } (மாவயிட்டுத்தே) மூவகவியைத் தவிர்த்துப் பார்த்தபடி
அக்கு வின்றே } பார்த்த அய்யித்திவி
வின்று கொண்டே
ஆறு படலம் } ஆழ்த்துபடிக்கொண்ட
மண்ணும் } மண் விண்ணாகக்
விண்ணும் } கண்ணெல்லாம்
மூடிய
எர் அடியால் இரண்டடியானே
முகத்தக் கொண்ட } ஆராயித்தக்கொண்ட
முகப்பமும் } தனி விருமையெனத்
அவை } தைக்குறித்த

கொடியும் } (குரளினன்) கொண்டுநிற
ஆறு கோட் } படியைக் கோடும்
கூடுதொடும் } போதெல்லாம்
என் கொஞ்சம் } எனது கொஞ்ச
கின் தனக்கே } உய்திறத்தினேயே
கொத்த உரும் } சிதிலமாகவின்றது;
கொடல் வல் } மிகுக்கொடிய பார்த்தைப்
விண்ணெய் } விண்ணை என்
உண்ண உரு } உன்றோடு உப்பென
வத என்து } வத என்வறக்கோ
கொல் }

*** [அடிமை மூன்றை.] மாவயி பக்கினே மாணுருவாய்ச்சென்று மூவகவியை இரத்தபடியும், அவினெய்க்கின்ற இரண்டடியானே மூவகவியும் அகப்படுத்திக் கொண்டு நீ வினத்தகாரியத்தை முடித்தக்கொண்ட அதிசயமும் ஆகிய விவற் றைச் சொல்லக் கோட்டுத்தோடும் என்னைய கொஞ்ச கொத்த உருகின்றதே; உண்ணபறுணித்ததன் இவ்வனே சிதிலஞ்ஞமபடி மறாபார்த்தைப் பண்ணின என் தரித்து வின்று உண்ணபறுபிப்பது என்வறக்கோ?

கொடிதம்—கொத்துதம்.

(க)

கடத்தீரைக்கடைத்தவாறும் அமுதத்தேவருன்ன * அகரணை வீடும்வண்ணங்களை செய்துபோனவித்தகமும் * ஊடுபுக்கெனதாலியை உருக்கியுண்டிடுகின்ற * திண்தன்னை தாடும்வண்ணங்கொல்லாய் தக்கதாகவினயனே !

க0.

எஞ்சு காகம் } சேஷையனே,
அவினயனே }
கட. நீரை } தேவாநீர்க்கொடு கடத்த
கடைத்த } திருப்பாற் கடலைக்
கூறும் } கடைத்தபடியும்
அமுதத்தேவர் } அமுதத்தைத் தேவர்கள்
உண்ண } புதிக்க
அகரணை வி } அகரணை அந்த அமுதத்
டும் வண் } தை வீடும்படியாக
ணக்களே } எந்த சேஷபரிசுறாம்
செய்து } பண்ணிப்போன விண்
போன } மலையாகாரமும்
வித்தகமும் }

வரு புக்கு } உண்ண புக்கு
எனது ஆவி } என் ஆத்மாவை
வல் }
உருக்கி உண் } தீப்பண்டமாக உருக்கிக்
குகின்ற } கபலிக்கின்ற
கின் தன்னை } உண்ண
காறும் வண்ண } நித்யாபவம் பண்ணும்
ணம் செரு } வழியை அருளிக் செ
கால் } ப்பனேனும்.

*** [கருணை.] அமர்களுக்கு அமுதத்தொடுக்கக் கடக்கடைத்த செப்தி யினை எனது கெஞ்ச உருகுகின்றது; உன்னை நினைந்து அதுபயிக்குமபடி வரு விச்செய்யவேண்டுகிறேன். அனார்களுடைய உடி கின்ற உடிகைகடைத் தருகின்றபடியும், அதின் பனஞ் அம்ருதத்தாதத் தேவர்கள் புலிக்க, அனார்க்கு அநிலை ஆகையதும்படியாக ஒருவருகை [அநாவது, மோநிலிக்குபத்தி]க் கொண்டு போத்தபடியும் உன்னேயுக்கு என்னுத்தாவகையுருக்கி முடிக்கின்றன; நிருவணத்தாழ்வான் உன்னேயி நித்யமம்சனேயும் பன்னுமாயோகை காந்தித்து கின்ற உன்னைப்பூர்ணமாக அதுபயிக்கும் கிரகுகொண்டேனு மென்றாவிற்றது.

நாகணியினை நப்பிரான் சரணசரணம்மக்கென்று நாதொடும் ஏகசித்தையனுய்க் குருகச்சடகேபன்மாதன் *

ஆகநூற்றவத்தாதி ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத் துய்வல்லாத் *
மாகவையுற்றத்தது மகிழ்வெய்துவர்வைகலாமே கக.

காணியினை	சேஷசாரியை எம்பெரு	தந்த	அருளிச்செய்த
யம் நிராய்	மனதுடைய நிருவடி	அத்தாதி	அத்தாதித் தொடையான
சரணமம்	களை மகக்குத்தா	ஆயிரத்தாம்	ஆயிரத்தினுய்கே
க்கு சரண	மென்று	நிலையும்து	நித் நிருவாய்மொழியை
என்று		பத்தம்மம்	ஒத வய்வர்கள்
என்றொடும்	உநிராயான அப்பவணாய	வார	
கக சித்தை	நிறையுடையவாய்க்	மாமம் வையு	பாபகாசமான பூவை
யன் ஆய்	கொண்டு	த்தத்த	குண்டத்திலே
குருகர் சட	ஆழ்வார்	வையும்து	ஆத்யாயுள்ளதிலையும்
கேபன்		மகிழ்வு எய்த	ஆகநிலையிருப்பர்கள்.
மாதன்		வார்	

ஆக நாய்கத்தாதபெறுவதற்கு

*** [காணியினை.] இத்திருவாய்மொழி கற்ககக்குப் பனஞகப் பாம்பததி தில் பாதம்மாந்த ப்ராப்தியை அருளிச்செய்திருர். சரணம் புருத்தவர்களை எம் பெருமான் உபேகிக்க நினைத்ததும் உபேகிக்க கொட்டாதே கிஷிகிசிக்கப் பன்னுயியல்வினன் நிருவணத்தாழ்வான்; அன்னவன்மீது வன்வனர்க்கு அடி பார்த்துக்கு உபகாரகனாகிருக்கு மெம்பெருமானுடைய நிருவடிக்கே மகக்குத் தஞ்சமென்று இடைபகுத அப்பவணாயம் கொண்டவரான ஆழ்வார் தாய் கத்தாத பெறுதற்காக அருளிச்செய்த ஆயிரத்தினும் இப்பத்தம் கற்றவர்கள், குணங்களை நினைத்துச் சிந்தனாகாமே நரித்து கின்ற சித்யாதுபவம் பெதும் பாம்ப பத்தத்திலே வாழப்பெறுவர்களைன்றாவிற்றது.

மறநாகம் என்னும் வடகொள் மாக மென்று கிகாரப்பட்டது. கம்—ஆகா கம்; மறநாகம்—பாமகாசம்; இது பாம்பதத்திற்கு மதுபெயர். (கக.)

ஐந்தாம் பத்திரிகை பத்தாத்திருவாய்மொழி உதா முற்றிற்றது.

ஆழ்வார் நிருவடிக்கே சரணம். வயிவின் நிருவடிக்கே சரணம்.

தமிழேட்பதிவுத் தாத்தப் ப ரத்நாவளி.

பாதுர்ப்பாணிக்குத்தை : கருணாநாதத் பூதநாதநாயகர் :
மோதார்த்தம் மோத்தக்குத்தை : கிஷோபஜாநகர்க்குதே : கந்தாபேதை :
தேஜோந்வந்தாதிபாவத் ஜலந்தியநாத் பிக்ஷுநாயகம் தீபதீபா :
பீபூஷன்பந்தாநாய : சிதம்பரி ஐரி : கல்யாணகுத் கீத்யதோசே.

எம்பெருமான் தன்னடிபாருடைய செஞ்சை உடைகுறிப்படுத்தியிருநெ
ன்பதை இந்தத் திருவாய்மொழியினே ஆழ்வார் அருளிச்சொந்தாரொன்மிஞர்.

1. பாதுர்ப்பாணிக்குத்தை. * பிறந்தவாதம் வளர்ந்தவாதம் * பிறந்து
தனித்துவளர்ந்த ப்ரகாரங்களாகும்.

2. கிருணாகணநாயகத். * உதவைய வார்த்தையுளேது பரப்பதம் * கிருஷ்
பகவட்டக்கலை பிரஸித்ததனாகும்.

3. பூதநாதநாயகம். * பெரும்பும் பூக்குழவித்பாதி. * பூதநாயக மூடித்
தது, சகடு முறித்தது முதலானவற்றாகும்.

4. மோதார்த்தம் மோத்தக்குத்தை. * கன்னவேடத்தைக் கொண்டு
போய் இதுவாதி. * அனாமோதார்த்தமாக புத்தரூப அலரித்துப் பண்ணின
க்குத்திரிமகம்பாபாசங்களாகும்.

5. கிஷோபஜாநகர்க்குதே. * உண்ணவானவரித்பாதி. * கோவர்த்தன
மலைக்கு இடைபரிட்ட பூதநாயகத் தானே கவிசரிக்கையாகும்.

6. கந்தாபேதை. * கின்றவாத மிருத்தவாதமித்பாதி. *

7. தேஜோந்வந்தாதிபாவத். * துண்டரோடிருளுமாயித்பாதி. * உட
ராயுமிருளாயு மிருக்கையாகும்.

8. ஜலந்தியநாதத். * திருவுருவு டெத்தவாதம் * அழகியவடிவோடே
ககார்ணவத்தினே சபரித்தபடியாகும்.

9. தீபதீபா : பிக்ஷுநாயகம். * அடிமைய மூன்றையிரத்தவாதம் * மூவடி
கிணம்பாசித்தபடியாகும்.

10. பீபூஷன்பந்தாநாயகம். * கடி கிணமித்பாதி.

இதற்கு அருகியுள்ள திருவாரூர் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் தலைவர்
கோவாட்சன் கூறியதற்கு அங்குள்ள அரசு அதிகாரிகள்
தலையாட்டுவதற்கு உத்தேசித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.
பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் தலையாட்டுவதற்கு உத்தேசித்திருப்பதற்கு
அங்குள்ள அரசு அதிகாரிகள் தலையாட்டுவதற்கு உத்தேசித்திருப்பதற்கு

ஐந்தாம்பத்திப் பத்துப்பதிகங்கவிஞானபயும் அர்த்தத்திற் றாங்கொழிப்பி
றது இத்தச்சொகம்.

(காருண்யபரிச்சம்) கைவரர் சக்கரத்தில் காருணிகத்தலம், (துரிதநாஸம்) *பொலிக பொலிக பொலிகலில், தங்கைய உகந்தாரை இத்தலில் துரிதந்தலம் பெண்ணம் போக்குமலன் என்றது. (நீர்மம் ப்மேம ததாஸம்) * மாதா சோதி நிலம், மடமெடுக்கத்தலும்புமலாஸ ப்மேமத்தை கிரேக்குமலன் என்றது. (கோகாராம் ரகிதாஸம்) * கைவரம் தஞ்சியில் இத்தலத்தை இத்தலம் என்றது. (சம்ருதிவிஷயம்) * கைவரையோலில், கிச்சேஷ மலபத்திலும் மறக்க கொண்டுதலமென்றது. (அதம்பாஸாரகோசம்) * கடல் இத்தல நிலம், அதம்ப புத்தியாரை அதுபாஸ்யமென்றது, (நீகாரம் அச்சாஸ்யம்) * கோற்ற கோலில் அச்சாஸ்ய சாஸ்ய மென்றது. (சங்கரக்குத சிஸ்ப்மேஷ நாவாஸம்) * இத்தலத்தில் அதுவரர்களுக்கு தங்கமலாச நாவாஸத்தைப் பண்ணுமலமென்றது. (ப்ராப்தம்) * கைவரம் கோலில் ப்ராப்தமென்றது, (சத்திப்ராப்தம்) அதுபாச கிரேதியாஸ அச்சாஸ்யத்தில்தலம் போக்கி சத்தியைக் கொடுக்குமலமென்றது.

ஸ்ரீமத் கோதாந்த தேவிகள் திருமறையே உயரம்.

—

தீர்ப்புடையதாய்த் தீர்க்கதி.

ஆந்திரப் பிரதேச மெனத்தியதம் பழமாயசேளரே:
-ஆலகயெய்யவிபயே புநரகதேவமென
சித்தல்ய நத்குணகணம்மரணே திஜக்ய
ஸாதிவ்யவிக்ரமந தயமசதாத்ந்யே.

(ஐரூத்த.) அச்சுவதாரத்திற் அம்பெருமான் மெளகனங்கம்பம் கொண்டிருக்கையானே அதைவிட்டு, பேரகை தழுவுங்கழுதவானவற்றக்கு யோக்யமான கிபவாவதாரத்தினேயே மீண்டும் வரப்பெற்ற ஆழ்வார் அந்த கிபவாவதாரான சேஷடிதங்களை ஸ்மரிக்குத்திறத்திற் தம்முடைய கெஞ்சக்கு உண்டாகிற ஸகலப் பருபவான கிஞ்சந்தைத் தொலைக்குப்படி அம்பெருமானையே வேண்டினார் பத்தார்த்திதவாய்மொழியிசென்க.

ஜீபர் திருவாரூர் கிளைசாலைம்,

சீ:

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

பெத்துமகம் காத்தவிக்கும் போருட் கண்டா * உன்
பெத்தகுணத்தா குருகுத் சிவத்—பெத்தவித்த *
சேர்த்தனுபவிக்கும்நீயே செல்வென்ற சீவான்
வாய்த்தபதத்தே மனமே வைகு.

பெத்த	பலிதப்புய்மென்ற	சேர்த்த அனா	பொருத்தி அனாபவிக்கும்
உனகம் காத்த	உனகங்களை காத்திருந்தா	பவிக்கும்	படியான நினைமனையி
அவிக்கும்	வின்ற	நீயே	
பேர் அருள்	பாமதயானுவானகண்ண	செய் ஏன்ற	செய்தருளவேண்டினென்
கண்ணா	பிரானே!	று பிரார்த்தித்த	
உன் பெத்த	உனது உயர்ந்த திருத்	செய் மாறன்	சூழ்வாருடைய
குணத்தாக்	குணங்களைக்	வாய்த்த பத	பொய்மனைய திருவடிகளி
உருகும் சிவம்	கொஞ்ச உருகும்படியான	த்தே	மேயே
நிறம் தவிர்	நன்மை நீயே	மனமே வைகு	கொஞ்சே நீ பொருத்திவிரு.
ந்து			

விபவாவதாரானு சேஷ்டதங்களைச் சிந்தை செயல்புருத்த ஆற்றால் அவற்
வறச் சிந்தைசெய்ய முடியாமல் கொஞ்ச உருகிப்போகவே, அந்த அப்பெருமர்
கையே கொக்கி பிரானே! இப்படி உருகிப்போகாமல் தரித்து வின்ற அனுபவித்
தும்படியாக நீயே கருணைபண்ணி வருவனவேண்டினென்ற இத்திருவாய்மொழியில்
பிரார்த்தித்தார்; அவருடைய திருவடிகளே சிந்திக்கத்தக்கன—என்றுரைப்பிற்று.

ஜீவர் திருவடிகளேசாணம்.

